

அரசன் அணையும் அடகச்சுவந்தரீயும்

கங்கேஸ்வர் கங்கையா

மட்டகதளம்

Digitized by Google

அரசன் ஆணையும்
ஆடக சவுந்தரியும்
(இது தரகங்கள்)

திருமதி. கங்கிகுமாரி கந்தையா
(தமிழ் கிளைவரவாணம், ஆணைக் கமரகம்).
மட்டக்களப்பு

விற்பனை எரிமை:
கலைவாணி புத்தக நிலையம்
யாழ்ப்பாணம். கணக்கு: மட்டக்களப்பு.

1965

நாள். 2 / 25

தமிழிசத்தின் பரம்பலுந் கொந்தாக உன்னது
நாடகம். காத்ததெனக் காணம் கொளுகெனக் கொவத்திக்
கிளங்கி நயக்கு நயன் கோந்த நகைகொந்து அது. பற்
கறைய மொழிபெனாடு கொக்கினும், கீறிது காவத்துக்கு
முன்பு நாடகத்தினம் களிப்பெருந்து நாம் சற்றுமொக்பெருந்து
விடெடாமென்று கேட்காது. ஆகிலும் இன்று நன்கு வளர்
ந்து வருகிற ஒரு கவிமய நாடகம் கிளங்குகின்றது. இன்று
பல நாடக பள்ளிகளும், கவிமயமயங்களும், பத்திரிகைகளும்
தமிழிசத்தின் இத்தகையதில் ஒரு கீழ்ப்புணர்ச்சியைத்
தோற்றுவித்திருக்கின்றன. அவ் பெரியுணர்ச்சியும் அதன்
பயனும் நாடகத்துவையின் பெருந்து நிற்கும் ஏகமயமாக
மொழிகளெனக் கொடுந்து நீர்க்கலன்கொடுது சிறுப்
பெய்த தமிழ்மொழிக்கு காட்டுகின்றவனவாம்.

நீடு சமூகநீதியும், தனி மனிதனதம் குறைபாடுகள், இழி நிலைக்காரணங்கள் எவ்வளவற்ற இனிய முறைகளிலே மாற்றி அமைக்கலாம் என்று சிந்தித்துக் கருவியாக நாடகம் எவ்வாறு பயன்பாட்டு வந்திருக்கின்றது. ஒரு நாட்டின் அரசியல் வரலாறு, சமயநீதி, சமூகவழக்கங்கள், பண்பாடு, கலாசாரம், மூலவளம் எவ்வளவு நாடக நுட்பங்கள் தனது வகுத்துக்கொட்டுகன. இத்துவகையில் இரண்டு வரலாற்றுச் செய்திகளை அடிப்படையாகக்கொண்டு, என்னுள் எழுதப்பெற்ற இயல்வித நாடகங்கள்எல்லாம் தமிழனின் கண் திருவடக்குத்துச் சமர்ந்திற்று நிச்சித்தேறும்.

அரசன் ஆணை வந்து தலைபின் அமைந்துள்ள அமுதவரைய நாயகம், இந்திய அரசு, நூதனமும் சிவன்திரை அடிப்படைகளாகக் கொண்டு எழுதப்பட்டது. அதிசயம் சிவியின் காரணம் கி. பி. 15ம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியாகும். துபிர நாட்டிலிருந்து கொழு, பாண்டிய இராச்சியங்கள் மீது குறித்து விஜய நகர மன்னனின் மீது இருந்த காலம். அடக்கே

வங்காளத்திலே இங்கியல் ஷாஜி கந்தாஷ்யம், தம்மின்
தொதனாஸ்யாநாஸி கந்தாஸ்யம் ஆஸ்ய ஷா. மகா பரஸி
நிரம சாக்ஷிணாஸ இவ்விதிகம் கலிகாநாஸி மெக்ஷிபுட் பரஸ
தவாஸ பெருமேஸர் செவது குரக்திப இ ஸவர கஸ்
புருஸெக்தாஸின் நமது தாபடக் கலிணாஸ.

இன்னொரு ஓய்விலைப் பரக்கணம் ஒட்டி கொள் ளா வும், அங்குள்ள உட்பாக் குதரர் கி கம் எவ்வும் அங் கு வறுகங்கிடுபிறும. உலிங்கநாட்டி லுந் தோகிலை அனுபதி காடு கோடுதிரள் எளிப்பலுண்டை ஆண்புள் அம்ம ஓட்டி கொள் ளுருந்தது. அக்காவத்தே விலுந் தகல் அந் துறும்புத்தின் னுண்பு பரம்பலையிற் கோந்த அரங்க ஓதுவன் காத்தி புரத்தலைத் தலை நகரநகர்க்கொண்டு தயிழ் நாட் லுள்ள மண்ட லாதிபதியாக இருந்தான். அவனுண்டை பரக்கண பத்தா வதி. பெறுகு மரணமாக, பொது மக்களாகி நுபாங்கிலை வன் அங்குங்கிடுவான். கடவுட் பத்திரம், நற்குண தல் கொழுக்கவாளும் சிக்கு விளங்கிய அங்குள்ளும், துட் தேசத் தம் அந் குமாருளை புருடோத்தமனுக்குள் மணம் பெறு இருந்த திருமணம் திகழின நின்று கொடுத்தது. திரந்த விட்டுநாடு பத்திரத்தாள ஓட்டி கொள் ளுந் தோகிலை பரம்பலையினர் தமது பத்திரச் செலுப்புகுத், நமத்தாநம் பெறுமானது சிறுந் மேல்மலத் திசுந் துள்ளு, தேவோடும் விதிவின் கழலாகத் திருத் தொண்டு செய்து வருதல் தவறா விளக்கம் செய் வப்பெற்றதும், அந் தாளன் பரம்பலையினரைத் 'தோட்டடி' என்று விதய காசா ளன்னன் இவ் துக்கமயித் தன் மக்களப் புருடோத்தமனுக்கு மணம் செய்து கொடுத்த மறுத்தமை காலம் இது நாட்டினாருக்குப் பின்பு நடைபயி.

புருடொத்தானது துணையாய்த் சென்ற கலியங்கப் படை முறை முறை தொல்லி கண்டமையும், இரண்டாம் முறை செய்த உச்சிரப் பெருங்கிடு வெற்றி கொண்டு காத்தி புரம், நிருச்சிரப்பள்ளி, நிருவாதுர் முதலான பெரிய நகரங்கள் ஊர பரந்து சென்று தமிழகத்தை ஆறையாடின மையும் சரித்திரம் கண்ட உள்வையன். தமிழ் நாட்டின்

மகாபேசனாரும் குளக்கொட்டாரும் ஒருவரையொருவர்
சம்பந்த இல்லாமல் தனித்த தெனியு பெற்றிலையோடு செவதி
பலமேயே உள்ளது. குளக்கொட்டாரது காலமும் இன்னும்
தெனியாக ஆளிகரப்பட்டிருக்கிறார். மகாபேசனார்
மட்டம்மாப்படி தாரிழை பெற்றபின்பு ஆம் காலத்திலேயே
மகாபேசனார் செவதி சிவன நமையெனப் பெற்றான் என்று சொல்
லுகிறது இவ்வாறு கவித்தையொன்றாகச் சொல்லு இக்கூறு. இக்
கூறு ஆழ் நிலாவில் ஆடக சங்கத்தினியின் வரலாறும். குள
மும் கோட்டாரும் அங்கத்த குளக்கொட்டார வரலாறும்
கிழக்கிலுள்ள கவித்திரம் குறிப்புகளை ஒப்பு இத்தரநா நற்
குளக்கொட்டாரின் பெயர்வந்தக் காலகாலம்.

மட்டக்களப்புப் பழந்தமிழ்மரக்கிளே 'நமிழ்மதன்' என்று அமை சமயத்தைப்போ துறிப்பார். இந்நாட்டின் பழையான அமை மரம், மூலம் வழிப்பட்டு தென்பிலே ஊழி நீண்டு ஒன்று. எவருடைய அபயம் என்னுள் கொள் இங்கு வேதகாந்தருள் நிற தெய்வயக் துதிக்க வரவ்விடின ளது. இவ்வாறு ஏராளமும் ஆண்டுப் பழமை வாய்ந்த மட்டக்களப்பின் சமயநிலை, அறியவ் முறை, சமூகவழக்கங்கள் கிள. இன்னும் உள்ளவயற்கலத்து வரக்கருள் நில வற்றின் தெய்தம், நாட்டின் தீர்ப்பாசன அழகுருள், கோலோசப் கோயிற் பரிபரவன நிலதி என்னவை இத்தாட கத்திலுரு இவதைதுச் செல்லப்பட்டுள்ளன.

மட்டக்களப்பு நாய்கள் ஒரு புண்ணியப்பழம்பதி
மபன மாயாங்கத் தீர்த்தக் குளம் (ஆடா - பின்புறம்)
இராமராய் காகி அகிலுத்தி தீர்த்தம் காகித அளமக்கர்
பெற்ற நென்பது ஐதீகம், அந்நிலை நுலத்தில் முருகிய
புண்ணியப்பாதுலெ, பன்னெருங்காலமாகத் தன்னுடனிரு
ந்த அமர்நாய்களினம் நீங்கப்பெற்ற மாயங்ககாரிய
ஆடக சக்திதரிலுள், 'மாயங்ககாதி' என்று அந்நிலை
குளம் பெயர் பெற்ற வரலாறும் இந்நாடகத்தினாதி புலப்
படுத்தப்பட்டுள்ளது.

இந்த இரகசாராறு நிகழ்ச்சி எப்படி நடக்கிறது எனக்கும் பொது மனதும் இன்றியமையாததாகத் தோக்கிப் புதிதாகச் சில பாத்திரங்கள் சேர்க்கப்பெற்றுள்ளன. நாடக உரைவாடப் பகுதியில் பாத்திரங்களின் கருதிக்கும், தன்மைக்கும், காலத்துக்கும் ஏற்ப வேறுபாடுகளைச் செல்லும் தன்மையுடைய கற்பனையான அமைக்கப்பெற்றுள்ளன. முதல் நாடகத்தில் இம் நிகழ்ச்சியைப் பற்றியோசனைகள் குறித்து, கருதப்பெற்றுக் கொள்ளத்தக்கவாறு ஆழ்வார் பாசரன் அளித்துத் திரைக்கதைக்கப்பெற்றுள்ளன. இத்தொடக்கங்கள் அங்கு செல்லப்பெறும்படியான முறைகளினை இரண்டாம் நாடக உரை அணித்தியாலங்களால் அமைதன் வேண்டும் என்ற வியதி கருவியைக் காட்டப்பெற்றுள்ளது.

எனது இம் முயற்சியைப் பாராட்டி, இம்முயற்சியை ஆணித்தூறா முறையாக நிரூபித்திருக்கலுக்கு நான் பெரிதும் காணாய் பட்டுள்ளேன். நூற் பெருகுநகர் சிவசத்த நகரங்களுள் அப்படிப் பட்டதென வலுவூற்ற தத்தவர் தயவியுணர்வின் கீசர்ந்த ஸ்வியக் கண்குர். திரு. செ. ஜே. கிருஷ்ணமூர்த்தி அவர்கள். ஸாதின பின்பற்ற அபிப்பாத்தத் தேவையாபட்ட பருங்கித்த நஞ்சுநாமிவர் திருமான் அழகநகரத்தின் அணி. ரான் திரு. ரா. சபரதேவத்தின் அவர்கள். இம் பெருநகர் கள் அந்நகரத்தும் எனது முயற்சிக்கு நன்றி.

மிகக் குறுகிய காலத்துள்ளே இத்தகைய அமரம் அளோற்றித் தந்த மட்ட களையாக் கற்றித் தரிக அச்சமது அமர், அழியக்கூடிய தன்மையும்கூட வளது மன்றி உயிர்.

சமீபத்தில் உணவாகப் பசிய நாள் காலாகப் புகியதில் உற்
ரத்தில் பணக்ஷா நிலையையும் நாட்டக்கலை ஆயிற்று உணவு
உற்பாட்டிலின்பு, காலச் சூழ்நிலையை நோக்கி, எவ்வாறு இச்
சிறு முனாதினியினையும் தந்தை யாடுவெற்றது, என்னென்ன செய்தும்
இத்தகைய நாடில் ஆகத் துன்பமாய் கிடையாது நம்முடைய நெருங்கு

வரலாற்றுக் கல்வி.

நெடுமுடி) க. கந்தனையா

16. இம்மூன்று மூலங்களும்,

101" 1. 2. 3. 4. 5. 6. 7. 8. 9. 10. 11. 12. 13. 14. 15. 16. 17. 18. 19. 20. 21. 22. 23. 24. 25. 26. 27. 28. 29. 30. 31. 32. 33. 34. 35. 36. 37. 38. 39. 40. 41. 42. 43. 44. 45. 46. 47. 48. 49. 50. 51. 52. 53. 54. 55. 56. 57. 58. 59. 60. 61. 62. 63. 64. 65. 66. 67. 68. 69. 70. 71. 72. 73. 74. 75. 76. 77. 78. 79. 80. 81. 82. 83. 84. 85. 86. 87. 88. 89. 90. 91. 92. 93. 94. 95. 96. 97. 98. 99. 100. 101. 102. 103. 104. 105. 106. 107. 108. 109. 110. 111. 112. 113. 114. 115. 116. 117. 118. 119. 120. 121. 122. 123. 124. 125. 126. 127. 128. 129. 130. 131. 132. 133. 134. 135. 136. 137. 138. 139. 140. 141. 142. 143. 144. 145. 146. 147. 148. 149. 150. 151. 152. 153. 154. 155. 156. 157. 158. 159. 160. 161. 162. 163. 164. 165. 166. 167. 168. 169. 170. 171. 172. 173. 174. 175. 176. 177. 178. 179. 180. 181. 182. 183. 184. 185. 186. 187. 188. 189. 190. 191. 192. 193. 194. 195. 196. 197. 198. 199. 200. 201. 202. 203. 204. 205. 206. 207. 208. 209. 210. 211. 212. 213. 214. 215. 216. 217. 218. 219. 220. 221. 222. 223. 224. 225. 226. 227. 228. 229. 230. 231. 232. 233. 234. 235. 236. 237. 238. 239. 240. 241. 242. 243. 244. 245. 246. 247. 248. 249. 250. 251. 252. 253. 254. 255. 256. 257. 258. 259. 260. 261. 262. 263. 264. 265. 266. 267. 268. 269. 270. 271. 272. 273. 274. 275. 276. 277. 278. 279. 280. 281. 282. 283. 284. 285. 286. 287. 288. 289. 290. 291. 292. 293. 294. 295. 296. 297. 298. 299. 300. 301. 302. 303. 304. 305. 306. 307. 308. 309. 310. 311. 312. 313. 314. 315. 316. 317. 318. 319. 320. 321. 322. 323. 324. 325. 326. 327. 328. 329. 330. 331. 332. 333. 334. 335. 336. 337. 338. 339. 340. 341. 342. 343. 344. 345. 346. 347. 348. 349. 350. 351. 352. 353. 354. 355. 356. 357. 358. 359. 360. 361. 362. 363. 364. 365. 366. 367. 368. 369. 370. 371. 372. 373. 374. 375. 376. 377. 378. 379. 380. 381. 382. 383. 384. 385. 386. 387. 388. 389. 390. 391. 392. 393. 394. 395. 396. 397. 398. 399. 400. 401. 402. 403. 404. 405. 406. 407. 408. 409. 410. 411. 412. 413. 414. 415. 416. 417. 418. 419. 420. 421. 422. 423. 424. 425. 426. 427. 428. 429. 430. 431. 432. 433. 434. 435. 436. 437. 438. 439. 440. 441. 442. 443. 444. 445. 446. 447. 448. 449. 450. 451. 452. 453. 454. 455. 456. 457. 458. 459. 460. 461. 462. 463. 464. 465. 466. 467. 468. 469. 470. 471. 472. 473. 474. 475. 476. 477. 478. 479. 480. 481. 482. 483. 484. 485. 486. 487. 488. 489. 490. 491. 492. 493. 494. 495. 496. 497. 498. 499. 500. 501. 502. 503. 504. 505. 506. 507. 508. 509. 510. 511. 512. 513. 514. 515. 516. 517. 518. 519. 520. 521. 522. 523. 524. 525. 526. 527. 528. 529. 530. 531. 532. 533. 534. 535. 536. 537. 538. 539. 540. 541. 542. 543. 544. 545. 546. 547. 548. 549. 550. 551. 552. 553. 554. 555. 556. 557. 558. 559. 560. 561. 562. 563. 564. 565. 566. 567. 568. 569. 570. 571. 572. 573. 574. 575. 576. 577. 578. 579. 580. 581. 582. 583. 584. 585. 586. 587. 588. 589. 590. 591. 592. 593. 594. 595. 596. 597. 598. 599. 600. 601. 602. 603. 604. 605. 606. 607. 608. 609. 610. 611. 612. 613. 614. 615. 616. 617. 618. 619. 620. 621. 622. 623. 624. 625. 626. 627. 628. 629. 630. 631. 632. 633. 634. 635. 636. 637. 638. 639. 640. 641. 642. 643. 644. 645. 646. 647. 648. 649. 650. 651. 652. 653. 654. 655. 656. 657. 658. 659. 660. 661. 662. 663. 664. 665. 666. 667. 668. 669. 670. 671. 672. 673. 674. 675. 676. 677. 678. 679. 680. 681. 682. 683. 684. 685. 686. 687. 688. 689. 690. 691. 692. 693. 694. 695. 696. 697. 698. 699. 700. 701. 702. 703. 704. 705. 706. 707. 708. 709. 710. 711. 712. 713. 714. 715. 716. 717. 718. 719. 720. 721. 722. 723. 724. 725. 726. 727. 728. 729. 730. 731. 732. 733. 734. 735. 736. 737. 738. 739. 740. 741. 742. 743. 744. 745. 746. 747. 748. 749. 750. 751. 752. 753. 754. 755. 756. 757. 758. 759. 760. 761. 762. 763. 764. 765. 766. 767. 768. 769. 770. 771. 772. 773. 774. 775. 776. 777. 778. 779. 780. 781. 782. 783. 784. 785. 786. 787. 788. 789. 790. 791. 792. 793. 794. 795. 796. 797. 798. 799. 800. 801. 802. 803. 804. 805. 806. 807. 808. 809. 810. 811. 812. 813. 814. 815. 816. 817. 818. 819. 820. 821. 822. 823. 824. 825. 826. 827. 828. 829. 830. 831. 832. 833. 834. 835. 836. 837. 838. 839. 84

20-12-1965.

மட்டக்களப்பு ஆசிரியர் பதிலாகக் கல்வியின்
முயல்பாடு. தமிழ்ப்பெருநிலையர்

பண்டிதர், டீர. பூரணசீன்கை அவர்களது
மதிப்புரைச் செய்யுட்கள்

1

பொய்விலங்கைத் துணைவரயிற் பொற்புறனே
பொருததுமட்டுக் கலாப்பிற் தொன்றும்
தன்னிலில் வேளாவர் துயர்கொடியவன்
தண்ணலிசைர் கங்கேஸ் வரியான்
மன்னாபுகழ் மட்டுதவர் ஆசிரியர்
கல்லாசி மகிழ் மாறு
நன்னலஞ்சேர் பெந்தமிழில் விரிவுரைகள்
நிகழ்த்துகின்ற நங்கை நல்லான்.

2

தொழிந்தருள் நடமாடுத் தெய்வமெனத்
தமிழ்க்குவத்தார் தொழிந் நிற்கும்
இழந்ததமிழ் நலமெனாம் எடுத்துரைத்த
எழில் வீழ்நா நந்தர் சீனை
கிழக்கிலங்கைச் சரித்திரமும் கிருபாபதினை
பெண்களதுங் தேர்தி காட்டி
வழக்கெந்த நாடகமாந் தமிழ்வணக்க
நாடகஞால் வகுத்து வைத்தான்.

அவதிருமை : 1

9

3

உழவுதொழில் புரிசின்ற உத்தமர்கள்
நீதி மனதை எய்த
அழகுதமிழ் மொழிநடையில் இளைப்பாடுங்கள்
ஆங்காங்கே அமைத்து நல்ல
பழகுதமிழ்ப் பண்டிதரும் பாடாரும்
பயனடையப் படித்தும் பாசித்தும்
கழனிநின்ற மட்டுர் வாய் கங்கையான்
இருநாடகங் கருதித் தந்தான்.

4

நகைச்சுவையில் நாமெனாம் நடுபா
நல்லபிதயம் எடுத்துக்கூறி
வனகப்படுக்கித் கல்லமுடன் களனகாட்சி
உறுப்பினரை வகுத்துக் காட்டி
மிகப்படுந்தி வெகுவிளாக் விழுந்து
புகுடோத்தமன் வீரங்காட்டி
கனகப்பட்டுவ பத்மாவிதி கருவைத்தந்தி
துவக்குவது 'அரசன் ஆனை'.

5

அழகுமுனை வாயித்திடு கவைநூல்
அவதிரு மகிழே யொப்ப
அழகுமுனை வெப்பினைக் கருகார்
ஆனையில் எத்தி னுலே
குழந்தாவர் வையுனையுள் குமரியர்
குயிற்றலைக் குமரர் பாடும்
சுழுகுழுகுக் காதலின்பச் சுருந்திழைப்
பண்பாட்டாற் துலங்கு வாரே.

6

ஆடக்காவுத் தலைமூல் பழைய
அபரிமார் ஆழந் பரினத
நாடக முறைதலில் தலிவினக்கிது
தமிழா காட்கி முறையை
ஏட்டி விலாதவரும் என்கினில்
விளங்க வெடுதிக்கே கரைக்கும்
நாடக முறைமையது நன்றிவின
நம்மவர் நாட்டறி வின்கே.

7

மாமாக்கை அபரிந்தது, தென்காசியை,
குளக்கோட்டை மகிமை காட்டித்
நோமாபுறம் குளக்கோட்டை ஆடகதற்
சவுத்தரியார் குடிகள் வாழ
ஆறாறு மணம்புரிய மங்கிரியார்
வருங்கவழி அறமும் காட்டும்
புழைதாம் ஆடகதற் சவுத்தரியார்
நாடகத்தைப் போற்றார் னோ!

8

கவிகையே சுந்தனை சுன்றுமூல்
கவுழியார் மயத்து நின்றார்
கவிகையே சுந்துனை மணத்தின்று
தமிழ்ச்சொல் காட்டி நின்றார்
கவிகையார் மெய்விரு நாடகத்
வினிலை கழறற் வாற்றே
மகவையார் நாடகம் மனத்திட க்தும்
அவகிடெத்தும் மவர்க மாதோ!

சுந்தை,
மட்டக்களப்பு.

மண்புதர், செ. பூபாலினை
22-12-1965.

உடம்பளப்பு

அண்ணாதுரை மகனார் அண்ணாதுரை.

திருமதி. கமலபூஷணி-திருநாவுக்கரசு. B. A. (Hons.)

அவர்களது

சிறப்புரை.

முக்தரிழிநுலும் மகன் மகத்தின் மிகுதியார்
கவிகையே சுந்தனை சுன்றுமூல்
புளக்கோடு முன்னம்பெருகுலம். மகனார் அண்ணாதுரை
மோடு இளவந்து போலாது. அளவாற்றிதாம். தென்கு
தொட்டி இன்று வரை கவிகை என்னக் கருகிக்கனிதாம்
தெருக்கத்தார் தொக்கம், மெகம் மட்டம் கரை நாடகத்
கலை மகனின் மனத்தைக் கவர்த்து வருவதாயினது. இந்
நாடகம்கலை தமிழ் சொழில் இன்னும் சிறந்த முறையில்
தற்காலத் தேவைக்குத் தக்கவாறு முன்னிறுத்தியவா
மகை நான் கவலிக்கவேண்டும். நம்மவர் பழைய நாட
ககலை பல உள் அளந்து உள்ளமையே. ஆனால் அளவு, தாம்
எழுந்த மாவத்தின் தேவனக்குத் தக்கவாறு அளக்கப்பட்ட
பழை. தமிழ் இனத்தின் என்ன துறைகளில் முன்னிறுத்திய
வேகத்திசு. நாடகத்தினை முன்னிறுத்தினார். கலை பழைய
கலாகடுவாறு. நாடகங்கள், நாடகமயின் சிறப்பைச் சித்
திரிக்கும் நாடகங்கள், கலை பிற மெய் நாடகம்கலை
கருவிகள், சிறந்த மூலத்தில் அமைக்கப்பட்ட மனநக்
கலை நாடகங்கள். மகனின் நாடகம் மிகுதியார் கவிகையே
மத் தக்கவை.

இத்தாளையில், இந்த நாடகத்திற்கும் 'அரண்
அரண்', 'ஆடக சவுத்தரி' என்னும் இரு நல்ல வரலாற்று
நாடகங்கள், மட்டக்களப்பு ஆகியவர்கள் கவலிக்க
யிலே தமிழ் கவிஞரையாவதாகக் கூட வரலாற்றுத் திருமதி
கவிகையின் கவலைகளை அளக்க, நாடகம் மிகுதியார் கவிகையே
நாடகங்கள். நாடகங்கள் அளக்க ஆராய்க்கிசு கர்

மெனையும், தமிழரின்மேல் நன்றி காட்டி நிதிவிவரங்களை, செனியேறுமைய நமக்குக்கிடைத்துவரும் சரிநீரிதம். அதிதரந் தேசித்துப் பிசைவார்ப்புறுவந்த பல் கணைகள். நிகழ்ச்சிகள் எல்லாவற்றையும் தொகுத்து, மட்டக்களப்புப் பத்திரிகை ஒரு காலத்தில் ஆண்டுஒருத்ததாகக் கூறப்படும் ஆடகவருக்கி ன்னுய் அபிவிருத்தியும் அவற்று கணமொன் குளக்கோட்டு முகப்பொருளையும் வைத்துப் புனைப்பார்ப்பு ஆடக சவுத் தரி' வண்ணம் நாடகம், இது எவ்வளவு வளக்கிலும் வரவேற் ச்சித்தக்கதாயினது. நம் நாட்டு மொன் கணிநி நிதி' மிக இடம் பெறுவென்பது முன்பு. 'அரசன் ஆகிய' கணிந நாடகம் இக்கிடை நாட்டுவாபாறுகணிந் கூறப்படும்தின்னென உண்மைய நிகழ்ச்சி, இவ்வளவினாபி, இவ்வளவு வக்கட் கழகம் அளித்து கொள்ளுகொண்டபின் செய்தியை நுழைத்து மொன்று கொண்டுருக்கக் காண்காம்.

அறிவும் அன்புமாய் நுதிர்ந்தபொருள் அளித்த, கொடுத்த கருத்துக்கள் மொன்ப்படயாட்டா. திறந்த கருத் துணைகளை வழங்குகின்ற இவர்களைப் படைப்பின் குறிக்கோ ளாகவேண்டும். அவ்வளவுப் படைப்புகளை நின்ற படைத் தருபவை. வக்கை மனித படைப்புகளை யாவும் மக்கள் மன தளையுப் கருத்தளவுடன் நுழைப்பான். தமிழரின்மேல், எழுத்து வளமையும் ஆராய்ச்சித்திறனுக்கொடை திருமதி கந்தையம் அவர்கள், தமிழியல்பிவத்திற் கிந்தநாளைத்தி தெட்டார்கொண்டுள்ளனர். இவர் இம் முயற்சியில் சா ட்பட்டிருப்பது, தமிழ் மொழிக்ரு மிகுதியும் நன்மை நருவ நாடும். ஆகவே ஆயிரவைய அவர்களின் முயற்சியை நாம் வரவேற்று, மேலும் இத்துணையின் அவர் எழுப்பட்டு நமக் குச் சிறந்த நாடகங்களை வெகு விவரலின் இன்னும் தந்தி கொண்டுருத்தற்கு, இவ்வளவு அங்குக்கு நீண்ட ஆயிரம் ஏம், உருக்கதையையும் கொடுக்கவேண்டுமென வேண்டி வேண்டுக.

மட்டக்களப்பு,

நமஸ்ப்புவன்-திருநாவுக்கரசு

20-12-65.

நமஸ்காரம் கொண்டு நமஸ்காரம் கொண்டு

பரிபாலைகளைப் பதிவாகும்,

முன்னாள், திருக்கிராமமலை இத்துவார்த்துநித

நகைமத் துதிநித பண்பு, நருமைய

திருவாளர். ஐ. சரவணமுத்து அவர்களது

அணிந்துரை.

'உலகம் ஒரு நாட்டம் கொடை' எனக்கூறிய நாட்டம் மல் மொத, செக சிறியியலின் கருத்துவார்த்தகமாக, வளைய வாய்த்தது. முத்தயிழ்க் கணைகள் நாடகக்கலை, இரண்டை யும் உண்மையில் அடக்கி விளக்கும் ஒப்புவாய்ந்த உயர் முன்க்கையாக இருக்கின்றது. நமது மூத நாரிந் குவா நாடகங்களின் மரபு, சிறப்பு என்பவற்றைக் கிவப்புகார மும், அதன் உரை முதல்கணயம் நன்றி எழுத்துக்காட்டு கின்றது. மூதந் சிறப்பு வாய்ந்த நமது நாடகத்தின் வளர் ச்சி, கிவமர்க்கலையாக மாறி மக்களின் உணர்ச்சியையும் மனத்தையும் வளர்த்து மீண்டும் வகுவின்ற இவ்வளத்திந் துதிநித வள நாடகங்கள் எழுதப்படுகின் மிகவும் அவிய வாய்வே இருக்கின்றது.

ஆய்விவற்றில், செக சிறியியலின் நாடகங்கள் திட் சிறந்து விளங்குகின்றன. காரணங்கள் உண்டு. மக்கித் உலகம்கிவன், குறுகியவர்கள், செய்கைகள், பெக்கை எக் கை ஒன்பான் கணைகத்தி, அவர் படைத்த மரத்திரம் கள் நுரை மகர்ந்து கலை பயந்து, மக்கித் உணர்ந்தைக் கவந்தது, பார்ப்பவர் உள்ளத்திதையிற் தடிப்பவர் உள்ளத் தையும் ஒத்தகிவ மீயென்று ஒன்றிச் செய்து விடுதல்வாய வாய்க்கது. 'ஹென்' (Helen) நான் நாடகத்தின் குறிக்கோள்

செக சிறியியல், இவன், பெண்ப்செ நுதலிவ நாடகாசிரியர்கள், நாடகத்திதையிற் மிக முப்பமக்கி

எனவொன்றி, அழுதாங்கில் தீவனார் குறைகளையும், பெயரிக் கொள்ளுகின்றும், பேரக்கையார் காற்றியகைம்க றையன்ற வம். பழைய உரித்திப் பிதழ்ச்சி களை அடிப்படையாகக் கொண்டு தன்வ நாடகங்கள் வரைந்து தந்தனர். பண்டைக் காலச் சூழல் வாழ்க்கையில் பேரக்கையார், கொல்லக்கொ டார் பண்டாராட்டையும் காடுத்த தீவனா பறித்தி ஒப்பிடுவதாக உதவினார்.

இந்த ருளையிலே அமைந்த 'அரசன் ஆகன்' என்றும் முதலாவது நாடகம் விஜய நகர காலப்பெரிய யாவத்து நிபந்தனைய அடிப்படையாகக்கொண்ட ஒரு சரித் திப் நாடகமாகும். ஏறக்குறைய இரண்டே நூற்றாண்டு காலத்த றால் நம் மூன்றினுள் அடரியம் முறைகள், விஜய, சுதாபு, மாணர், என்ற நற்பண்புகள் எவ்வாறிருந்தன என்ப அடிக் அது உதவுகின்றது.

விஜய நகர சாம்ராச்சியத்தில் சரித்திரம் நம்மு றுநூல்கள்கள் வாய் பார்த்து நிகழும் பகுதி நிறைச்சி கள் நிறைந்த ஒரு பெரும் காலவாறு.

இருநிலாக, நென்னித்தியாளின் கதம்திரத்து ன் புகழொளி பாய்வின காய்நாச்சியம் அது. ஆண்டு நூற்றாண் டாய்க் தென்னம் நாகரிகத்தையும், நாடகப்பாத்தையும், மறைய நாய்க்கத்தற்கு கவிதிறந்து காப்பாற்றிய பெருமை இந்நகர் சாம்ராச்சிய அரசாங்குக்கே உரியது. இந்த இரண்டு நிகழ்வினைய் கருவியாகக்கொண்டு 'அரசன் ஆகன்' என்றும் நாடகத்தை இந் நூலாசிரியர் யாத்தது காலக் கித்தந்தகமாகும்.

நற்கலையில் நோக்கம் போதனை செய்வல், பண்பு படுத்துதல், விளக்கு கொள்வல் செர்வத் என முதத்திரப்ப டுந் என்று மேல் நாட்டின் கலைவனுனர் உழுவர். பண்பா டுடைய மனிதனின் தல்கொரு செர்வைவிதும், கொள்வி

றுந் கலைமையர் விசய எவ்வர், அகவியா நூறு அழாதாய்த் லைக்க கலைமணம் விசச் செர்வார் முகறயில், தற் சிலகின் நோக்கம் மூன்றையும் இவ்நே பரப்பும் கலையின், இம் நூலி லுள்ள நாடகங்களிரண்டும் அமைத்திருப்பன நான் கிரு தியும் பாடாட்டுகின்றேன்.

அரசன் ஆகியாய் வரும் கவிஞரொடுத் பரிசைத் திரவி, காலதும், பண்பாடும் முதிர்ந்த ஒரு அரசன், அரசன் மகன் புகழொத்தமன், ஆளையை, விசம், மாணர், அழிவு என்பன விசயிலே ஒரு ஆண்மகன், ஒரு நாடகத்தலைவனுக்கு வேண்டிய நயிருணங்கன் தீர்ப்பப்பெற்றவன். கருத்தையும் குவதொலத்தவாயும் கோவாக்கருநாவன், பத்மாவதியை மகிழ் நாட்டிய பண்பும், கற்பும், அழகும், அடக்கமும், அறிவும், அவ்வும் திறைத்த அரசுநல மகனாக, சீர்தீர்த்து வீரவாத்ததைகள் பேசிய புகழொத்தமன், பத்மாவதியின் அடக்கத்தொடு கடிய அழகாக்கனாயும், தான் முன்பு கூறிய காதத்தை மறந்து அவள் வலம்படுகிறார். அரசு கொள்பது என்ன? ஒரு பொருளினுடே காலப்பாடும், அரசு காப்பாடு அல்லவா! அந்த அநாமப்பாடு பத்மாவதியின் நள்ளு ஒளி விடுவனாக்கிவந்து கொண்டதும், புகழொத்தமன் தவிரைய மறந்து அகவேண்டு ஒன்மீண்டும் நன்மை காடத் துள் பிசச் சிறப்பாகக் காட்டப்பெற்றிருக்கின்றது.

பத்மாவதினைய் புகழொத்தமன் நேர்த் காணும் வரை இவ் நாடகம் அவ்வாறாக முடிவுமோ என் னும வேண்டிய சில ஏற்படுகிறது. பத்மாவதியைக் கண்டதும் நாடகத்தின்போகரு நடவே மாநி இவ்வாறாக முடிகிறது. இது 'சம்பவங்கள்' (Sambhava) என்ற ஒரு நிறைந்த நாடக அம்சம். அடுத்தது எது நடக்குமோ எனத் தெரியாது லைத்து, மனத்துக்கு அவாவையுண் டாக்விடுவதற்க்கென லும் ஒரு கலைத்திறமை. இச் சிறப்பு இந்நகர் காட்சியில் நிறைந்து நின்று வளவ ணட்டுகின்றது.

வள்ளுவர் நாம் நற்குணங்களுக்காரை மட்டுமே படைக்கப்பெற்றிருக்கும் அவன்குணமே, பிரம்மராயர் என்றும் எத்தனை நாடகத்திற்கு அச்சாணி போன்றிருக்கிறார்கள்.

நாடகத் தலைவனும் தலைமையும் சம்பவப்பற்ற மிக்க தலைமுத்தையன் குடிகவிடவில்லை அன்பும் களையும்கொண்டவன் என்றவழி தரங்கமும் பண்ட படைநாடகங்கள். அச்சமயமுள்ளதெனினும், செயற்கரிய பொருள் பணிகளைச் செய்து முடிந்தனர் என்பது நாம் அறிந்து பயன்பொருள் வேண்டிய தந்தும், பண்டா வரலாற்று வழியில் வந்த குணக்கோடல் போயும், ஆடக வளங்கிலையும், நாடகத்தின் வழியே நாம் காணும் வளங்குமரது ஆசிரியர் மந்திரங்கல், பழையபேரே புதுமைய வளங்குமரது புதுமை, கலைமயக் களவக்கும் பழக்கத்தை எக் கவனமுடையவரே நான்கு விட்ட நம் குணமைய நீக்க, இத்தனைய நாடகங்கள் மிகப் பயன்படும் என்பது உண்மை.

நாடக நான்களில் நல்லவைகளுக்கு நிறைந்த பெருகு ஞானைய குறைந்த கொடுக்கும் வேண்டாம். இம் முறையைச் சொல்லியவர் பிரஞ்சாவத்தில் எழுதிய ஹக் கனியே கண்டுபிடிக்கலாம். 'அரசன் ஆணை', 'ஆடக வளத்தரி' என்றும் இந்த நாடகங்களை எழுதிய சிறுமதி, கதைகலா அவர்கள் சிறந்த இம் முறையிலேயும் நாம் நூலில் கன்கு மகனாண்டிருக்கிறோம்.

அவர், இத்தனையின் மேலும் மேலும் எடுபட்டுத் தலைமுத்த நாடகங்களின் தமிழ் கலையும் நகரகத்திலும், என், அகில உலகத்திலும் எல்லா இடங்களில் நீண்ட ஆயினையும், தலைமுத்த ஆற்றலையும் மேலும் கொடுக்கவேண்டுமென்பது அடியின் பிரார்த்தனை.

வாழ்க தமிழ் மங்கையர் கற்பு!

வாழ்க தமிழ் வீரம்!

தம்பலவாசல்,
23-12-1965.

ஐ. சரவணமூத்து

அரசன் ஆணை

(இரு நாடகங்கள்)

ஆடகவளத்தரி

முதலாவது
அரசன் ஆணை
நாடக உறுப்பினர்.

விஜய மன்னன்:-

விஜய நகர அரசு தும்பத்தின் இளைய
பரம்பரையைச் சேர்ந்தவன்.

இளவரசி, பத்மாவதி:-

ஷி மன்னனின் மகள்.

சுந்தரி:-

இளவரசியின் உயிர்த் தோழி.

வனஜா, சுகுஹா, நளினி, எழிலி, காமகா:-

இளவரசியின் மற்றைத் தோழியர்.

குமத்தி:-

இளவரசியின் திருமணம் பற்றிக்குதிரொல்
பவன்.

பாதங்கி:-

விஜய மன்னனது அரசவை நாடக மாண்பு.

சேலகன்:-

ஷி மன்னனது அரசவை ஊழியன்.

கஜபதி காரீசேந்திரன்:-

கலிங்க நாட்டதிபதி: ஓட்டசேதனுக்கும்
அரசன்.

முக்கிய குறிப்பு:- நாடக உட்பிரிவுப் பெயர்களில், நாடக
என்பதை அங்கம் என்றும், அங்கம் என்பதைக் காட்சி
என்றும் திணக்கம் செய்து பொதுக் கொள்ளுமாறு சேட்டைக்
கொள்ளுகிறோம்.

க. க.

பண்டித மகாசபை:-

செய் மன்னனின் ருதம் மந்திரி.

புருடோத்தமன்:-

செய் மன்னனின் மகன். இந்நாடகத்துத்
நிலைவன்.

மகேந்திரன்:-

புருடோத்தமனின் தோழன்.

பொன்னி:-

கலிங்க அரசன்மனைப் பூக்கரரி.

இராமன்:-

பொன்னியின் கணவன்.

மேலும், கலிங்க மன்னனது குலகுரு, அரசன்
மகேச சேவகன். துதுவர், ஆலாத்திரி
பெண்கள், ஒரு துறவி, முரசறைவோர்
என்பாரும் முனியன், கழல்பையா,
பழனிச்சாமி, கண்ணன், வள்ளி, செவ்வி
கண்ணரி, தங்கம் முதலிய குடிமக்களும்,
வேறு பொது மக்கள் சிலரும் இடம் பெறு
வர்.

அரசன் ஆணை

1ம் காட்சி

இடம்: விஜயநகர மன்னனுடைய பேரவை.

(விஜயநகர மன்னனுடைய அரசசபையின் நடனமாத
மாடத்தில் நான் அரசன்கேற்றம் நிறைந்த நடை
பெறுகின்றது.....
நடன முடிவில்)

விஜயமன்னன்: மாதங்கி! உனது கண்களின் திறமை
மையம் கண்டு நாம் அளவிலா மகிழ்வு கொண்
டோம். தமிழன் நன் ஓய்வு நேரத்தைத்
தலைசான்ற கருத்துக்களைவிட இன்பமாய்க்
கழிக்க உதவிவந்தது இந்த நாட்டியக்கலை.
இது உயிருடன் நிலைத்துவாழ உதவுகின்ற
உனக்கு இறைவன் நற்கூத்தனையும் படைத்த
புறம் தந்தருள்வானாக! இன்றுமுதல் இந்நாட்
டின் 'ஆடல் அரசன்' என்ற பட்டத்தை உனக்
குச் சூட்டுகின்றோம். இதோ! இந்தப் பரிசை
யும் பெற்றுக்கொள்.

(சில பரிசுப்பொருட்களைக் கொண்டு, மாதங்கி அவை
மை வளக்கத்துடன் பெற்றுக்கொண்டு வெளியேறு
கிறாள்.)

சேவகன்: மன்னர் பெருமாவே! ஒட்டமேசகத்தி
லிருந்து துதுவரிருவர் வந்திருக்கின்றனர்.

விஜய: உள்ளே அழைத்துவா.

துதுவர்: (வணங்கி) மகாராசாஸே! கலிங்காதி
பதியாகிய கஜபதி கபிலேந்திர மகாராசா,

நாங்கள் உறவு என்றும் நிலைக்கவேண்டி இம்
திருமருந்தையும், இரண்டையும் பொருளை
யும் கொடுத்துவரும்படி எங்கள்மூன்றுக் கட்டி
கொளிட்டோம். (ஒரு விஷயம்தான் முதலாவது
வாயும், இரண்டாவது கொடுக்கின்றனர். முதலாவது
திரியார் மூன்றொன்று அவைகளைப் பொறுத்தவரையு
மன்னவகிடம் ஒன்றைக் கொடுக்கிறார். அரசன் திரு
முத்தனதுப் படித்து, மலர்ந்தமருந்தான் ...)

வினா : நானாவர்களே! இந்த நல்ல செய்தியைக்க
கொண்டதற்குத்தகுப் பரிசாக இரண்டு இரண்டு இங்க
இரத்திலுமாவது இரண்டு மருந்துக்கு, உங்கள்
இளவரசருக்கும், எனது மகனுக்கும் நடத்த
வேண்டும் என்று உங்கள் அரசர் விருமபு
கின்ற திருமருந்தின்மூலம் எங்கள் இரண்டு
அரசு பரம்பரைகளுக்கும் அபிமானம் கொடுப்ப
ஒற்படப் போகின்றது. அதனை நாம் பெரி
தும் மெச்சியுடன் வரவேற்கின்றோம். திரு
மருந்திற் குறிப்பிட்டபடி, அந்த நன்னுனி
வேயே திருமருந்தைநாமின் முடித்துவிட்டால்
மென்று மன்னர் கமிவேந்திரரிடம் நுழைகள்
(நானார் செல்லச் சபையும் கமிவேந்திரன் ...)

2ம் காட்சி

இடம் : அரண்மனைப் பூத்தோட்டம்.

(சுனிவி, சகுன, கமலா, எழிவி தாவலும், குடல்
கொண்டு ஆடிவாடித் தோட்டத்துப் பூக்களையுஞ்ஞ
நீர் வற்றுகின்றனர். இவர்கள் தீர்மானித்த வரும்
வழியில் பெரிய மரமொன்றின் பின்புறமாக ஒரு ஆட
வனைப்போன்று மாழுவை நினைந்த வளது, வளவில்

நாறாடல் திடீரென அவர்கள்மூன்று துதித்துத் கொண்ட
ன அவை மனைத்துக்கொண்டு

வளது (மா. வே.) : ஏன், தில்லாங்கன் (சுன்
பெருமார் வாயிலாரிருந்த குடந்தருத் தட்டித் தட்டி
யுச் சுற்றுவந்து) எங்கே போகின்றீர்கள்?

சகுன : நாங்கள் எங்கேபோனாலும் உனக்குதன்ன?

வளது (மா. வே.) : நான் யார் தெரியுமா? இத்
நாட்டு இளவரசன்.

(எவ்வளவுத் கொள் என்று சிந்திக்கின்றான்.)

வளது (மா. வே.) : (வாயில் விரிவாக்கிக்கொண்டு)
ஏன் சிந்திக்கிறீர்கள்?

நளின் : இந்த நாட்டு மன்னருக்குப் புத்திரனை
கிடைப்பது வன்பதை அநியாமத் சிந்திந்
தெயண்டாய்.

வளது (மா. வே.) : ஸீயோ! புத்திரி இருக்கிறாள்?

சுனிவி : இருக்கிறாள். அவன்கான் எங்கள் இள
வரசி. இந்தப் பூத்தோட்டம் இளவரசியா
ருடையதுதான். நாங்கள் இளவரசியின்
தொழிகள்.

வளது (மா. வே.) : ம்... பார்த்தாலே தெரியுதே,
இளவரசியின் தொழிகள் என்று. ஆமா,
உங்களில் யார் இளவரசியின் உயிர்த்தொழி?

வளது : ஏன்? நீ அவளைக் கவியாணம் பண்
றாக்கொள்ளப்போகிறாயோ? (எவ்வளவுத்

நிச்சிவினார். கமலா சுருளுவாய்ப்பாத்தது சுருளு!
இவர் நென்வினையப் பார்த்தாயா? இப்படியே
விட்டுவிட்டால் காரியம் நிறுத்தியிருக்கும். (பத்துக்
கோடியாக, மாறுபாட்டில் நிப்பவரைப் பார்த்து)
ஏய்! உத்தரவின் பின்புறம் உன்னை வரமுடி
யாத இப்பூங்காவினுள். நெனியாமல் புதுந்
ததுவிலையால், கேளியுடையவன் ஆம்மித்து
விட்டாயோ? நீய், உன்னை என்ன செய்கின்
றேய் பார்!

சுருளு : இளவரன் வரும் நேரமாகிவிட்டது. நீ
உடனே வந்தவழியே போகிறாயோ. காவற்
காரரைக் கூப்பிட்டுக் கைதுசெய்யச் சொல்
வாட்டுமோ?

வாணா : ஐயோ! வேண்டாம், வேண்டாம். வந்த
வழியே போய்விடுகிறேன். (பயத்தலம்போவ,
பின்னுக்கு அடியெடுத்து மலைய முடியும் போல்,
தலைப்பாலை மரக்கொம்பில் சிக்கிக்கொள்ள, எவ்வொ
ரும் வானதுவெளக்கண்டு, ஒடிப்போய் அவனை வளைந்
துக்கொள்கின்றன.)

வாணா : (வானதுவைக் காட்டிப்போது) நல்ல மாயக்
காரியது. வாணா, நீ.

வாணா : (வானதுவைப் பார்த்து) உனக்கு ஆணை
டம் பிசப் பொருத்தமாயிருந்ததே!

வாணா : ம்

வாணா : (வானதுவைப் பார்த்து) என் மனசு உட
பின்னாலேதான் கொய்க்கொண்டிருந்தது.
(எல்லோரும் நிச்சிவினார்.)

வாணா : வாணா! இப்பொழுது உன் மனசு உன்
விடம் திருந்தி வந்துவிட்டதோ? நெருசைத்
தொட்டுப்பார்.

வாணா : வந்துவிட்டது! வந்துவிட்டது!

சுருளு : நேரமாகிறது; வாருங்கள் நேரட்டத்
தைச் சுற்றிப்பார்ப்போம். (சத்தோடும் செல்ல
கின்றனர். மாறுபாடுகள் இளவரசு பதமாவியும். அவ
ரது வயிற்றோடு சந்தியும் வருகின்றனர்.)

இளவரசு : சுத்தரி! எங்கே வாணா, சுருளு ஒரு
வளையம் கமலாவில்லை.

சுருளு : வந்துவிடுவார்கள். புகழ்ச்சுப் பாத்
தெய்க் குன்று பார்த்து) இதோ பாருங்கள்;
இப்பொழுதுதான் நீருற்றியிருக்கின்றார்கள்.
இங்கே கொட்டித்துள்ளேதான் எங்கேயோ
வந்து நிர்வாகர்கள். (நிர்வாகப்பார்த்து) அந்தோ!
வருகிறார்கள்.

இளவரசு : சுருளு! என் இவ்வளவு தாமதம்.

சுருளு : ம்..... (வாணா வார்த்தைவை விடக்கி)
நாங்கள் பட்ட பட்டை என்னென்றுதான்
சொல்லுவது தெளி!

(வாணா வேண்டாமென்று வானது வாயில் விரி
வலத்து, உன் என்று கொள்ள கொள்ளத்
வருகின். சுருளு வானதுடன் கொள்ளத் துறியைக்
கொண்டவன்போல் மாடுகொள்.)

சுருளு : நாய்கள் பட்ட பட்டைச் சொன்னால்
நாடுடல்லாம் நகைக்கும்.
நாடுடல்லாம் நகைக்கும்.

நாடெல்லாம் தனாகத்தும் - இத்தக்
காடெ ஸ்லாம் தினாகத்தும் - ஒரு
வெட்டுவீசைக் கட்டழகன்
பொட்டெனக் குறித்தான்
பொட்டெனக் குறித்தான் எம்மைச்
கற்றியே வளைத்தான்
என்னென்னவோ செய்றியெஸ்ஸாம்
வடுந் துக்கழ்ந்து
எடுத்துக்கழியே - மனவைப்
பழிந்துச் சென்றுனே!

இளவரசி : ஆ! அப்படியா? ஆன்வாடைபோ
வீராத இந்து நத்தவானத்தில் அஸ்வனவு எத
நிரமாக வந்தவன் மாரடி! அவன் எங்கே
போய்விட்டான்?

இளவரசு : பயத்தவன்போலப் பதுங்குகிறான். மந்திர
மோர் போமன் கிறகிறுக்கன்.

இளவரசி : என்னடி பிரதிகிறீர்கள்? (ஒருவரைக் கள்
தும் சிவாது நிறுவே) கத்தரி! என்ன இவர்கள்
இப்படிச் சுல்லாகிவிடுவார்கள் போலிருக்கி
றுகே.

(கத்தரி நிகழ்ந்ததைத் தெரிந்துகொண்ட வனாய். வன
புறவைப் பிடித்துத் துல்லிகொண்டு வந்து)

கத்தரி : இந்த ஆணைகளுக்கானம்மா இம்முனை
பெறையும் மயக்கு வானாக உண்டாகவியன்

இளவரசி : ஆ... இவன்மேல் இவர்களுக்கு எமைய
தும் உண்டாகிற்றுமே!

கத்தரி : அதை ஏன் கேட்கிறீர்கள்? இவனையே
கல்பயவன் சொகுசுகொள்ள வேணும் என்று
எழிலி தடவனைப் பிரார்த்தித்துக்கொண்டா
ளாபோ!

(இளவரசுமீது எம்மொருக் கிளர்ச்சியும். இங்
வென் நத்தவனத்தின் மொழிப்படித்தில் ஒரு குதூர்தி
பாடிக்கொண்டு செல்ல வக்கொளும் அருகே கத்தரி
கேட்டுக்கொண்டார்.)

குறத்தி : பச்சை குத்தலையா - அம்மமமமே
பச்சை குத்தலையா
பாம்புப்பச்சை பன்னைப்பச்சை
பருத்தகைக்கு ஏற்றுபச்சை
சேம்பப்பச்சை செல்லப்பச்சை
சிறுந்தகைக்கு வற்றப்பச்சை - பச்சை
குள்ளதிக் கொம்பிருக்கு. குட்டிப்
புலிப் பன்னைக்கு, நன்னவசியமிருக்கு,
நாட்டையெஸ்ஸாம் ஆட்டிவைக்கும்.
பச்சை குத்தலையா அம்மமமமே
பச்சை குத்தலையா?

(குறத்தி நத்தவனத்தின் நிரவனனை எட்டிப்பார்த்து
வம்மா பச்சை குத்தலையா? குறிகேக்கலையா,
குறி?)

இளவரசி : கத்தரி! குறிகேட்டுபா மாறு.

கத்தரி : அதுமிகென்ன! (குறத்தியின் பக்கம் நோக்
கிக் கைநாடுதலும் குறத்தி வறுவின்முன். பிராருத்த
நான் ஒரு சார்த்த இடத்தில் இளவரசி உட்கார்,
அருகில் கத்தரிமீது, கத்தரி வையை நோழிமாதும்
உட்காருகின்றனர்.)

குறத்தி : ஓ! ஓ! ஓ!

ஆதி அன்னை வள்ளியாதி நானுங்க
ஆனமுதல் ஆனயாக
அஞ்சாமற் சொல்லிடுவன் - அவங்க
ஆனமுதல் ஆனயாக
மாமுதற் சொல்லிடுவன்
அச்சம் வேறும் அம்மா நான்
நிச்சயமாகச் சொல்லிடுவன்.

(ஆடிவந்து இளவரசியின் கையைப் பிடித்து)

குறத்தி : அம்மா! இளவரசி நம்மை கையில் ஒரு
மங்கலமான ரேகை; ஆளுறும் ஒரு
பங்கமும் உண்டு. சொல்லினை பயமாயிருக்கு,
அம்மா!

வள்ளி : பயப்படாதே! அம்மா சொல்லு.

குறத்தி : சீதேவியாரிடம் செல்லங்கள் நிறைவா
கும். இந்தப் பூமேனியிருக்குமிடம் பெயர்
காய்ச்சப் பழமாகும். குதிப்பம் தவழக்க
வந்த குலக்கொழுந்து ராகாத்தி, அம்மா நீ,
ஏம்மா! சரியென்றோ, சரியென்னுங்க, இல்
வேண்ணு இவ்வேண்ணுங்க.

சுதநி : சரிதான்; சரிதான்.

குறத்தி : இடும்பைகள் வந்தாலும் எகவரல்தான்
காத்திடுவான். உங்களுடைய கண்ணழகன்
உகைக் கையிடிக்க வாணாமமா. கன்னிப்பி,
நாத்திப்பி, இடையில் கயட்டங்கள் செய்யு

மம்மா, இன்னும் மூன்று மாசத்துக்குள்ள
அம்மாவுக்கு கண்ணாழை வரும்.

சுதநி : ஆ! நல்லது நல்லது. எங்கிருந்துவரும்?

குறத்தி : அம்மாவுக்கு அரசாரும் மவராசன்
தான் வாறான். இடையில் பேச்சுப் புரளி
யால ஒரு பிரட்டு வரும். அம்மா! மனசு
கலங்கவேண்டு. அந்த மாயக்கிருஷ்ணனுட
மவரமுதல் புடிச்சுக்கிட்டா மகிபோல
வாறதெல்லாம் மகிபோல பறந்துவிடும்.
(தொழியாதொன்றும் கசகாழலம் தமக்குள்ளேயே
பேசிக்கொண்டிருந்தனர். இளவரசி சுதநியைப் பார்த்து,
சுதநி ஒரு கையையும், மாகியும் குறத்திக்குக் கொண்டு
வருகிறாள்.)

குறத்தி : (பணித்து வாலில் கொண்டு) அம்மா மவ
ராசியா வாழனும.
(மோகிடுவாள்.)

மலா : இங்கே மகிக்குறத்தி, இளவரசிக்கு மன
வாளன் வருகிறெல்லாம் குறிசொல்லுகிறாள்.
அங்கே மூல்கையின் புதுமொட்டு எப்போது
மவருமென்று வளைகு கற்றுகிறது. நல்ல
சகுளம்படி!

சுதநி : ஆமாம்; நாய்ப்பிடியும் காக்கரையிருக்கப்
பணம்பழம் விழுந்ததுபோல், வெற்றியாகப்
போகிறதே.

சுதநி : இளவரசர் வந்துவிட்டால் அப்பறம்!

சுதநி : தேவியார் நம்மை எங்கேயடி கவனித்
தப்போகிறார்!

இளவரசர்: போங்கடி போங்கள். உங்களுக்கு எப்
பொழுதும் இதை பேச்சாக்குதான்.

வலலா: தெவிடோடுகொடுத்தவர் வேடிக்கையா
கப் பேசுகிறார்கள்.

இளவரசர்: சரி, சரி, தேரவாங்கிறவர் வாகுங்கள்,
அரண்மனைக்குப் போகலாம்.

கீம் காட்சி : 1ம் அங்கம்.

இடம்: கல்யாணசூழி கஜபதி காட்சித்திண்ணை
அரசனை.

(அரண்மனைத்தே முதன்மந்திரியாகிய பண்டித மகன்
சங்கரம், மற்றும் நான்கு மந்திரிகள், கொடுபதி
ஆலியோரும் தத்தன் இடங்களில் இருக்கின்றனர்.
அரசர் கொம்பாப்பாவருடன் வருகிறார். அங்காரம்
எழுந்து வணக்கம் தெரிவித்து, அவர் அமர்ந்தபின்
தாரம் அமர்கின்றனர்.)

அரசன்: மந்திரியாரே! இளவரசன் புருடேரத்தமன்
வங்காளத்தின் மீது படை கொடுத்துச் சென்
ருனே, அப் படைகொடுப்பைப் பற்றி இன்று
முதாவது தகவல் இடைத்திருக்கிறதா?

மந்திரி: மகாராசாஜே, தேற்றுவனர வெற்றி நம்
படைகளுக்கே என்று அறிவிக்கப்பட்டது.
இன்று, இதுவரை எந்தத் தகவலும் இடைக்க
வில்லை. ஆயினும் நாளைக்கே ஆண்டுவிடத்
தாரக்கிரமணம் பாமனிஸாஸ்தாஸி பத்து
நாட்களில் வென்று வெற்றிகொள்ளுநாட்டிய

நம் இளவரசர் புருடேரத்தமன் இந்தச்
சாதாரண பேர்வழியான வங்காளத்தை
ஆளும் இன்மையில் ஷாஜிஸாஸ்தாஸிக்குத்
தோற்றுவிடுவாரா? சிந்தியார் ஐயம் வேண்
டார். வெற்றி நம்முடையதே.

(செவ்வன் ஒருவன்வந்து அரசனைப் பணிந்து ஒரு மிக
முத்தமகம் கொடுக்க அரசன் வங்கி வந்தது மு
மவர்க்கிடையுடன் முதன் மந்திரியிடம் கொடுக்கிறான்.
மந்திரி உரத்து வங்கிக்குள் அப்போது, குவததவம்
வருகிறார். எக்ஸாஸும் எழுந்து நின்றுள்ளார், அரசன்
மெய்யான சிந்திக்கும் இடத்தில்.)

அரசன்: உவரமி! வரவேலுந்ார் வரவேலுந்ார்,
பொருளில்லி இருந்த எங்கள் அரச சபை
தந்தன் வரவாம் இன்று புனிதமாயிற்று.
(அவரை ஒன்றை மறைத்துக்கொண்ட அரசன் ஒன்
றில் அமர் கொள்ளினான். குவதகு அரசனையும் சபை
யையும் அங்குள்ள ஆசிரவதித்து அமர்வார். மின்
ன் எல்லையும் அமர்விறனர்.)

குருகுரு: அரசே! எங்கே புருடேரத்தமனைக் கொண்
கிடுகீம்.

அரசன்: சமரமி! இவைவரை திருவருளாலும் தன்
கள் ஆரீஸ்வரத்தாலும் என்ன மகள் புரு
டேரத்தமன். வங்காளத்து ஷாஜிஸாஸ்தாஸி
தானே வெற்றிகொண்டு மிண்டுலந்துகொண்
டிருக்கிறான். அதேர.....

(புருடேரத்தமன் வருகன். அரசனும் எக்ஸாஸும்
புருடேரத்தமனை வரவேற்க ஒன்செக்சிண்டன். இரு
பெண்கள் மின்னார். மான்ஸ் (பாபக்கோண்டு

இளவரசருக்கு ஆயாத்தி எடுத்துக் கள்ளவாறு கழிக்
கின்றவாள்.)

பெண்கள் : ராஜாதி ராஜன் ஆகவேண்டும் - நி
(பாட்டு) ராஜகுலநிகன் ஆகவேண்டும்
ராஜாதி ராஜனாகி
ராஜ குலதிலக்காளி
புருஷோத்தம மன்னன்
வாழவேண்டும்,
எங்கள் - புவராஜன் நீதி
வாழவேண்டும்.

(ஆயாத்தி எடுத்து முடிந்ததும் பெண்கள் போக. இள
வரன் அரசனாகவும், குலகுலனாகவும் வளங்குகிறார்.
அரசன் மகனாகக் கட்டிப்போகிறது)

அரசன் : என் அன்புச் செல்லமே! உனது விரத
தைப்பற்றிக் கேள்வியுற்ற எனது தோள்கள்
விம்முகின்றன. இவ் வெற்றிமுரசத்தைக்
கோட்டுமகிழ்வுதற்கு உனது தாய்தான் கொ
டுத்துவைக்கவில்லையோ!

மகள் : அப்பா! இதென்ன உங்கள் வார்த்தை!
'பெற்ற தாயும் பிறந்த பொன்னுடும் தற்
றவ வானிலும் நனி சிறத்தானவே' என்று
நீங்கள்நானே அடிக்கடி கூறுவீர்கள். அனாத்
தாய் மறந்துவிட வில்லை. பெற்ற தாய்க்குச்
செய்யவேண்டிய கடனையையும் சேரித்து
என்னைப்பெற்ற தாய்தாட்டுக்குச் செய்கின்

றேன். எனது தாய்க்குப்பிறந்தத் தாய்க்
திருநாடு மெழும் அப்பா! ஆதுவே எனக்
குத் திருப்பதி.

(வாழ்வுமும் தத்தம் ஆசனங்களைவிட்டுக்கொள்ளு.)

குலகுல : அரசே! புருடோத்தமனைப் புறம்போ
யில் சுடுபடுத்தி வெற்றிகளையுருக்கிறீர். இனி
அகப்பொரிதும் விவர விம் ஆவனை சுடுபடுத்தி
வெற்றிகளான வேண் டுமென்பது என்னது
அவா. இதைப்பற்றிச் சித்தித்ததுண்டா?

அரசன் : ஆம் சுவாமி! தாங்கள் முன்பு கூறிக்
சென்றுபடியே விஜயநகர மன்ன விடம்
பெண்ணோடு இதைப் போகவிழைவோம். முடிவு
இன்னும் வினாக்களில்லை.

விஜயநகர : சென்று தாங்கள் : (அவ்வளவு வந்து அரசனை
வணங்கி) மன்னர் பெருமானே! வணக்கம்.
விஜயநகர மன்னர் மகிழ்ச்சியோடு பங்குருந்
குத் தந்த திருமடம். (நாம் கொண்டு வந்த
திருமுத்தத்தை கொடுத்தல் செல்லுகளார். அரசன்
திருமுத்தத்தை வாங்கித்)

அரசன் : சுவாமி! தாங்கள் நினைத்தபடியே நல்ல
முடிபும் கிடைத்துள்ளது. நாம் என்னவிய
நாளிதோயே முனித்தம் வைத்துவிடலாமெ
னவும் இனசத்துள்ளார்கள்.

குலகுல : அப்படியே ஆகட்டும். மிகக் மகிழ்ச்சி.

அரசன் : (முதன்மத்தியைப் பார்க்கு) அமைச்சரே!
விவாகத்திற்கு இன்னும் ஒரு மாதகாலமே

இருப்பதால் தீர் விரைவிலேயே அதற்கு வேண்டிய ஏற்பாடுகளை எல்லாம் செய்து முடிக்க வேண்டும். மகாதேவிகளையோ மரகதன்னை மாலிகைகளைக் கவியாணத்திற்கு வருவித்து நிறுத்தசர்க்கர் தங்குவதற்கும், நுகர்ப்புறத்திற்குள்ளே மாலிகை முழுவனையும் பெண்ணிடம் சார் தங்குவதற்குமாக ஒழுங்கு செய்யவேண்டும்.

மந்திரி: தய்ப்படிவே ஏற்பாடு செய்வதற்குப் பிரபு, (சைவ கவிசிறந்து.)

தீம் காட்சி : 2ம் அங்கம்.

இடம் : கவிச்சுடாட்டு வீதி.

(எவ்நாள் இருவர் ஞாபகத்தின்மீது விடுவதை நம் வந்து கடுகின்றனர்.)

(ஆனால் முடிவற்ற, மற்றவன் வாசிக்கிறது.)

நம்நாட்டு இளவரசரான புருடோத்தம மகாராசரவசுக்கு இன்னிலிக்குத் தீம் நான் திருமணம் நடக்கப்பெய்கிறது. அவ்வைப வக்கின் நம்நாட்டு மக்கள் அனைவரும் கலந்து கொண்டே போனதுமேற்பது. இளவரசன் மணக்கப்போதும் அரசகுமாரியான விஜய நகர மன்னனது புதல்வி பட்டணப்பிரமோசன் செய்யவிற்கும் அன்றுகாண். மகாதேவிகளையிலிருந்து அரண்மனை வளையிலுள்ள ராஜவிகிதைய அலங்காது பவனிக்காக நன்று அலங்கரித்துச் செல்பதற்கேவண்டும் என்பதும்

ராஜாஜிராஜ, ராஜ மார்ந்தாண்ட, கஜபதி காரிலேத்திர மகாராஜரவின் கட்டளை வெரு பரரம், எச்சரிக்கை,

(ஞாபகத்தின்மீது போகின்றனர். விஜய நகர இருவர் தயங்குள் அடிபற்றி உலகயாதிக்கின்றனர்.)

1ம் ஆள்: அபே நம்பி! கேட்டியாபா புதினத்தை.

2ம் ஆள்: என்னவெனோ?

1ம் ஆள்: நம்ம இளவரசருக்குக் கண்ணுவாறவன் உள்.

2ம் ஆள்: நானாண்டு வாழ்நாடும் நம்ம இளவரசர், அன்னோ! பெருங்குறு எந்த வாராம்.

1ம் ஆள்: விஜயநகரத்து

2ம் ஆள்: இரபசாவா?

1ம் ஆள்: அட அசேட! நம்ம இளவரசர் இன் னொரு ராஜாணவாரடா கண்ணுவும் பண்ணு வார்?

2ம் ஆள்: பின்னை ஆளார்?

1ம் ஆள்: விஜயநகரத்து ராசாலோட மவனை, புரிஞ்சுதா?

2ம் ஆள்: புரிஞ்சுது புரிஞ்சுது எப்பன்னோ கண் ணுவம்?

1ம் ஆள்: இன்னிலிருந்து அஞ்சார் நான்.

2ம் ஆள்: அப்ப வா போவம். இன்றினிக்குக் கொஞ்சம் வயிற்றைக் காயப்போட்டு வச்சுக்கொள்ளணும்.

1ம் ஆள்: ஏன்? அப்படி?

2ம் ஆள்: கண்டறவச் சாப்பாடு, வண்டி, வரணம் பழம், லட்டு, இடுகை, பூச்சி, பாயசம் எல்லாம் கொடுக்கிறோ இல்லியோ?

1ம் ஆள்: (சலித்து) எந்த நேரத்திலும், எங்க போனாலும் சாப்பாட்டு நினைவே... தான்! நீ ஒரு சாப்பாட்டு ராமன், சரி வா போவம். (ரூபியன், கறுப்பை, பழுக்காடி, கண்ணாடி, மாலுமன் வருகிறான். அவர்களுடைய இராமனும் வருகிறான்.)

இராமன்: எங்கேயென்னே? நீங்கள் நாலுபேரும் கிளக்க விழுந்து வருகிறீர்கள்.

முனியன்: எனப்பா ராமா! உங்களுக்கு நகரத்துப் புதினமொன்றும் தெரியாதா?

இராமன்: இல்லிந்தனை.

கறுப்பை: ராமா! நம்ம இளவரசர் இருக்காரே இளவரசர்.

இராமன்: ஆமா.

முனியன்: அவருக்குக் கண்ணாடிப்பட்டி.

இராமன்: கண்ணாடிப்பட்டி (துக்கித்துக்கி) அடே, நம்ம இளவரசருக்குக் கண்ணாடிப்பட்டி.

மகிழ்ந்தான். இளவரசர் நின்று வாயில் விரைவாகத் தயாரித்தான்.)

கண்ணாடி: ராமா, என்வடா, திடீரென இப்படி மாறிவிட்டாய்! இளவரசர் கண்ணாடி பண்ணுவது உனக்குப் பிடிக்கவில்லையா.

இராமன்: இல்லாததும்பி அப்படி இல்லை. நம்ம சம்சாரம் பொன்னி இருக்காணே. அவன் அரண்மனையிலேதான் பூசிப்பவன். அவருக்குத் தெரியாதோ, தெரிந்தும் என்னஞ்சு சொல்லவில்லையோ வெண்ணுதான் யோசித்தேன். வேறு... இளவரசரிட கண்ணாடி எங்கே கண்ணாடிமாதிரி; இல்லியா!

முனியன்: ராமா! நாங்கள் அரண்மனை விடுவதில்லாம் அவங்கரித்துவிட்டு வாறோம். நீ போய் அடைப்பாத்திட்டு, அப்புறம் போய்விடுவியா?

(சென்றுவிடுகிறான். பொன்னி விடுவதில்லை பூசித்து விட்டு வெறுங்குடைவாக்கொண்டு குதகலமாக வருகிறான். வள்ளி, செவ்வி, எண்ணி என்று வேறு சில பெண்கள் வரிகொண்டு வருகிறார்கள்.)

வள்ளி: என்வடி. பொன்னி, நல்ல குதகலமாக் கிடக்கு.

பொன்னி: ம்... குதகலத்துக்கு என்ன குறைச்சல். இல்லையாக்கு, இப்பாத்தான் பூக்களைக் கொண்டுபோனேன், கூடைமட்டும்தான் மிச்சம். எல்லாம் வித்துப்போச்சு, நாளைக்கு

முன்னு நானு மடங்கு அதிகாரப் பூக்கொண்
டரனும என்னு சொல்லியிருக்காங்க.

வள்ளி: ஏன்டி, என்ன விசேஷம்?

மோனனி: அரண்மனையில், நம்ம இளவரசருக்குக்
கண்ணுவமாம்.

மேலனி: அப்ப, உன்பாடு கொண்டாட்டம் தான்
எண்டு சொல்லு.

மோனனி: ஏன் உனக்குக் கொண்டாட்டமில்லி
யா? நம்மையெல்லாம் தன்னுடைய கண்
பொல, ஒரு குறையும் வாராமே காப்பாற்றி
வாற மவராசரவுடைய மகளல்லவா இள
வரசர். அவரென்னுல் வீராதி வீரன். அவ
ருடைய கண்ணுவம் என்னுல் நமக்குக்
கொண்டாட்டம்தானே.

வள்ளி: எப்பவாம் பொன்னி கண்ணுவம்?

மோனனி: நாளைக்குக் காலைசில இளவரசருக்குப்
பெண்ணுக்கப்போகிற அரசகுமாரி பட்டணப்
பிறவேசம் செய்வாராம். பட்டணம் முழு
துமே அலங்கரிக்கிருக்கு. உன் கொண்டு
பாக்க ஏவாது சிறப்பை. பொண்ணு என்
னுடேர தக்கப்பதுமை மாதிநியாம். அரச
குமாரி என்பதைவிட அழகு குமாரி என்னு
சொல்லுதாராம் பொருத்தம். இந்தக்
கலிங்க நாட்டிலேயே அந்தச் சிதேவியைப்
போல அழகுள்ள பெண் ஒருத்தரும் கிடை
யாதாம் என்னைல்லாம் அரசன்மனையில்

பெருங்க. நாளைக்காலில அந்த அம்மா
பலனி வர்துறது எல்லாகும் பார்க்கணுமாம்.
விடியமுன்னம் பூக்கொணற்கிரணும் என்னு
கண்டிப்பாச் சொல்லிவிட்டிருக்காங்க.

வள்ளி: அப்படியானால் நாம் அத்தம்மானைப் பாக்
கிறதில்லையா பொன்னி.

மோனனி: பார்க்கணும். கண்டிப்பாய்ப் பார்க்க
ணும். அதுவும் நம்ம ஊருப் பொண்ணல்ல?
நான் விடியமுன் பூவையும் கொண்டு பேர
லிருடன்.

முளரும்: நரல்களும் வாரேனும். கூட்டிற்றுப் போ
தியா பொன்னி?

மோனனி: அப்படிண்டு. விடியமுதல் எங்க வீட்
டுக்கு வந்திருக்க. கூட்டிண்டு போறா.

முளரும்: சரி, சரி.

(எல்லோரும் பிரிந்துசெல்லின்றனர்)

4ம் காட்சி : 1ம் அங்கம்.

இடம்: பொன்னிமனை வீடு.

(பொன்னி உட்புறம் ஏகோ அலுவலராகிருக்கிறாள்)

இராமன்: பொன்னி! பொன்னி!

மோனனி: (உள்ளிருத்த) இதோ வந்துட்டேன் மச்சான்.

இராமன்: பெரன்னி! சீக்கிரம் வாடி, ஒரு புதினம் கொணந்திருக்கேன்.

பெரன்னி: (வந்து) என்ன மச்சான் பெரன்னி பெரன்னி என்னு உசிவையே வாங்குறியே, என்ன புதினம் கொணந்திருக்கே. மலையைக் கவனி எலியப் புடிச்சியா?

இராமன்: என்னடி கெலி பண்ணு! நம்ம இளவரசர் இருக்காரே

பெரன்னி: குக்கார், குக்கார்.

இராமன்: அவருக்குக் கண்ணுலமயானடி, கண்ணு லமாம்.

பெரன்னி: ம

இராமன்: பெரன்னி, இண்ணக்கு அமணைப் பக்கம் போனியோ, என்ன பேசுறாங்க.

பெரன்னி: அவங்க கண்ணுலம் பண்ணினு நம்மாளுக்கென்ன? அது பெரிய இடத்து விஷயம், என்னதையாவது பேசலாங்க.

இராமன்: பெரன்னி! நீ இப்படிச் சொல்லலாமாடி? எங்கதரட்டு இளவரசி வாறா என்னு, எங்கித்தேடி எம் பெரன்னி வந்து மாதிரித் தானே என்னுதான் திண்சேன்.

பெரன்னி: (சிலத்து) அடேயப்பா, பெருத்தம் எப்படியிருக்கு! மச்சான் படுக்கெட்டிக்காரன் தான், மச்சான்! இப்படியேயிருந்தா பொ

ஒரு போவதே தெரியாமப் பேசினடிருக்கலாம். சற்று இரு. (என்னோபம் மோச கொணர்த்து) இந்தா, மோசைக் குடி, வீட்டுவேனெயெல்லாம் இண்ணக்கே முடிச்சாத்தானே தானைக்காலில கண்ணுலம் பார்க்கலாம்.

இராமன்: ஆமர ஆமர. (மோசை வாய்க் குடிக்கி ருன். பெரன்னி உள்ளே போகிறாள்)

4ம் காட்சி : 2ம் அங்கம்.

இடம்: அரசன் வீடு.

(அரசருமாரி பவலிவருவதைக்காண ரக்கன், கூட்டம் கூட்டமாக நிற்கிறவன். வெடிலும் ஏறிக்கொண்டே போகிறது. அரசருமாரி வருவதற்குக் கரணகிலை மக்கள் தயக்குள் பலதய பேசிக்கொண்டு நிற்கிறார்கள்.)

1ம் ஆள்: என்னண்ணே! ஒரு ஆரவாரத்தையும் கரணகிலையோ!

2ம் ஆள்: வழியில் ஏதாவது தடை சொற்பட்டதோ?

3ம் ஆள்: அவங்க என்ன நம்மப்போல சாதாரணமானவங்களா? அவங்களோ பெரிய ராச குடும்பம், அவங்களுக்கென்ன தடைவரப் போகுது?

(அவ்விடத்தில் இராமன் வந்து கோத்தான்.)

4ம் ஆள்: ருசுர்த்தம் தப்பிப் போச்சாமே.

5ம் ஆள்: என்னண்ணே! இந்த விஜயநாட்டா ரெக்லாம் இப்படித்தானே?

1ம் ஆள்: அந்தப் பெரண்ணு மாட்டேன்னுட் டோ?

(ஒரு நூலி வந்திருக்கிறது)

ஆறாம்: நாராயணு! நாராயணு! (கொழிக்கொண்டு) அப்படிச் சொல்லாதேடா நம்பி, தமிழ் நாட்டுப்பெண்கள் கற்பு தெறி தவறாமாட்டார்கள். நமக்குக் கண்ணனாக வரவிருக்க வன் கல்யாணம் பண்ணமுன்னரே இறந்து விட்டுநீந்தாலும், அவனை அந்தப்பெண் ஒரு நாளுந் பார்த்திராவிட்டாலும், அவனுடைய பெயரை உச்சரித்துக் கொண்டிருந்து நன் வாழ்நாளை விதனவயாகவே கழிக்கும் உறுதி கொண்டவர்கள் தமிழ்நாட்டுப் பெண்கள்.

இராமன்: அப்படிச் சொல்லுங்க காமி இந்தமூடங் களுக்கு.

மற்றொருவர்: அப்படியா காமி.

இராமன்: இத்தா பாருங்க, எம்மணலையும் தமிழ் நாட்டுப் பெண்ணுதான்.

2ம் ஆள்: அதுதான் உனக்குக் கோபம் வந்திருக்கோ?

இராமன்: இல்லை, இல்லை; பெண்ணி ஒரு கொறை யுமே அஜீயாம வளர்த்த பெண்ணு; நானே சுதாரண தொழிலாளி. அன்னைக்கு உழச்சி

அன்னைக்குச் சரப்பிடுறவன், இந்தப் பெண் ணைக் கண்ணுலம் பண்ணினு எப்படிடா வாழறதென்னு எனக்குப் பயமாகத்தான் இருந்தது. பொன்னியோட அப்பா அம்மா வங்க, தங்க வீட்டோடே நாங்களுமிருந்தா று கொறையும் வராத்தென்னு சொல்லி டாங்க, நம்ம ணரு வழக்கத்தை நான் மாத் திட்டா நமக்கு அவமானம்தானே. நான் நம்ம ணருக்கு வறணும்என்னே சொல்லிப் புட்டன்.

3ம் ஆள்: அப்போ ஒங்க சம்பாரம் என்ன சொன்னு?

இராமன்: அதை தெரிவிச்சா இப்போதே மனக் கிறையுதுடா தமிழி, உடவே பொன்னி, அவங்க அம்மாவப் பார்த்து 'ஏழைத்தொ ழிலாளி என் புருசனென்னாலும், கூழைக் குடித்தாரங்கும் குடித்தனம்தான் வந்தாலும் கொழைகளில்லை அம்மா, குறைகள் எனக் கொண்டதுமில்லை....' என்று பாடிக்கொண்டு ஒரே பாய்ச்சலில் என்பக்க லில் வந்துட்டா!

ஆறாம்: நாராயணு, தமிழ்ப் பெண்குலம் வாழ்க!

இராமன்: நாங்கள் ரெண்டுபேரும் கோடி நடை போட்டு வந்திட்டம். இத்தா, மூணுவரிசமா குது. ஒரு கொறையுமில்லாமே குடும்பம் நடக்குது.

40 ஆன்: அப்பிடின்னு ஏதோ ஒரு தடைதான் இந்த ராசகல்யாணத்துக்கு வந்திருக்கணும்.

தங்கம்: எல்லாம் விதிப்படியே நடக்கும். நாராயண, நாராயண. (என்று கூறிகொண்டே கொல்லுகிறார். மற்றைய நால்களும் அவரின்னை செல்லி வருவர். வேண்டுமென்றே பொய்கள் சேர் கூடி நின்றுகொண்டு. பொய்வி அண்மையிலேயே இருந்து வந்து அப் பொய்கள் கூட்டத்தினிடையே போகிறார்கள்.)

பொய்வி: என்னடி இந்த அனியாயம், கல்யாணம் நிறுத்தப்பட்டு விட்டதாமே. எங்க இவ்வரசருக்கு இப்படியும் ஒரு அமைதம் வரலாமாடி.

(பெய்கள் ஒருவரேமென்று குசகுசத்தனர்)

தங்கம்: என்னடியது குசகுசப்படி நம்ம யுவராசனை அமைதித்த அந்த விஜயநகரத்துக்கு நாமே பனையெடுத்துச் செல்ல வேண்டாமோ?

செல்வி: பனையெடுத்துப்போய்.....

தங்கம்: அந்த அம்மாவைக்கண்டு, ஏம்மா வரவில்லை? எங்கராசனைவ ஏமாத்திக்கிடலா மென்னு நினைச்சுக்கோ? அப்பிடின்னு கேட்கிறது.

பொய்வி: அப்பறம்.....?

தங்கம்: இப்ப உடனே எங்க கூடப் புறப்படாமா; நாய்க கூட்டிண்டு போறம், என்னு கூட்டிண்டு வந்திருந்து.

செல்வி: அசல் மூளை, இந்த அம்மாபேரய்க்கேட்க, அந்த அம்மா வந்திருவாங்க.

பொய்வி: இடையில் இருக்கிறவங்களுக்கும் கம்மா நினைவிடுவாங்க.

வள்ளி: (மிதந்த ஊக்கத்துடனும் ஆவேசத்துடனும் வருகிறாள்.) அனியாயம், அனியாயம் இந்த அனியாயத்தை யாகும் பொறுக்கலாமா?

செல்வி: என்னடி இது?

வள்ளி: இந்தக் கண்ணுலமே குலைந்துபோச்சாமே! காரணம் தெரியுமா?

தங்கம்: தெரியாதே.

வள்ளி: நம்மசாமி, சுவதெய்வம், அந்த ஐக்கீநா தப் பெருமான் கோயிலில் வருசா வருசம் நடக்கும் திருவிழா தானமே காரணம். நம்ம ராசனைவ தோட்டி கிட்டி எவ்வெல்லாம் பேசினுங்களாமே!

பொய்வி: என்னடி நீ சொல்கது ஒண்ணும் புரியவில்லையே.

வள்ளி: எனக்கு அதைச் சரியாகச் சொல்லவும் தெரியுமில்லையே.

(அறல் வருகிறார். எல்லோரும் மூச்செடுத்துவருவியை வணங்குகிறார்கள். பொய்களும் அவ்விடத்திற் கூடி விடுகின்றனர்.)

செல்வி: சாமி வாங்க வாங்க!

முருகி: நாராயணா, நாராயணா.

என்னி: என்னசாரி, நம்ம நாட்டுக்கு இப்பிடி அவமானம் வந்திடுதே!

மோசனி: சாரி இவன் என்னி, 'நாம்ப கோரில் திருவிழாதானும் காண்ணுவம் திண்ணதுக்குக் காரணம். என்னலோ நம்மராசா தோட்டி. மரம் என்னெல்லாம் கொல்லுள்' ஒன்னு மே புரியவில்லையா.

நாம்ப: என்னசாரி இவன் சொல்றது?

முருகி: நாராயணா! எல்லாம் விதிப்படியேதான் நடக்கிறது. நாராயணா, நம்முடைய கஜபதி மன்னர்கள் நாட்டை எம்பெருமானுக்கு ஆர்ப்பணம் செய்தவர்கள். இந்த ஜகந்நா நம்பெருமானே நாட்டுக்கு அறிபதியென்ற அறிப்பிராயமுடையவர்கள். மன்னர்கள் எம்பெருமானின் பிரதிநிகளாகவே அமர்ந்து நாட்டைப் பரிபாலனம் செய்கிறார்கள் என்பது அவர்களது அசைக்கமுடியாத நம்பிக்கை. தங்களை எம்பெருமானுடைய தூதர்களாகவே மதித்து, பூசாக்காலங்களிலே திரும்புகொண்டுகளிலும் பங்கெடுத்துக் கொள்வார்கள். ஜகந்நாதப் பொருமானுக்குத் தாங்கள் அபிமானமொன்றை அவர்கள் நங்கு வெளிப்படுத்துவது, நமது கணில் தடைபெறுந் பிரம்மோத்சவத்தின் பொழுதுதான், தேர் ஓடும் காலத்தில் கஜபதி மன்னர்கள் தங்கத்

துடைப்பத்தைக் கையிலேந்தின்று தேருக்கு முன்னால் வீதியைச் சுத்தம் செய்து கொண்டிருப்பவர்கள். இது நாமெல்லோரும்சென்று அனுபவித்துவரும் ஆவந்த நிகழ்ச்சிதானே!

இந்தப் பேராணத்த நிகழ்ச்சியை, கலகர் சொன்ன வயிறுவளர்க்கிற கவர்கள் மட்டுமே, தப்பாது அந்த நிகழ்ச்சியைச் சொன்னவர்களுக்கு விஜய மன்னத்து மனத்திலே கலகத்தை மூட்டி விட்டிருக்கிறார்கள். தீவிர காரணமாக விஜயமன்னனும், 'கஜபதி' கஜநாயகரும் தைக்க கடைப்பிடிக்கவில்லை. தோட்டி வேலை செய்கிறானே! எதுவாயிருந்தாலும் வாசுதேவர்கோலம் பிடிக்கும் கையிலே துடைப்பத்தைத் தோடல்மா' என்று கூறி, சாதிசெட்ட இவனது பிள்ளைக்கு எங்கள் பெண்ணை கொடுக்காட்டோம் என்று திரிசென் மறுத்துவிட்டான்.

கடிநந்தேசுவர்: எங்கள் நாட்டையும், நாட்டையாரும் மன்னர்களும், மற்றும் எல்லோரையும் கால்கும் குலதெய்வத்தையும் இகழ்ந்துபேசிய இவர்களை நாங்கள்.....

கடிநந்தேசுவர்: கம்மா விட்டோம்; ஆமாம்.

சுருவன்: வாழ்க.

எல்லோரும்: கஜபதிமன்னன்.

இன்னொருவன்: வீழ்க.

என்னோடும்! விஜயமன்னன்... (இவ்வாறு பன்முகைய சொல்லிக்கொண்டு செவ்வின்னார்.)

புறவி: நாராயணு, எல்லாம் ஸ்திம்படியே நடக்கும். நாராயணு!

5ம் காட்சி : 1ம் அங்கம்.

(கஜாதி மன்னனது மந்திரிசபை கூடுகிறது.)

அரசன்: அமைச்சர்களே! மாகமனுவற்ற மன்னர் குலத்திற்கு என்னால் இந்த இழிவு நேர்ந்ததே யென்பதை நினைக்க என் உள்ளம் கொதிக்கிறது. சிற்றரசர்களுக்கும் மதனையோரும் வந்து கூடியபின்னர், கல்யாணம் நடைபெற்றவேண்டிய சமையத்தில், இப்படி அவமானப்பட்டு நேர்ந்ததை நான் எவ்வாறு சிந்திக்கமுடியும்?

அவன் என்னைமட்டுமா பழித்தான்! என் குலத்தையும், குலதெய்வத்தையும் அல்லலா பழித்துவிட்டான். இதற்குப் பழிக்குப்பழி வரங்கியே தீரவேண்டும்! நீங்கள் என்ன நினைக்கிறீர்கள்?

அமைச்சர்: அரசர்பெருமானே! இந்தத் தன்னாத வயதிலே தங்களுக்கு வேண்டாம் இத்தொல்லை, நாங்களே அதை முடித்துவிடுகிறோம்.

புருடோத்தமன்: இல்லை, இல்லை, அதை என்னிடம் விட்டுவிடுங்கள். என்னைத் தோட்டியென்றும் அதனாற் தோட்டிக்குத் தன் பெண்ணைக்

கொடுக்கமுடியாதென்றும் அந்த விஜயமன்னன் கூறினான்ல்லவா! நான் கூத்தகிரிய வீரன் என்பது உண்மையானால், அந்தப் பெண்ணை விற்பதென்று, ஓர் உண்மையான தோட்டிக்கு அவளை மணம்செய்து வைத்து, நமக்குக் கற்பிக்கப்பட்ட களங்கத்தை அவர்களுக்கே சொந்தமாக்கிவிடுவேன்.

நந்தையே! நம் குலத்திற்கு ஏற்பட்ட மாசினைத் துடைத்து, உண்மையை நிலைநாட்டுவதற்காக நான் உன்னை போருக்குப் புறப்படவேண்டும். அஞ்சுகாந்து அதுமகிதானும் கூர்.

அரசன்: (மகிழ்ச்சி கட்டியவண்ணம்) மகனே! வீரத்தோடு சென்று, வெற்றியோடு மீண்டும்வருவாயாக. (போர் முரசு தூரத்தில் ஒலிக்கிறது. படைகள் செல்லுகிற ஆரவாரமும் கேட்கிறது. சில நாட்களில், போரிலே புருடோத்தமன் வெற்றிபடைத்தான்... விஜயமன்னன் அரசருடையந்தவர்கள் சிவநாகர்கொண்டுவரப்பட்டார்கள்.

பதமாவதியைப் பார்க்கவும் சிறுப்பாந் அரசன் அவளைத் தவிர்த்த எண்ணம் காண்கிறதும் சிவநாகபடை திரை சென்று கண்டு மகிழ்ந்து வருகிறதும்.)

5ம் காட்சி : 2ம் அங்கம்.

இடம்: அரண்மனைப் பூங்கா.

புருடோத்தமன்: (கண்களுத்தானே) இளமையிலேயே தாயையிழந்த என்னைத், நாயும் நந்தையு

மரகத் தரப்பாற்றி லளர்த்த என் தந்தைக் கு நான் செய்யவேண்டிய கடனாயைச் செய்துவிட்டேன். விஜயமண்டலப்போனிலே நான் பெற்ற வெற்றிகேட்ட என் தந்தையின் மகிழ்ச்சிக்கு எல்லையே யிருக்காது. தனது தள்ளாப்பிராயம் என்ற காரணத்தைக்காட்டி, இந்தப்பூமி பாரத்தையும் என் தலைமேற் சமத்தி அமைதி பெற்றுக்கொண்டார் என்பதற்காக. அரசனாக முடி சூடின ஹர் என் மனம் அமைதியுறுவதாயில்லையே.

தொரணை மகேந்திரன்: (மிகுரெனத் தோன்றி) ஏன் அமைதியுறுவதாயில்லை அரசோ?..... ஒ..... உண்மைதான் மகாராசனாகி விட்டால் மட்டுமே வங்கே அமைதியுறுப் போகிறது!

புருடோத: அப்படி யொன்றுமில்லை மகேந்திரன்! விஜயமண்டலத்து குடும்பத்தினர் சிறை பிடிக்கப்பட்டபேரையும் அவர்களுக்குத் தகுந்த தண்டனை அளிக்கவில்லையென்பதுதான் எனது கவலை. ஆனாலும், இப்பொழுது ஒரு முடிபுத்த வந்துவிட்டேன்.

மகேத: அரசே! என்ன அந்த முடிபு என்பதை நானும் அறியலாமா?

புருடோத: நீ அறியாமலென்ன? (காதுக்குள் இரகசியம் கூறுகிறான்)

மகேத: ஐயோ! பாவம், மன்னன் செய்த குற்றத்திற்கு மகன் என்ன செய்வான்!

புருடோத: பாவமாவது பழியாவது. இந்த முடிவில் யாருடைய பேச்சையும் நான் கேட்கப் போவதில்லை. மகேந்திரா! நீ உடனே சென்று நாமது முதல் அமைச்சரை அழைத்துவர.

மகேத: அப்படியே மகாராசா! இதோ! நாமது மகிழ்ச்சிக்குரிய முதலமைச்சராகிய பண்டித மகாசயரும் வருகிறார்.

அமைச்சர்: வணக்கம் மன்னரேமே!

புருடோத: அமைச்சரே! நீர் எனது வெற்றிக்காக நிறைவேற்றி வைக்கவேண்டிய காசியமொன்றுள்ளது.

அமைச்சர்: அரசே! தங்கர் கட்டளை எதுவானாலும் நிறைவேற்றக் காத்திருக்கின்றேன்.

புருடோத: பண்டித மகாசயரே! நான் முன்பு தீர்ப்பளித்துள்ளபடி, நம்மை ஏனென்கெய்த அந்த விஜயமண்டலின் புதல்வி பத்மாவதியை, இன்றினிருந்து ஆறு மாத காலத்திற்குள்ளாக ஓர் உண்மையத் தோட்டிக்கு நீர் மணம்கெய்து வைத்துவிட்டுவண்டும். பெண்ணையும் உம்மடன் இப்பொழுதே அழைத்துச் செல்லும். (மகாசயர் சிறிது யோசிக்கிறார்)

புருடோத: என்ன யோசிக்கிறீர்? இது என் ஆணை! மூற்றம் இல்லை. மணமகனாக நீர் தெரிவு செய்யும் தோட்டியோ, அன்றி அவளோமறுப்

புதிதாய்வுவாராயின் அரண்மனை ஆனது இது
என்பதை வலியுறுத்திச் செய்கின்றும் உரிமை
வாயும் உட்கரு வுறங்குகின்றேன்.

அரண்மனை: கட்டிவைப்படியே மகாராசா.
(மத்திர் போகக்கூடாது)

புதிதாய்வு: இப்பொழுதுதான் என் நெஞ்சிலிருந்து
பாரம் இறங்கியிருக்கிறது. போய் உடனே
ஆகவேண்டியவற்றைக் கவனிக்கவும்.
(அரண்மனை போகின்றனாள்)

பேம் காட்சி : 3ம் அங்கம்.

(பண்டித மகாசயின் விட்டிலுள்ள பூஜையலையில்
மீர் பூசும்போது பெருமாளின் விக்கிரகம் வைக்கப்பட்ட
இருக்கின்றது. பூஜைக்குரிய எண்ண ஆயத்தங்களையும்
செய்துமுடித்து, மூன்றாண்டுகடைய பத்மாவதி
விண்ணு வாசித்துக்கொண்டு பாடுகிறாள்)

* “ஊர் இன்னேன் காணி இவ்வீ

உறவு மற்றொருவர் இவ்வீ
பாசியின் பாதமுலம்

பற்றினேன் பரமமூர்த்தி!
கவ்வீ வண்ணனே என்

கண்ணனே கதறுகின்றேன்
ஆர் உளர்களைகள் அம்மா

அரங்கம் நகருளானே”

* நெண்டாடியிப் பொடியாழ்வார்.

சூப்பாந்தவா! அருதை இரட்சகா! ஏழை
கன்கிரங்கும் எம்பெருமானே! உன்னரு
வம் மட்டுமன்றி உன்னு திருவுளமும் தான்
கவ்வாணிப் பேதா? அடியவர்க்கிரங்கும்
அருள்வள்ளலான்று உன்னைக்கூறுவார்களே!
இந்த அடிமையின் விண்ணப்பம் உன்னு திருச்
செவிகளிலே விழவில்லையா? இன்னும் எக்
தனை காலம் நான் இந்தச் சிறையிலே கிடந்து
வருந்துவது? பெண்ணுளவன், வளம்பெரிந்து
பெற்றோருக்கும், வாழ்க்கையிலே கண்ணனுக்
கும், வயோதிபதில் மக்களுக்கும் கட்டுண்டு
வாழவேண்டுமென்ற உலகநியதிரிசுக்க, மண்
மாருமூன்றைப் பெற்றோர்விருந்து என்னை நீ
பிரித்துவிட்டாய்! ஏற்றுக்கொண்டேன், ஆ
னான், மனைமகனாகப் பேரப்பெற்றவனாய்
நீ, னெறு எவரையும் கண்ணனுத்தும் பா
ராது தாழ் மகாராகப் பிறக்கவெத்த நீ.
என்னை ஏன் வாழவைக்க முறந்துவிட்டாய்?
ஏழைபங்காளனே! இந்த ஏழைக்கு இரங்க
மாட்டாயா? எதற்கும் ஒரு முடிவு உண்டு
என்பார்களே! எம்பெருமானே! இந்த ஏழை
யின் துயரத்திற்கு ஒரு முடிவே கிடையாதா?
(கண்ணன்விட்டு அழுது, விழுந்து வளங்கி வருந்து,
அடியடியே அரண்மனை இருக்கிறான். பண்டித மகா
சயர் அவனுக்குத் தெரியாமல்வந்து நின்றான் நீத்
கின்றான்.)

பண்டித மகாசயர்: பத்மா! எழுந்து கண்ணனைத்
துடைத்துக்கொள் அம்மா.

பத்மா: (குரங்கேப்டு எழுந்து காண்பதை நுட்பத்துக் கொண்டு) ஐயா! வணக்கம். தாங்கள் வந்ததைக் கவனிப்பாயம் இருந்துவிட்டேன்; அடியேனை மன்னித்துவிடுங்கள்.

11. மகா: 'திருக்காமங்கலீபவ' (இருக்கையு முயர்ந்தி அவ்வதிக்கொடு) நீ மன்னியாக் கேட்க வேண்டிய தவறு என்ன அம்மா செய்துவிட்டாய். அழாதே; குழந்தாய்! அரசன் கொடுத்த கெடு முடியப்போகிறது; இன்னறயத்தினால்தான் கடைபிழான். என்ன சொல்வதென்று நான்ல்லவா அழவேண்டும்!

பத்மா: ஐயா! பெரியவசே; தாங்கள் ஏன் கவலைப்பட வேண்டும். தங்களுக்குத் தெரியாதது ஒன்றுமில்லை. தாங்களாக நன்கு தீர்மானித்து அப்படி செய்தாலும் அதை நான் சரி என்று நான் கொள்ளேன்.

(பத்மாவதிகள் கண்களின்னறும் பொய்யொளவென்று நிர் வடித்தகொண்டே இருக்கிறது.)

11. மகா: பத்மா! வகுத்தப்படுவதிலே பயனென்ன? அன்று எழுவிய பிரமன், அழித்து இன்னவர்க்கு ஒன்றும் புதிதாக எழுதப்போவதில்லை எவ்வாய் விதிப்படியே நடக்கும்.

பத்மா: ஆம். நீங்கள் கூறுவது உண்மையானது. எனினும் மானத்தை யழிந்தபிறகு உயிர்வாழ்வதில் என்ன பயன் இருக்கிறது? குற்றம் செய்தவனாக நீ நன்டிப்பதுதானே அரசாதி.

அப்படியிருக்க, இந்தத் தண்டனை என்ன தீவரிலே சுமத்துவதற்கு நான் என்ன அபராதம் செய்தேன்?

11. மகா: பத்மா! வகுத்தப்படுகே; வையியதிடன் இருக்கவேண்டிய சத்தர்ப்பம் வந்துவிட்டது. வணக்கு இப்பொழுது புதிய வேரசனை ஒன்று தோன்றியுள்ளது. அதனைப் பயன்படுத்திப் பார்க்கலாம். அச்சுறுக்கும் முன்பிருந்த கோபம் இப்பொழுது கொஞ்சம் தணிந்திருக்கிறது. எதற்கும் அந்த ஜகந்நாதப் பெருமான் கட்டாயம் தமக்கு வழிவிடுவார் என்ற நம்பிக்கை உண்டு. இன்னுமே தீர்த்திருவிழாவல்லவா? வர அங்கே போகலாம். (பத்மாவதி விஷயை வகுத்து வைத்ததன் டு. புறநாயகியிலிருந்து பெருமனை வணங்கிப் பண்டிகைகளாகியின்னை போகப் புறப்பட்டாள்.)

11. மகா: ஏனம்மா! ஒரு தீவிரமானவையக் கட்டிக்கொள். உன் நணகன் எல்லாவற்றையும் போட்டுக்கொண்டு வரலாமே! தேர்த்திருவிழாவைப் பார்க்க எவ்வளவு சுவை உவந்துருப்பார்கள். இந்தக் கோமத்திறா போவது! உன்னைப் போய் நன்றாக உடுத்திக் கொண்டுலா. நான் மண்டபத்திலே காத்திருக்கின்றேன்.

(இருவரும் செக்கின்றனர்.)

5ம் காட்சி : 4ம் அங்கம்.

இடம்: ஸ்ரீ ஸுதந்தரதயப் பெருமாள் கோயில் திருவிதி.

(தென் வடமிழுப்புட ஆரத்தமாக நின்று நடு புற
நிர்வாகம் மன்னன் முன்னதாகிவ வந்து நேரில்
எழற்கருவியிருக்கும் பெருமான் தோத்தரிக்கிறான்)

புருடேத: (பாட்டு)

1. * தீவந்தரம் சுந்தி தேடுவாரை
நட்டு ஆழ்கடலைப்
பெணுண்டனாடந்தமுதம்
கொண்டுசுந்த பெம்மாலைப்
புறந்தரமர்வலைப் புள்ளாரும்
பொன்மலைவயல்
காணுதார் கண் என்றும்
கண்ணன் சுண்டரமே.

2. * தாட்டினாய் என்னை
உனக்குமுன் தோண்டாக
நாட்டினேன் அந்தனையே
கொண்டு என் வள்ளினையை
நாட்டினாய் உன்னை என்
தெஞ்சத்து இருந்தனா
காட்டினாய் கண்ண புத்தனாய்
அம்மாளே.

(விழுந்து தாண்டிக்கொண்டு, அநேகமாகப் பண்டித
மகசயர் பக்கமாவிலையக் கூட்டத்துள் நுழைக்கமா
நிலத்திலிட்டு, மன்னன் பக்கம் வகுக்கிறார்.)

புருடேத: என் தந்தையோன்ற பெரியவரே!
வணக்கம் வேண்டிக்கு வந்துவிட்டார்கள். தெ
ரை இழுப்பதற்காக அனைவரும் தங்கள் கட

* திருமங்கை ஆழ்வார்.

டனையையே காத்திருக்கின்றார்கள். வடம்
பிடிக்க சத்திரவாசலாமே?

ம. மகா: தங்கள் சித்தப்படியையாகட்டும் அரசே

(அரசனும் பண்டித மகசயரும் சாந்தநதெயுட்ட
பிண்ணன் மந்தையோர் மாகுமர் கொண்டு தேவவடத்தி
லைத் தெயுட்டு இழுக்கத்தெய நினைவர். அரசன் தன்
முயற்சியை வகுக்கப்படுகிற பரிசுவரும்கள் இருபுறமும்
நின்று வெள்ளையணர்வீசி, ஆவனட்டக் குடை பிடிக்க,
* தருகத் தலையிடப்படுவது மையிலேந்திப் பெருமான்
பாணியையும் தேருக்கு மூலமாக நின்று விதிவைய அலகிட
ருக்கொண்டே பாடுகிறார்.)

“தாட்டினாய் என்னை

உனக்குமுன் தோண்டாக.....

(பண்டித மகசயர் அங்கிருந்து வெள்ள நறுவிப்
பத்திரவிலின் பக்கமாவப்போலச் சணக்கிட்டதேயு
நிற்கின்றார்.)

புருடேத: மணிகளொலிக்க எம்பெருமான் பவனி
வரும் இப் பேரழகைத் தன்னுடையுக்க எழுது
இருகண்களும் போதவில்லைபோ! ஸுதந்தரதயப்
பெருமானே! இந்தச் சணகமுத்திரம்
(கண் செய்யும் திருப்பணியையும் மறத்து, துணி
பத்திரம் மையில ஏதிர்ப்படுகிற மக்கட்குப் தந்த
திரும்பப்பார்க்கிறார்.)

புருடேத: (மந்திரியாரின் பக்கத்தில் நின்று வெண்ணக்
சண்டதும் திருக்கிட்டு, வெள்ளை குரலில்) ஆ! இ
தெண்ண! பண்டித மகசயரின் பக்கத்திலு
திருப்பது யார்? இவர்களுக்கிடேயி, தெரிவிக்கும்
இறங்கித் தாரத்தெனினு, தான் எழுந்தருளி

* அட்டைப்படம்.

வந்த இத்தேரின் அழகைப்பார்க்கின்றாரோ!
(அரசனுடைய மனம் பலவாறு சிந்தித்தது. உள்ளத்
திலே பத்மாவதியின் அழகிய உருவம் பதிந்துவிட்டது.
அவள்மீது அரசனுக்குப் பச்சாத்தாபமும், காதல்
உணர்ச்சியும் ஏற்பட்டன. அரசனது உள்ளத்துணர்ச்
சியைப் பண்டித மகாசயரும் புரிந்துகொண்டார்.)

ப. மகா: மகளே! இங்கே வா. (பத்மாவதியை
அழைத்துச்சென்று மன்னன் புருடோத்தமன் முன்னி
லையில் நிறுத்துகிறார்).

ப. மகா: மன்னர் பெருமானே! தங்களை நான்
வேண்டிக்கொள்ள விரும்புவது ஒன்றுண்டு.
அரசன் ஆணைக்கு எல்லோரும் கீழ்ப்படிந்து
நடக்கவேண்டும் என்பதைத் தாங்கள் அறி
வீர்கள். விஜயநகர அரச குடும்பத்திற்
பிறந்த இந்தப் பெண்ணை, ஒரு தோட்டிக்கு
மணம் செய்து வைக்க வேண்டுமென்பது

அரசன் ஆணை. இவளுக்குத்தகுந்த மண
மகன் இதுவரை கிடைக்கவில்லை. தேரடியி
லே தோட்டிவேலை செய்யும் தாங்களே இவ
ளுக்குத் தகுந்த வரன் ஆவீர்களென்பது
எனது கருத்து. அரசன் குறித்த கெடுவும்
இன்றோடு முடிவதாற் தாங்கள் இவளைத்
திருமணம்செய்து அரசாணையையும் நிறை
வேற்றவேண்டும். இது, அரச தோட்டியா
ருக்கு இந்நாட்டு மன்னன்பேரால் மந்திரி
இடம் ஆணையுமாகும்.

(மன்னன் திகைத்து நிற்கிறான். மகாசயர் தேர்த்தட்
டிவிருந்து ஒரு மாலையை எடுத்து, பத்மாவதியின் கை
யிற் கொடுத்து) மகளே! மாலையை மன்னர்
கழுத்திலே சூட்டு. (பத்மாவதியின்முன் புருடோத்
தமன் தலையைக் குனிகிறான். மக்களின் மங்கள் ஆர
வாரத்துக்கிடையே பத்மாவதி மன்னனுக்கு மாலை
சூட்டி அவனடிகளை வணங்குகின்றாள்.)

மக்கள் கூட்டம்: வாழ்க மன்னர் தம்பதிகள்; கபி
லேந்திரர் வம்சம் விளங்கவந்த பூபதி புரு
டோத்தம மகாராசா வாழ்க! தமிழ்நாட்டு
மணிவிளக்கு, மகாராணி பத்மாவதி வாழ்க!

மகாசயர்: (இருவருடைய கைகளையும் ஒன்று சேர்த்து
விஜயர் குலமும், கபிலர் குலமும் விளங்க
வந்த செல்வக் கொழுந்துகள் பல்லாண்டு
பல்லாண்டு வாழ்க.

பொங்கும் மங்களம் எங்கும் பொலிக!

அரசன் ஆணை நிறைவு.

இரண்டாவது ஆடக சவுந்தரி

நாடக உறுப்பினர்.

ஆடக சவுந்தரி :-

இந்நாடகத் தலைவி. உன்னரசுகுலி. மட்ட
டக்களப்பு. தேட்சாஸ்திரி (திருக்கோண
மலை) இராச்சியங்களின் அரசி.

பிரம்மராயர் :-

ஆடக சவுந்தரியின் முதல் மந்திரி.

தண்டநாயர் :-

சை இரண்டாம் மந்திரி.

சேனாதிபதி :-

செ. படைத்தலைவர்.

கண்டபாணர் :-

திருக்கோவில் என்னும் ஊர்ச் சித்திரவே
லாயுதகவாமி கோவிலின் பிரதம குருக்
கள்.

கண்ணப்ப முதலியார் :-

பூராவகோத்திரத்து வேளாளர் குலத்
தலைவர்.

ஆ : நாடக உறுப்பினர்.

81

கட்டியவர் கூறுவோர் :-

ஆடக சவுந்தரியின் அரசனை ஊழியர்.

முத்தன் :-

பிரம்மராயரின் அந்தரங்கப் படைத் தலை
வர்.

அமுதவல்லி :-

ஆடக சவுந்தரியின் முதற் தோழி.

தம்பதியான், பூங்கொடி, முக்கை, வள்ளி :-

அரசரின் மற்றுறத் தோழியர்.

வீரன், மசுதன் :-

ஆடக சவுந்தரியின் படைவீரர்.

வள்ளி :-

வீரனின் மனைவி.

குளக்கோட்டன் :-

சொழிதேசத்து இளவரசன். திருக்கோண
மலைக் கோவிலையும், கற்களரங்கு குளத்தை
யும் கட்டியவர். இறுதியில் ஆடக சவுந்
றியை மனைவிகொண்டான்.

கசலிங்கராயர் :-

குளக்கோட்டு மன்னனின் மந்திரி.

வாழிற் காவலன் :-

செ. மன்னனின் அரசன்மனை ஊழியன்.

ஆடக சவுந்தரி

1ம் காட்சி

வாழும் கருவோருள் முதலவர் : இளவரசி ஆடகரவுத் தரியார் பல்வாண்டு வரற்கு, மகமன்வர் மனு தேயகயவாருளின் தவச்செவ்வி நீடுழிவரற்கு, (வாசித்தல்) இம் முடிசூட்டு மண்டபத்திலே கூடியிருக்கும் பெருமக்களே! பொது மக்களே! நமனு அரசரது செல்வப்புதலின் யாறிய ஆடக சவுந்தரியாருக்கு, இன்னும் தெரிது நேரத்திலே வரவிருக்கும் நம் முகர்த்தத்திலே, மணிமுடி சூட்டுவார்கள். நீங்கள் அனைவரும் பம்பத்தியோடிருந்து, நிகழ்ச்சிகளைக் கண்குவிரக்கண்டு நம் அரசியாரை வாழ்த்திச் செல்வவேண்டுமென்பது முடிசூட்டுவீழா மூதவையின் பெருநிருப்பமாரும்.

இளவரசர் : ஆமாம், திருக்கோலிற் பிரதம குருக்கள் அபிஷேக தீர்த்தத்தினோடு இன்னும் சில விநாயகனாள் வந்துவிடுவார். அவர் வந்துவிட்டாலே மட்டக்களப்பு இராச்சியார் குற்றவதும் வந்ததற்குச் சரியாகின்றும், தெட்சண்பகிப் பிரதிநிதிகள், * கண்ணிநி ஏழிலுமிருந்து தீர்த்தமும் கொண்டு நேற்றே வந்து விட்டனர். உருந்தை மகையிலிருந்து அனுமார் தீர்த்தமும் வந்துவிட்டது. இனிச் கணக்கமெயில்கை.

* கண்ணியார் வெற்றிலுற்றுகள்.

2ம் காட்சி

63

மனலில் சகலப்பு ஒளச செட்சிவமு- திருக்கோலிற் பிரதம குரு மண்டபமாரும், அவ்வரத் தொடர்ந்து மனுதேய கயவாரு மன்னவின் மந்திரி பிரதம விசுவாச, மந்தறியோரும் வருகின்றனர்.

கண்மாரவர் : (செவ்வையொக்கி) மந்திரமும் உண்டாகுக. இந்த உவ்வரசுகிரி இராச்சியத்தின் மணிமுடியையத் தரிக்கவிருக்கும் முதற்பெண்ணாசி ஆடக சவுந்தரியேதான். நிறந்த மன்னர்களுக்கும் சகல இலட்சணங்களும் பெருந்திய அதிசுவாட்டி, நம்மை நூற்றிருபது ஆண்டுநாலம் ஆளப்போவதாகப் பெரிய பெரிய சொதிர்கள் கூறியுள்ளனர். எம்மனை வகுடமாரானும் ஒன்றினுது பெரன் போன்ற பேரழியாக அவர் இருக்கப்போனார் என்பதை அறிந்தே ஆடக சவுந்தரி என்று நன் மகளுக்கு அரசரும் பெயர் வைத்திருக்கிறார். அப்பேரரசியின் முடிசூட்டு விழா நம்மனைவரது வாழ்விலும் ஒளிகட்டும் விழாவாக அமையுமாய்.

2ம் காட்சி : (தலைவனாகி) ஐயா, குருக்கள் ஐயா! மன்னிக்கவேணும். நம்ம மகாராணியின் பேருக்கு என்ன ஐயா கருத்து?

கண் : அடே! தீபெரிய ஆராய்ச்சிக்காரன்போல இருக்கிறோ. இளவரலியின் பெயர் ஆடக சவுந்தரி. ஆடகர் என்னும் பெயர் என்று பொருள்; சவுந்தரி - அழகி; எனவே பெரன்

பொன்று மங்காத அழகுடைய பொண் என்
பது அப் பெயருக்குப் பெருளாகும்.

2ம் ஊழல் : அப்படியானால் உண்மையாகப் பொ
ருத்தமான பேர்தானேயா. வணக்கம்.

முதன் மந்திரி : சிந்தியாய் : (அப்படியானால் பார்த்து)
பரி, நீங்கள் பொருளாம்.

கடியுளர் : வணக்கம் ஐயா. (செங்கிந்தியார்.)

மேன் : (கண்டமாளிபர்) ஆமாம், பெரியாரே!
நமது இளவரசியார் சிறப்பிதாட்டியாரின்
மறு அவதாரமானவர் என்று தமது அரண்ம
னைக் கோட்டிற் முன்னர்க்கறிபுள்ளார். திட
தேவ முனிவர் ஒருவர் ஒருநாள் இங்கே
தேவரின் இளவரசியருக்கு இராமமந்திரத்
தை உபதேசித்து, இராமரது வருவர்தில்
தன்னையும் கொடுத்துச் சென்றிருக்கிறார்.
இராம மந்திரத்தில் வலிமையால் வருங்கா
லத்திலே புகப்படைகள் பவவற்றின் துணை
இவருக்குக் கிடைக்கப்படுவதென்று என்னுடைய
அச்சோதிடர் அண்மையிலே கூறினிருக்கிறார்.
திரிகாவ ஜாலியாவிய அவரது கோட்டிற்
இதுவரை பொய்த்தே இல்லையாம். அம்
மவா!

கண்ட : இதுமட்டுமா! அப்பால் நமது இளவரசி
யாரைப் பேரில் வெல்ல எவராறுமே முடி
யாத காரியமாகிவிடும். இந்த இவர்களைத்

தீவைத் திரிசங்க நாரதரி, கிழக்குப் பகு
தியை மட்டுமே தமக்குரியதாய் பத்துவாச
மகாராஜா காவதறிற் போடப்பட்ட திட்ட
மெல்லாம் மாறி, இவர்களை முழுவதும்
இந்த உன்னரசுகிரி ரகசாத்தி ஆளப்போவ
தை இருந்துபருங்கள்!

பிரம : (பக்கத்தே திரும்பி, 2ம் மந்திரியைப் பார்த்து)
தண்டராயரே! முடிசூட்டு முகூர்த்தம் நெ
ருங்குகிறது. அரசாரை இனி அழைப்பிக்க
வேண்டும். இவ்விராச்சியத்தின் சூய் வழம்
கப்படி, பூபாலோரத்திரத்து வேளாளர்
தலைவர்கள் முகூர்த்தனோடையில் பணிமுடி
யை எடுத்து நமது குருவின் கையிற் கொ
டுக்கவேண்டுமென்றால் பேரரசர் மறுதேவ
கயவாருவதை இக்கொண்டு பட்டம் கட்ட
ப்பெற்ற வேளாளர் பெரியாரை என்
னப்பழகியவர் வந்துவிட்டாரா?

2ம் மந்திரி தண்டராயர் : அவரை அழைத்து வருவ
தற்காகத் தமக்குள்ளில் என்ற வருக்குச்
சென்று சேவகர்கள் வந்துவிட்டார்கள். முக
வியாரும் வந்துகொண்டே வருக்கிறாராம்.

கன்னடிய முதலியார் : இதேவா வந்துவிட்டேன் ஐயா!
(என்று வந்தகொண்டே கடுக்கன்கொண்டே காதிற்
தொங்கி, மார்பில் ஒரு பட்டம் மெல்ல வந்து, சிங்
கபகத்தின் பக்கத்தே தமக்கென இடம்படிருந்த
தனி ஆசனமொன்றில் அமர்சிறார்.)

பிரம்ம: சரி! அனைவரும் வாருங்கள். உரிய வரி
வைகளோடு சென்று, அரசியாரை இம்மனை
டபத்துக்கு அழைத்துவருவோம். (என்னோடும்
எழுந்துகொல்லுகின்றனர். சிறிதுபேரத்தில், ஏன்னை
வேல் வீரர் செல்ல, அரசியார் தமது (தொழிலர்,
காவலான்கள், மந்திரிபேரவர்கள் குழுவை அத்தானி
மண்டபத்தே வந்து கொடுக்கிறார்.)

கண்ணம்ப: (ஏன்வந்து உயர்ந்த பிரமோளத்திலே சென்
விக்ரமியல் வைக்கப்பட்டிருந்த மணிமுடியை இரு
கரங்களாலும் பம்படுத்தியோடு எடுக்கிறார்) திருக்
கோலிற் சித்திரவேலாயுதப் பெருமானது
திருவடிவன் போற்றி! உதன்னதமலைக் கந்தன்
ஒளிவேல் போற்றி! மரமன்னர் மனோரேய
கயவானுளின் புரற்போல, அவரது திருமக
ளாரும் இம்மணிமுடியைத் தரித்துச் செய்
கோலோர்ப்பு பல்லாண்டு காலம் எம்மைப்
புரந்து வரமுதல் வேண்டும். (முடியைப் பிர
தம குருவிடம் கொடுக்கிறார்.)

எல்லோரும்: எங்கள் பேரரசி ஆட்சைவுந்தரி வாழ்
க! உன்னரசுப் பெண்ணரசி வாழ்க! செவ்
வம் பொங்குக; சீரும் பொங்குக; புரழம்
பொலிவும் எங்கும் பொங்குக. (இருவரின்
பேய்மணி, தாள், தம்பர் டைக்கும் முழங்குவதன்
கண்டபாணர் முடிவிலே ஆட்சைவுந்தரியின் தலைவிலே
குட்டுகின்றார். எல்லோரும் அரசியார்போது மலர்மலர்
கொடுக்கின்றனர்.)

ஊட: மந்திரி அவர்களே! செங்கோலை இனி
நீங்கள் அரசியார் கைகிற் கொடுங்கள்.

பிரம்ம: அருள், வலி, ஆண்மை, கல்வி, ஈனக,
புகழ், போதம் முதலியவற்றோடும் நல்லரசு
நடபுத்தி எமது மரமன்னர் மனுதேய கர்
வானுளின் காலத்திற்பேரவ அவரது மரபு
துவக்கவந்த திருமகனாய் நமது அரசியார்
காலத்திலும் இம்மெய்கோல் புகழ் சிறந்து
விளங்குவதாக. (செங்கோலைக் கொடுக்கிறார்.
அரசியார் கையேற்று, அப்போதில் அழகிலார் பிரம்
மமாய் முன்வந்து) இந்தத் திரிவிதன் தரட்டை
ஒரு குடை நீழ் ஆழன்குக்கும் எங்கள் பேர
ரசி ஆட்சைவுந்தரி வாழ்க! பல்லாண்டுகளும்
நினைத்த இந்த உன்னரசு இராச்சியத்தின்
பொண்ணரசி சவுந்தரியார் பல்லாண்டு வாழ்
க. குடை எதுவுமின்றிக் குடிகள் வாழவும்,
மாத மும்மாரி பொழிந்து இம்மாதிலம்
வலம் கரக்கவும், சீதி, தேர்மை, அன்பு, கட
வுப் பத்தி எப்பன் எங்கும் பரக்கவும், எதிரி
களும், மற்றும் அராரும் வந்து, அடிப்பீலித்து
எமக்கு அங்கிவாழவும் வல்லதான தல்
வாட்டியை, எங்கள் பேரரசியார் செலுத்து
தற்குரிய பேரருளைத் திருக்கோலிற் சித்திர
வேலாயுதப் பெருமான் கட்டாட்சித்தருளுவா
ராக, தமக்கு எதிரி எப்பார் யானுமில்லாத
தன்விகரற்றதொரு நன்னிலையைத், தமிழ்க்
குலக்கொழுத்தான இத்தேவியார் காலத்தே
இந்த உன்னரசுகிரி இராச்சியமும், மாடக்
கூடப்பு இராச்சியமும் ஆகன் வடக்கோழன்வ
தொட்சுனாபதி இராச்சியமும் பெறப்போகின்

நனவிவன்பது தின்னார். இந்நாட்டுப் பெருமக்கள் அகையரது நன்விருப்பத்தினையும், பெருமகிழ்ப்பினையும் கவனித்துக் கொண்ட ஆடக சவுத்தரியாரின் காரணம் இந்த மட்டக்களப்புச் சரித்திரத்தினாலே ஒரு பெருங்காலமாக விவாந்தர்பெரகின்றது என்பதற் சந்தேகமே யில்லை. வாழ்க நம் 'கொற்றம்' உள்ளரசு கிரிப் பேண்ணரசி ஆடகசவுத்தரியார் பல்லாண்டு, பல்லாண்டு வாழ்வாராக.

அரசர் ஆட்களத்தி: (சமூக்து) என்னது அன்பினினைக்
கவரீந்நுகொண்ட பொறுமக்களே! மறிப்புக்
குரிய நவ்வுட்பாணர் மூதலிய பெருமக்களே!
பெருமைமிகுரிய மூதுவளமச்சேரே! மற்றைய
மத்திரீ நிரதாஸிகளே! உங்கள் அலாவரது
தக்வாசிகளையும் கேட்டுப் பெருமகிழ்வெய்தி
வேன். உங்களுடைய பேரன்புக்கு என்ன
மனம்திறந்த நன்நி உரியதாருக. (பக்கம்
திரும்பி) அறிவாற்றலுமி மதிபுகழும் வல்ல
என்னு மந்திரிபாரே! வெற்றியன்றிக் தேரன்
லியே அறிவாத வீரர்களே! உங்கள் எவ்வோ
ருடைய பரிபூரணமான ஐத்துழைப்பும்
இருக்கும்போது, என்ன ஆட்சிக்கு என்ன
குறை இருக்கப்போகிறது. (மூன்றுக நோக்கி)
பொறுமக்களே! மனுநீதி தவறாது இந்தாட
னையாண்ட மன்னர்பிரான், என்னு தந்தை
மனுநேயகயவாரு. அவ்வெந்தர் பெருமா
லின் அடிச்சுவட்டில் நின்று, உங்களனைவ
ராலும் விசுவப்பத்துக்கிளைய இன்று இப்பெரும

64

பொறுப்பை வற்றுக் கொண்டேன். எனது தந்தை தனது பரிபித்த வழியிலேயேயுள்ளது. நானும் உங்களுக்குச் சென்னைசெய்யக் கரத்திடுகிறேன். இந்நாடு செறித்து மக்கள் யாவரும் அன்பம் வறந்து இன்பம் தீண்டு கொராய் வரமுலேண்டும். பரியும் மீனியும் பாலையும் இந்நாட்டிலே காணவத்தல் உடாது. மரீ என்ரு உணர் மக்கள் பால் ஒரு பொறும் அதிகரித்ததும் ஆகாது. எதிதும் எமக்கு வெற்றியைப் தருகின்ற இராம மாமரானது தாடெக்கும் ஓங்குதல் வேண்டும். உகந்தமகன், திருக்கோயில் என்று என்று பாடல் ஓர் நாமம் உத்திய நாகர் ஸ்தலம், * கிண்டிக்ரம் துமண்தர், * வேர் முனைநாடு, * வெருகல்பதி என்னும் தலங்களிலே எழுந்தருளியிருக்கும் முருகன் ஆர்யங்களின் திருப்பணிகள் யாவும், குறைவற்றததல் வேண்டும். நயிழ்மகம் எக்குப் பரவுதல் வேண்டும். இவையனைத்தும் சீர்ப்புய நடத்தறது எல்லாம் வல்ல திருவருளை வேண்டுகின்றேன். இன்றிரிந்து என்னுடைய வேண்டாவ ஓன்று எனக்கு இல்லை. உங்கள் தேவையோ என்று கேளவ. உகந்த இன்பம் என்று இவ்வம். பேரன்புக்குடிகளாகிய உங்களது நல்லாழ்த்துகளுக்கு மீண்டும் எனது நன்றியைச் செலுத்துகின்றேன். (தொடியப் பொரும்க்குத்தல் வகைப்படுத்தல்.)

* மங்குடீர், * பொன்னாறியூர், * வெருகல். இவ்வூர்கள் இன்றும் கிழக்கிளவனாகியவர் பிழைத்திருப்பெற்ற ஓற்றான் தலம் எனப்படும்.

தனியார்: (எழுந்து) மகாராஜன்களே! இன்றுமரணம் நமது அரசாங்கம் தான் மண்டபத்திலே நடக்கவிருக்கும் நாடகவிழாவிலும் நீங்கள் தவிர்த்து மிழிந்துசெல்ல வேண்டுமென்று உங்களைக் கொடுத்தோன்கிவ்றோம்.

மொழிமக்கள்: மகாராணி ஆடகசவுந்தரி வரற்கு! வாழ்க நம் அரி! வளங்க அரை செம்பேரல்! (மக்கள் செல்லியெழுந்தனர்)

அரி: (மத்தி மதவாழைவைப் பார்த்து) அரரி! எருமங்களைக் கவனித்தற்காக உடனே நிற்கு ஆலோசனைச்சபை நடட்டும்.
(சபை கூடியது)

பிரம்ம: ஆம் அரரியாரே! தங்கள் நல்ல எருத்துகளை நிறைவேற்றும் முகமாக நாம் முதலிலே கவனிக்கவேண்டியதொன்று இருக்கிறது.

அரி: முதலில் வயல் வளத்தைப் பெருக்கவேண்டும். அதைத்தான் கூறுபோகின்றீர்கள்?

பிரம்ம: ஆம்மேனி. அதன் இதரடர்ப்பான ஒன்று தான் நான் கூறுபோவது. அம்மணி! தங்கள் முன்பேரது அருஞ்செயல்களால் வயல் வளத்துக்கு நம்நாட்டில் பஞ்சமேயில்லை. உங்கள் தந்தையார் சங்குமண்கண்டிநாகத் தாண்டகி வயல் இருபத்து நானு ஏரிகள் ஒன்றுள்ளேசேர, முப்பத்திரண்டு மதற்கள் வைத்துக் கடல்போன்றதொரு குளத்தைக்

காட்டி அதன் தீரால் இந்நாட்டை வளம் கொழிக்கப்பெய்தார் என்பதை அனைவரும் அறிவர். அதற்கு * சங்குமண்கண்டிநாகத் திலே தீர் மிதிவித்தால் அது வெளிப்போது மறுகென்று வடபுறமாகக் * மன்னிலை * என்று ஒரு வாய்க்காலை அப்போதே வெட்டிச் சாவிற் செய்தும இருந்தார். நடந்த சில ஆண்டுகளாகக் குளம் தீரமீள் கள்ளி லடைவழியாக நீர் பெருகிக் கடலுக்கு ஓடத் தக்க பெருமழையார் பொழிந்து வருகின்றது. ஆளுதும்..... (அவயலினர்)

அரி: ஆகுதும்! என்ன அமைச்சரே?

பிரம்ம: ஆளுதும் வாய்க்காலிலிருந்து கிடைக்கும் விளைவுதான் குறைவாக இருக்கிறதுமேனீ!

அரி: என்ன! நீருயர்த்தும் தெல் உயரவில்லையா?

பிரம்ம: மன்னிக்கவேண்டும். தெல்லும் சயங்கி நறுதரன், ஆனால் குடுபோதும் களங்கலிம், மல்போன்று முன்க்கப்பதும் தெற்குவிடங்கள் தான் திரைன்று மயறந்துவிடுகின்றன.

அரி: ஆ! ஆக்கரியமாநீருக்கென்றுதே! கராணத்தை ஆராய்ந்து பார்த்தீர்களா?

பிரம்ம: ஆம் மகாராணி, இராட்சதப்பேய்கள் அவற்றைக்கவலாடுகின்றன என்றுதான் என்

* சங்குமண்கண்டி.

* இன்று கனிஜடை எவ்வழங்குமறு.

லோகும் கூறுகிறார்கள். அதுவும் மகாபாரத
வின் காலத்திலிருந்தே நடந்துவருவதாகும்.

அரசி: என்ன! எனது மந்திரியின் காலத்திலிரு
ந்தே இது நடந்திருக்கிறதா! மனுத்திகள்
குத வஸ்தந்தை கொடுங்கோன்மை வந்தே
லும் புதிதானவரே! இன்றைமீ இராமர் உயர்
பெயர்களுந்து நம் நாட்டில் என்ன வேலை?
இதற்கு வருந்து ஒன்றும் இல்லையா மந்திரி
யாரே?

பிரமம்: தேவீ! பதஞ்சீகன். அந்த இராமச்சதப்
பேய்களைப்பற்றிய கதைகளையும் ஒருவாறு
அறிந்து வந்திருக்கின்றேன்.

அரசி: அப்படியா! அமைச்சரே! என்னாவந்தை
யும் விபரமாகக் கூறுங்கள்.

பிரமம்: ஸ்ரீகாவத்திலே, இராம பிரானே வேல்
லுவதற்காக, இராமனோசன் சிறப்பப்பா
லே ஒரு யானை செய்தான் என்று கூறித்
தேரார். அந்த யானை நடந்து இடம், தித்த
சன்னரசு சிவந்தக் கெண்டேற்றோ சிறிது
தூரத்திற்கு வந்த சன்னது. இராமனை இரா
மபாணத்திலுள் மாண்டுகிட, சிறப்பப்பா
கத்திலிருந்து தேரன்றிய வலியபேய்கள் இந்
தப் பங்கித்து மலைச்சாரலிலே சன்னதலை
தலில் இன்னும்வாழ்ந்து வருகின்றனவாம்.
யானைவருவதும் மனித உடலும் உடைய

வலிய பெரிய இராமச்சதப் பேய் ஒன்றின்
தலைமையில் உள்ள அவை, எந்தையும் எந்தி
க்கவல்ல மகாபலகாரிகள். இவ்வகளுள் இய்
பகுதியில் வயங்கவாம் செய்தே வாழ்கின்றன.
நமது சந்ருமண்களையுக் குளம் திரும்பிக்
கள்ளிழைப்பவழியாகச் செல்லும் மிகுநிலை
யை நீராள் அந்தப் பேய்களின் வயல்கள்
மழங்கின்றன. இதனால், அந்த இராமச்
சதப்பேய்கள் மயமகனாந்து நமது வயல்
வளத்தைக் கொள்ளையிட்டு நம்மைப் பழி
வாக்குகின்றன போலும்! நமது நாட்டு எல்
லையிலுள்ள பெரிய மலைக்குளங்களில் ஒன்
றிலே செல் உயிர்களின் குளியல் தாலுக்குதான்
வளர்த்து செல்வதுமென்றும், இராமச்சதப்
பேய்களின் வேலைகள் இதுவே என்று நம்ப
வேண்டியிருக்கிறது. இதன் உண்மையை
தேரிலே அறிந்துவருமாறு சொன்ற கோகுதி
பதிலின் வரவும், ஸ்ரீகுட்டுவிழாவும் என
காவதற்கு மிகுந்ததாம். அகரீடமிருந்து
எந்த ஸ்ரீகுட்டையும் அழியாமையாகவே, பின்
தரிக் கோட்டு சொல்லையமென.....

அரசி: என்... என்... செறுபிபதியார் இப்பொழு
தே அதனை என் முன்னர்வருட்டுமே!

செறுபதி: (உண்மையில்) இராமதாமத்தினால் அனை
த்தையும் வென்று வந்தும் போராயினதற்கு
என் கணக்கம். இராமச்சதப்பேய்கள் நம்
செறுபதியாரின் பெயரைக் கேட்டமாத்நி
ததே சன்னதந்துவிட்டன.

அரசி: என்ன! எல்லாமே வியப்பாயினும் இன்னும்
தளபதியாரே! அனைத்தையும் விபரமரகக்
கூறும்.

மோ: இராமபிரானுக்குப் பயத்து இங்கே வந்து
விட்ட இராட்சதப் பேரர்கள், இராமநாமக்
தின் ஆணையோன்று அரசு புரியும் உய்கள்
ஆட்க்கு மண்ணாடுவதாக இராட்சதப்
பேய்களின் தலைவரே என்கிறார் நுதினார்
மகாராணி. அரசியாருக்கு அந்த இராட்ச
தப்பேய்கள் முப்பதும், குறட்டையுங்கள் எழு
பத்தெட்டும் இளிறோல் எப்போதும் அடிமை
என்றும் கூடிய அத்தப் பயங்கரமான மரகை
செருவத்தலைவர், ஒரு வேண்டுகோளித் தங்
கள் திருமுன்னிலைக்கு விடுத்திருக்கிறார் அரசி!

அரசி: என்ன அந்த வேண்டுகோள்?

மோ: அரசியாரின் ஆணையின்று எந்த மானிட
ரும் மமறு எங்கேக்குள் வரக்கூடா தென்றும்,
அடிமைகளாகிய தங்களுக்கு நாளொன்றும்
குடி * பத்து அவணம் நெல்மட்டும் கொடு
கியத்கில் ஒதுக்கிவைத்தால் அனாதைகொண்டு
அரைவயிறையாவது தாங்கள் நிரப்பிக்
கொள்ள வழியாகுமென்றும் கூறி, அரசி
யார் தீர்த்துக்கம்போது முன்வந்து எந்த வே
ண்டையச் செய்துமுடிக்க வேண்டுமானாலும்
உள்ளே முடித்துக்கொடுப்பதாகவும் உள்

வந்து அந்த விண்ணம்பம். அரசியாரின் ஆணை
யின்படி வந்தச் * குடிக்கொண்டிருக்கும்
சென்று, தாங்கள் இனி நெற்கொண்டிருவ
த்கில் என்னும் பணிவுடன் பூதத்தலைவர்
நெரிவித்துள்ளார் அரசி.

அரசி: அப்படியா! மிகவும் நல்லது. நான் உண்
மையிலேயே பாக்கியசாலிதான். இராட்ச
தப் பேய்களைப்பற்றிப் பல கதைகள் கேள்
விப்பட்டிருக்கிறேன். அவை நமக்கு அடிமை
யாவதென்றால் அதைப்போல வெற்றி வேறு
ஒன்றுமேயில்லை. (சேனாதிபதியைப் பார்த்து)
பத்து என்ன. இருபது அனை நெல்லை, நம்
மைச் சரணடைந்திருக்கும் அந்தப் பூதங்க
ளுக்கு உணவாக நான்மேலும் கொடுப்போ
மென்று கூறிவிடும் தளபதியாரே. (சபையைப்
பார்த்து) அந்த இராட்சதப்பேயர்கள் வாழும்
பகுதியை அயர்களுக்குக் விட்டுவிடுவோம்.
கள்ளிலடைத் தண்ணீரைத் * தம்பா டைக்
குளத்துக்குத் திருப்பிவிட்டால் இராட்சத
வேளையும் பாழாகாது; அவர்களுக்கும்
தொகையிராது. இன்றிலிருந்து இராட்சதப்
பேய்கள்வாழும் பெரிய மலைக்கு □ இராட்ச
தக்கல் என்று பெயர் வழங்குவதாக. இன்

* மேலும் நெற்கணம்.

□ இப்பெயரைச் சூழ் அக்கரைப்பற்றுக்கு அருகில்
உள்ளது.

□ இந்த இடம் இன்றும் இப்பெயராலேயே வழங்கு
கிறது.

யிருந்து நம் நரட்டு வயல்களிலே * குரு போனும்பெயறு பிறைநகரங்களைச் சுற்றி. இராம நாமத்தால் மந்திரித்து கயிலையி றுமேவகித்து அனைவரும் புகழ்க்காவல் செய் வர்களாக. மட்டக்கனம்பு இராச்சியத்தின் தென்மேற்கெல்லையும் உன்னைதிரிநீரின் வட மேற்கெல்லையும் இராச்சிதான் எல்லையாக இ ருக்கட்டும். முதன்முதலாவதாய் பார்த்து அமைச்சரே! நாம் முயல் முதல் எடுத்துக் கொள்ள ஒருமையே நமது குடியினர்களுக்கு வெற்றியாக முடிந்துவிட்டது. இன்று மாலை திருக்கோயில் சித்திரவெளியுதருக்குச் சிறப் பாண் பூசையெய்து செல்வதற்கு ஏற்பாடு செய்யவேண்டும். அங்குச் செல்லுமுன் என்னு ஞ்நாட்டரசர் தலை எழுந்தருளியிருக்கின்ற இரா மமுரத்திற்குப் பூசைசெய்து விடைபெற்று வருகிறேன். (அவை எங்கின்றது அனைவரும் செல்லின்றனர்)

2ம் காட்சி

இடம்: ஆடகரவுத்தலியின் நந்தனாம்பாளையம். (அபிஷேக, தோழி அரங்கவல்லியும் உணர்வாபுக்கொன் டிருக்கின்றனர்.)

அரசி: (தோழியைப் பார்த்து) அருநவல்லி! என் வித குறையுமில்லாது நமது ஆட்சி நிலவிய

* குருபெருமான் - போருருள்: குருமித்தன்.

பு இவ்வழங்கம் இன்னும் மட்டக்கனம்பு வயல்களில் காண்க உண்டு.

போதும், என் மனத்தில் மட்டுமே ஒரு நிறை வையும் காணவில்லையே. ஏதோ ஒருவித பரிபாடமாக இருக்கிறதடி.

தோழி: ஆம் அம்மா! நங்களைப்போன்ற பெரிய வர்களுக்குக் கல்வரை அப்படித்தானிருக்கும்.

அரசி: அப்படித்தான் என்றால் எப்படியிருக்குமா?

தோழி: இப்படித்தானம்மா: குடிகளுக்கு எவ்வ ளவு நன்மைநாடி செய்தாழும். செய்தது போதவில்லையெனவென்று ஏங்கி ஏங்கி. இன் னும் ஏதாவது செய்யவே துடித்துக்கொண் டிருப்பார்கள். கிறந்த அரசர்கள் என்றேன்.

அரசி: அடி, நான் சொல்வது உனக்கு ஏங்கே விலங்கப்போகிறது! விளைந்துபோய் முதன் மந்திரியாரை இங்கே அழைத்துவா. (தோழி போகுகள்.)

(மந்திரியார் வருகிறார்.)

மந்திரி பீரம்மராயர்: பேரரசியாருக்கு வணக்கம். தங்கள் உத்தரவு.....

அரசி: பீரம்மராயரே! இப்படி அரண்மனை. கடந்த பல ஆண்டுகளாக நாட்டைச் சிறப் புற ஆண்டுவருகிறோம். உங்கள் மதிப்புத் திருவ் ஆர்வியிலே எதுவித குறைவும் ஏற் பட்டதில்லை. ஆகவே சென்ற மூன்று நாட்களாக என்னுள்ளத்திலே ஒரு கலக்கம்.

பிரம்ம: அனை நாளையலாமோ தேவி!

அரசி: ஆம். அதற்காகவே அழைப்பித்தேன். படுகபலமாகவிருந்து என்னைக் காத்து வழி நடத்துகிற பூராமமூர்த்தியானவர் கன்னிலே தோன்றி, காண் ஆங்கிய 'அவிமுத்திரித்தம்' வாக்கே ஒரு காட்டுக்குள் மறைத்து நினைக்கிறதென்றும், அதைக் கண்டுபிடித்து அதன் மகிமையை நாடடியப் செய்துநின்பு தான் நமக்கு நன்மை உண்டாகுமென்றும் கட்டியாயிடுச் சென்றார். ஒருநாள் அவன், இருநாள் அவன், மூன்று நாட்களாகத் தொடர்ந்து இதே கலவர்தான். அந்தத் தீர்த்தத்தை எங்கே, எப்படி, எப்போது காண்பேனோ...? அவிமுத்திரித்தம், காலியிலே தான் அவ்வளவு இருக்கிறது அமைச்சரே?

பிரம்ம: ஆம் தேவி! ஆயினும் அவிமுத்திரித்தத்தை நம் நாட்டிலே பெறக்கூடிய வழியையும் அந்த இராமமூர்த்தி காட்டித்தானிருக்கிறார் அம்மா.

அரசி: ஆ! உண்மையா! யாருக்குக்காட்டினார்? எப்போதுகாட்டினார்? சொல்லுங்கள் பிரம்மமாயிரே.

பிரம்ம: இந்த அடிமைக்குத்தான் அம்மா, ஒரு முனிவர் வந்து தீர்த்தத்தின் கிறப்பினையும் இடத்தையும் கூறிச்சென்றார்.

அரசி: அவருக்கு எப்படித்தெரியுமாம் மந்திரியாரே?

பிரம்ம: அவர் திரிகாலமுமுணர்ந்தருளிய மாதிரித்தோன்றினார் தேவி. அவிமுத்திரித்தம் நமது அருக்கு வடக்கே கிட்டத்தட்ட நூறு காதவழி தூரத்திலே இருக்குதாம். காசித் தீர்த்தம்நாளும் அதுவும், இந்த நாட்டின் பெரிய புண்ணிய தீர்த்தமான அது பரிய நிறமான சேலாயிருக்குமென்றும், அதில் முறையாக, குட்டரோலிங்கம் உடனே சகம் பெறுவார்கள் என்றும் முனிவர் சொன்னார்.

அரசி: மிகவும் அற்புதமான தீர்த்தம்போலத் தெரிகிறதே!

பிரம்ம: ஆம் அரசி. இராவணனையும் அன்னுடைய அரக்கர்களுத்தையும் கொன்ற பாவத்தைத் தீர்ப்பதற்காக அனுமனைக் காரிக்கு அனுப்பி, அவிமுத்திரித்தம் எடுப்பித்து, இங்கே இருந்த குளமொன்றில் கலந்து இராமர் தீராடிப்போனார் என்று முனிவர் மேலும் கூறினார். அந்தக்குளமே இங்குக்குறிப்பிடப்படும் அவிமுத்திரித்ததாராகும். தான் அதில் தீராடினால் நமது நாட்டில் இருக்கிற ஒரு அமங்கலத்தன்மை மாறி, மங்கலம் உண்டாகும் என்பது அவர்க்குத்து.

அரசி: முனிவர் வேறு என்னசொன்னார்? அவரை ஏன் இங்கே அழைத்துவரவில்லை அமைச்சரே!

பிரம்மா: தங்களுடைய கூட்டிக்கொண்டு வரலாமென்று அம்முனிவரை அழைக்கேன். நாம், நாம், நாம் என்று சொல்லிக்கொண்டே அந்த முனிபுங்கவர் வடக்கு நோக்கில் சென்று மறைந்துவிட்டாராம்மா.

அரி: தெடக்கிடைக்க அற்புதமாக இருக்கின்ற நே! எப்படியும் நாம் அந்த இடத்திற்கு விரைவில்செல்லுதல் வேண்டும். அத்தீரணிய ஏற்பாடுகளை உடனே செய்யுங்கள் அவர்கள் சேர.

பிரம்மா: சரி தெளி. (செல்ல எழுதினார்)

அரி: பிரம்மராமரே! முக்கியமாகப் பேசவேண்டிய இன்னொன்றை மறந்தே விட்டேன். சற்று அமருங்கள். (மௌனம் அமர்ந்து) அன்று நான் கூறியதுபற்றிக் கவனித்தீர்களா?

பிரம்மா: (மூச்சு வந்தித்தபடியே) அன்று கோயில், இன்று குலம். இரண்டும் தல்வகாரியங்கள் அம்மணி!

அரி: அப்படியானால் நீர் இன்னும் சரியான முடிவுக்கு வரவில்லை என்பதுதான் அர்த்தமா? (மௌனம் மெனம் சாத்திக்விட்டார்) என் ஒன்றுமே பேசாதிருக்கின்றீர்? நான் இப்பேரது எனதுபற்றிக் கூறுகின்றேன் என்பதையாவது அறிவீரா?

பிரம்மா: ஆர் அரி. வடக்கேயிருந்து வந்துவிரைவாகவெழுந்தவன்வந்து *தெட்டிவைக்கணிலே

* தெட்டிவைக்கணிலை என்பதும் திருக்கோணமலை.

இறங்கி அங்கே ஒரு சிவாலயமெழுப்புகிறான் என்பதுதான் நமது இப்போதையச் செய்தல் என்று அறிவேன்.

அரி: அறிந்து கர்மா இருந்தான்மீடர். அதுகாரினே! இந்த சுழற்சியிலே *தெட்டியான் ஆண்ட தெட்டிவைக்கணிலை நாம் *வாகரவது புத்திரன் (பேசுண்ட) சிதது இருந்தாண்ட மட்டக்களப்பு முழுதானதும், தன்னேயில்லா மறுத்தேயாயவாகு வின் உண்ணரசுகிரி மாட்டா முங்கட்டி, கிரி சிங்கனத்தின் பெருப்பகுதியை ஒரு குடைக்கீழ் ஆளுவது இந்த ஒரு ஆடா கவுந்தரியையாலும், நமது எங்கேயுள்ளே இருக்கி, என்னது உத்தரவில்லிக் கொத்தளம் அமைக்க எத்தனை துணிவு அவனுக்கு! மட்டக்களப்புத் தமிழ்விதர் எத்தனையோ வகிர்வெந்தர்களது தெட்டக்களம் அடக்கியவர் என்பதை அறிந்திருந்தால் இருந்த துணிவு அவனுக்கு வந்திருக்குமா? தன்மாவழி, காரிற் விதமும் மிக்க பரம்பரையிலே தொண்டியவர் நாம். காரியத் தெரியாத ஒருவன், எம்மை மதியாதா, எமக்குத் தெரியாது, எம்நாடி

* தெட்டியான் இவற்ற ஆண்ட இடமே இன்னுள்ள தெட்டியான்.

□ திருக்கோணமலைதான்.

* வாகரன் இருந்த இடம் இங்கைய வாகரவென.

வேடுறுக்கி ஏகோ கட்டுகின்றனும். அவைத் தாம் கேட்டுப் பொறுத்துக் கொண்டிருக்க வேண்டுமாம்! அமைச்சரே! முடிசூட்டு விழா விளைய நீர் எடுத்துக்கொண்ட சங்கற்பம் இறுதான்போலும்.

பிரம்ம : இவ்வை அம்மணி! சுற்றுப் பொறுமைப் பன் சிந்தியுங்கள். வந்தவன் யாராயிருந்தாலும் கட்டுவது கோவில் அவ்வளவு? திருப் பணிவாழிற்றே. அதுவும்.....

அரசி : அதுவும் என்ன? என்னுடைய சைவக்கோவில். முருகன் தான் தமிழகத்துத் தாரது பழமையான தெய்வம். இந்த நாட்டிலே வேதகாவததுச் சிவனுக்கு இடமே இல்லை.

பிரம்ம : சரிதேவி. ஆயினும், தெட்சணைகளை 'சுசகண்ட ராவணனால்' மூன்றாண்டுகள் பூசிக்கப்பட்டதாம், 'முக்கோண விங்கக் கதை' தாபித்து, கண்டியாததி என்று ஏழு கொதி நீர்த் தீர்த்தங்கடையும், பாபநாசகடிகள் என்று குளிர்த்த அமிர்த தீர்த்தத்தையும் அமைத்து வழிபட்டபழங்கோவில், இராவணன் இறந்துபோனபிறகு சினைத்துப்போன பெருங்கோவில் தெட்சணாபதி. திரிசங்கரத் தின் கழக்த இராசரியாத்திறகு அக்கோவில் தான் அம்மணி ஒருகாலத்தில் விவக்ராயி முக்கது. அந்த விவக்ரதை இப்போது ஒருந்

தன் வந்து கொழுத்துகிறான். அவன்வைது விய வைவந்தான். ஆனாலும் நமது தேவி யாரின் உள்ளத்தில் உறையின்ற இராமமூர் த்தியும் சிவனை வழிபாடே தனதுபாவத்தைக் கழுவிவிருக்கிறார். அதனாலே, அந்தக் கோ விற்பாரிசையத்தடுத்தல் பாவமாகுமே என்று தான் சிதிற சிந்திக்கின்றேன்தாயே! மே லும்.....

அரசி : ஓகோ! பாலபுண்ணியத் தணக்குப்போடு கின்றீரா! நமது மாளத்தைக் காங்கவேண் டிய நேரத்திலா இந்தப் பேச்சு! மேலும்....! என்ன கூறப்போகிறீர்?

பிரம்ம : வந்திருப்பவன் இளமையும் அழகும் நிறைந்த ஒரு வீரனும்!

அரசி : அப்படியா! அவனுடைய அழகையும், வீரத்தையும் பற்றிச் சிந்தித்து நீர் மன்னிப் பதற்கு உம்மிடம் பெண்மக்களும் இல்லையே! (ஒரு கெளசலிப்பு. பின்னர் முகத்தில் ஒரு கடுகுப்போ டி வசுந்து அங்கும் இங்கும் உலுக்குகள். நிரைந்து) மந்திரியாரே! தான் ஒரு முடிவிற்கு வந்து விட்டேன். அது நடந்தேயாக வேண்டும். (பிரம்மபாசர் சற்றுப்பலகத்தியுடன் அவதானத்துக் கேட்கிறார்) நீர் தேரேசென்று மளபதியையும் வேண்டிய படைகடையும் திரட்டிக்கொண்டு ரெவ்விராக, அந்த வைதாலிய சமரத்தவன் கட்டுகிற கோயிலை இடித்துக் கட்டவிற்தன்னி

விட்டு அவனைப் பிடித்துக்கொண்டு வரவும்.
அவ்வாறு உடனே இரங்கத்தலையும் அவனையும்
ஒரு படகிலேற்றிக் கடலிற் தள்ளிவிட்டு
வாரும்.

சீமை: சரி தேவி. (மத்தியப் பகுதியிலிருந்து.)

அரசு: அமைச்சரே! சற்றுப்பொழுதும், நமது அணி
முத்திர்த்தயாதிகளையெல்லாம் எவ்வாறு? நீங்கள்
அவ்வாறும் அத்திர்த்தயாவரை எங்குநடை
வந்துவிட்டு அப்பால் வடக்கே செல்லலாம்
தென் பகுதியிலிருந்து இங்குக்கு இருக்கோமாம்.
* கருங்கொடியூர், * மட்டக்களப்பு, * தில்
லைக்காட்டு மலையும், * பொருதுறு முனை,
* கொங்குடிமூர் வழியாகச் செல்லலாம்.
உடனே சென்று அந்தப்பயணத்துக்கான
ஏற்பாடுகளைப்படி செய்துக் கவனிக்கவும்.

சீமை: நங்கள் மட்டக்களப்பிலேயேயாகட்டும்.
மகாராணியுடன் வந்து அணிமுத்திர்த்தயத்
தில் ஆடிவாசினரே தென்பகுதியிலிருந்துச் செல்
வேன். நான்கு நூற் புறப்பாடாய்தேவி,
(மத்திய செங்குடம், ஆரியம் எழுந்து அந்தப்பயண
பெய்கிறது.)

* கருங்கொடியூர் எவ்வாறும் அக்களப்பிலேயே.

* மட்டக்களப்பு அக்களத்தின் இவ்வாறாய்வுகள், மட்ட
க்களப்பு வானிலின் தென்கொடியிலேயே திரும்பும்.

* மலையும்.

□ பொருதுறு.

□ கொங்குடிமூர்.

3ம் காட்சி

இடம்: மாமங்குத் தீர்த்தக்கரைச்சேரலை.

(தம்பதியன், பூங்கொடி, முல்லை, வள்ளி முதலான
பிதாமகன் தம்முள் உரையாடுகின்றனர்.)

தம்பதியன்: என்ன அற்புதமான தீர்த்தமடி இது.
இதனைச் சந்தறி வேறு சிவனாச்சிவனத் தீர்த்த
தங்கள் ஆறு உண்டாமை!

பூங்கொடி: ஆமடி! அனுமார்தீர்த்தம், காக்கை
தீர்த்தம், பனமாமாறு, நற்றுண்ணிமடு, பாலை
மீன்மடு, மட்டிக்களி இவற்றின் நடுவே இத்த
அற்புதமான அவிழ்த்திர்த்தம். இதிலுள்ள
புண்ணியத்தின் வலிமைதான் எவ்வளவு?

முல்லை: என்னடி! இன்னமும் அவிழ்த்திர்த்தம்
என்றொரு. இன்னொரு இதற்கு * மாமங்கு
ததி என்றல்லவா பெயராயிற்று. இன்றை
க்குத்தானே இத்தத்திர்த்தத்தின் மலிமை
யால் அறியும் தர்மம் எல்லாம் பேரல ஒரு
மலிமைபாக ஆகியிருக்கிறது.

தம்பதி: ஆமான்டி! அந்நியம் என்ற இதைத்
தான் சொல்லவேண்டாம்.

வள்ளி: நமது தேவியின் கழுத்தின்மீது, அவர்
பிறந்ததானிருந்தே காணப்பட்ட முடிபேன்
று கருமையான பெரிய அடைபாணம், இத்

* இப்போது மட்டும்கூட அணித்தாக உள்ள
மாமங்குத் தீர்த்தம்.

தந்திர்த்தத்தில் முழுமூலமும் உடனே அழித்
துபேரயிற்றே. அதிலே எவ்வளவு இரக்கி
யங்கள் இருக்குதாம். தெரியுமாடி உங்க
ளுக்கு?

தம்பதி: என்னடி அப்படி இரக்கிராம்?

வள்ளி: போடி. நீ ஒரு மக்கு. நீ ஒன்றையும்
கூர்ந்து கேட்பதுமில்லை. கூர்ந்துவலரிப்பது
மில்லை.

தம்பதி: நமக்கென்னத்துக்கடி இதைல்லாம்? பெ
ரிய இடத்துக்கங்கடிகளிலே நாம் ஏன்கலைப்
போடுவான்?

பூசு: சரியாமா நீ பெரிய புத்திசாவி. ஒன்றினும்
நீ நனைப்போடாதே, இதைமட்டும் சொல்லி
விடு.

தம்பதி: இல்லை, இல்லை, கோவிச்சகக்காமே நீங்க
கேட்கிறதை எல்லாம் கேளுங்கடி.

பூசு: நம்ம ராசாத்திக்கு என்ன என்ன பேர்
உண்டு என்று சொல் பார்ப்போம்.

தம்பதி: இதிலென்ன கிடக்குதாம். எங்கள் அர
யின் முழுப்பேரும், மும்மடி ஆடகசுவந்தரி,
மும்மலை ஆடகசுவந்தரி எண்டும் சொல்லு
வாய்க். (எல்லோரும் கொல் என்று கிரிக்கிறார்கள்.
தம்பதிவான் நற்றுமற்றும் பார்த்து மலைத்து நித்
தென்.)

வள்ளி: (வலவலாக) ஏன்டி! இராசாத்தியுட முத்தி
தோழி! அந்த அம்மாளுடைய பொயரைக்
கூடச் சரியாகச்சொல்லத் தெரியவில்லையோ
உனக்கு, மும்முடி ஆடகசுவந்தரி, மும்முலை
ஆடகசுவந்தரி என்று சொல்லப் பழகிக்
கொள்.

தம்பதி: அம்மாடி! எனக்கேண்டி அந்தப் பட்டம்?
நான் ராசாத்தியுட முத்தி தோழியுமில்லை.
எனக்கு அந்தப் பட்டமும் வேணும்.....
நீங்கள் சொல்லு இந்தப்பேர்களுக்கு என்
னடி கருத்து?

முள்ளை: முடிபேரன்ற வடிவமுள்ள மறுலோடு
பிறந்ததால், இராவணஆவதற்கு முன்பே முடி
குடிவங்கவர் தேவியார். அதனாலே நான்
மும்முடி ஆடகசுவந்தரி என்று நம்ம ராசா
த்தியைச் சொல்கிறார்கள்.

பூசு: நான் பெரியபெண் ஆவதற்குமுன்பே, முலை
வடிவமாவ அந்த மறுலோடு பிறந்ததைக்
குறித்துத்தான் மும்முலை ஆடகசுவந்தரி என்
தும் கூறுகிறார்கள்.

வள்ளி: இன்று அந்த மறு அழிந்து போய்த் தற்
லவா?

முள்ளை: அது அழித்தபிறகு அரையாநிலார் அமை
தியான தன்மை, ஒரு மாதிரிக்கூச்சப்படுதல்
எல்லாம் தெரியுது பார்த்திரோமாடி!

வள்ளி: ஆம், நானும் கவனித்தேன்; அந்தமறு
மில் ஏதோ இரகசியம் இருக்கத்தான் வேண்
டும்.

பூக்: இதெல்லாம் என்ன என்று அந்த முதற்
தொழி அமுதவல்லிக்கு மட்டும்தான் தெ
ரியும். முதன்மத்தியியார் பிரம்மராயர்மூலம்
அவர் எல்லா இரகசியங்களையும் அறிந்து
வைத்திருக்கிறார்.

தம்பதி: ஆமாம், அம்மரடி, அதோ ராகாத்தொட
வாசித்தொழி அமுதவல்லியும் வருகிறாள்,
என்னை இன்றோடு விடைப் பண்ணுதீங்கடி.
(அமுதவல்லி சற்றுக் குதுகலத்தோடு வருகிறாள்.)

வள்ளி: வாடி அம்மா! வா, அரசியாருக்கு அந்த
மறு அறிந்தது உனக்குத்தான் ஆனந்தமாக
இருக்கிறாற்போடு தெரிகிறதே.

அமுதவல்லி: இல்லாமல் என்ன! இத்தனைநாளும்
அரசியாருக்குப் பங்கத்தில் திற்பதென்றால்
தெருப்புக்குக்கிட்ட திற்திறமாதிரி. சிறு
பூது என்று பேசுகடன், ராகத்திலே எந்தே
ரமும் என்றும் கொள்ளும் வெடிக்குமே,
முதல்வந்திரி பிரம்மராயருக்குக்கடக் தேவி
யாருக்குக் கிட்ட வருவதற்குக் கிடுகிடென்று
தடுக்கம் என்றால் நாம் எம்பாத்திரம்!

பூக்: எல்லோருக்கும் தெரிந்த பழங்கதைதான்
பாடிக்கொண்டிருக்காமல், இப்போது அரசி
யார் பாடென்னை என்பதை மட்டும் சொல்லு.

மற்றெல்லோரும்: ஆமாம், அதைத்தான் நான்களும்
உன்னிடம் கேட்க இருக்கிறோம்.

அமுத: ஆமாண்டி! நீங்கள் கேட்கவேண்டியது;
நான் சொல்லவேண்டியதுதான் அது. ஆனால்,
சொல்வதற்குச் சொல்லொன்றும் வருகுதில்
லையே.

தம்பதி: அமுதவல்லிக்கு என்ன ஓரத்தியும் அக்
கனிப்புமாயிருக்குது. பாத்தியளபடி?

அமுத: தம்பதியாள் அக்களிப்பு என்னுளே,
அது முற்றிலும் உண்மைதான். வெய்யில்
நின்றவர்க்குத்தானே நிழல்வருமே தெரி
யும். இத்தனை வருடங்களையும் தேவியாருக்
குப் பகாத்தில் தெருப்பிலேயே தின்று கழித்த
நான், இன்னதென்னதான் நீரில் மிதக்கிறே
னடி, மிதக்கிறேன்..... அரசியார் இர
மேறு உகந்தமகிழ்ச்சித்தம்போல் என்
ன குளிர்மையாய் இருக்கிறார் தெரியுமா?
முன்னைய சிற்றறம் வீரகாட்சியையுமோய்,
பெண்ணைக் குணங்களுவாய் அவரிடத்தில்
வெளிப்பாடுபுருக்கின்றன. என் தொழியார்க
ளோ! பேச்சென்றால் இப்போது கற்கண்டு
மாதிரி கண்களிலே ஒரு நண்ணளி! (அவள்
காயப்போகும், அமுதவல்லிக்குவளை அசிகவந்துவி
டபோகும் யாவரும் கெட்கின்றனர்.)

வள்ளி: என்னடி இத்தப்பதுதான்?

அருத்: என்னபுதுமை, என்னபுதுமை
எங்கள் மகராணியோடு
இன்பப்பதுமை.

1. என்னபுதுமை எங்கள் மகராணி
இன்பப்பதுமை அது நல்ல புதுமை
சொன்ன மன்ன மேனியும் அவ்வ
நடைபும்
செஞ்சூரண கன்னி எழில் மின்று
தீர்ப்பும்—என்னபுதுமை.

2. பத்தரைமாற்றுத் தங்கம் என்னலமோ
பதியசெந்தாமரையால் என்னலமோ
வித்தகமாய்ப் பேசுவதன் மென்மை
யென்னலமோ
என்று நடைபுறச் சென்ற வேகமென்னலமோ
—என்னபுதுமை.

3. அனிரத்திதித்தித்தித் ஆழ்த்தெழும்புவே
அந்த 'மறு' மரநிசுதன்மாயமென்னலமோ
கவியின்பம் கட்டுவோரு
பெண்ணுமரையினுள்
காதல்கொள்ள வற்றுவோரு
மங்கையாயினுள்—என்னபுதுமை

(அருகவல்லி, மேற்படி பாட்டைப் பாடிக்கொண்டு
வெவ்வேறு சாமரிக் கிறுத்தம் தோழியரைவும் கொள்
துக்குமகி நடனம் ஆடினாள்)

தம்பதி: தேனியின் இரகசியங்கனில் எதுவும் உன
க்குத் தெரியாமலில்லைய அருதவல்லி?

அருத்: ஆமாம். இனி எதையும் மறைப்பதற்
கில்லை. முன்னர் யாவும் சொதிடர் கூற்றாக

இருந்தபடியால் நடந்தேறுமட்டும் ஒன்னற
யும் வெளிப்படுத்துதல் கூடாதென்று
முதன் மத்தியார் கட்டகாரிட்டிருந்தார்.

பூர்: அப்படியானால் உனக்கு இதெல்லாம் எப்
போதோ தெரியுமென்று சொல்லு. சரியா
ன கன்னியடி நீ.

அருத்: அரவியார் லிபுபெண்ணாக இருக்கும்போ
து அவரது தாயாராக்கும் தந்தையாரான
மனுவேசகயவாருவேந்தருக்கும், முதன்மத்
திரியார் பிரம்மராயருக்கும் முனிவர் ஒரு
வர் இதுபற்றிக்கூறும்போது நானும் அங்கி
ருந்தேன். முனிவர் ஒருவர் கூறினாராம்
என்று மத்திரியார் கூறுகிற சோதிடம் வே
ருென்றுமில்லையடி இதுதான்.

வள்ளி: அருதவல்லி! அந்தமுனிவர் கூதியைத்
இப்போதாவது அவர் கூறியபடியே சொல்
வடி கேட்கலாம்.

அருத்: அதுவா? தேனியின் கழுத்தின்கீழ் இருந்த
மறு அருடை யருறுவதுககுப்பின்பு இரா
மமத்திரகீர்த்த விசேடத்தினால் அழியுமென்
றும். அதுவரை அவருடைய பேச்சு, செயல்
யாவும் ஒரு வீரனுக்குரியவை போன்றே
இருக்குமென்றும், திருமணத்தைப் பற்றியே
கிந்திக்கவும் மாட்டாரென்றும்.....

நம்பதி: (இடையறித்து, எங்கே) அப்போ, தேனியா முக்குக் திருமணமே இல்லையாமா.....

அமுத: வீரர்ப்பெண்ணே! சொல்லி முடிக்கும் முன்னரே அழப்பார்க்கிறாயே?

வீரபோ: அதுதானே! நீ நிதியைக் சொல்வடி கேட்போம்.

அமுத: இத்தமறு அழிந்தபின்னரே, சிறந்த வோர் ஆடவனை மனம் செய்து, தனது நூற்றுப்பதினேழாவது வயதில் ஒரு புத்திரனைப் பெறுவாரென்றும், நூற்றிருபது வயதுவரை வாழ்வாரென்றும் கூறினார். முன்முடி, முன்முலை என்று கூறப்படுகிற மறு அழிந்தபின்னர்த்தான் பெண்களுக்குரிய நானம், மடம், அச்சம், பயிர்ப்பு என்னும் குணங்கள் இவரிடத்திலே வெளிப்பட்டுத் தோன்றும் என்றும் முலிவர் கூறியதின் உண்மையை இப்போது தேரில் அறிந்தேனடி.

பூ: அப்படியானால், விரைவில் உன்வரசுகிற திருமணவிறாக கொண்டாடப்போகிறதென்று சொல்லுவேன்.

அமுத: (சிரிப்பாடி) தெட்சண்பதியில் வந்திறங்கிக் கோயில்கட்டுகின்றவனை உடனே அடித்துத் தூத்துமாறு கொதித்துக்கூறிய அரசியார், இன்று மந்திரியாரும் படைகளும்

தெட்சணபதி தேரக்கிப் புறப்படும்போது கூறியவற்றை நீங்கள் கேட்கவேண்டும்!

நம்பதி: என்ன போருக்கும் போகவேண்டாமென்று பயத்து தடுத்ததுவிட்டாரா?

அமுத: அப்படி, ஒன்றுக் கொண்டையாகிவிடவில்லை எங்கள் மகாராஜி. மூன்பெல்லார் அவர் பேச்சில் வீரத்தோடு கடுகுப்புர கூவத்திருக்கும். இப்போதும் அந்தத் தமிழ் வீரத்தை அவர் இழக்கவில்லை. ஆறும், பழைய வீரம் தேன்றிழைத்து வெளிப்படுகின்றது இப்போது.

நம்பதி: என்னடி, நீ பெரிய புலவர்தான் தந்தமிழிற் பேசுகிறாய்? (எல்லாரும் சிரிப்பார்கள்.) 'ம்'.... எங்களுக்கு விளங்கச் சொல்லேன்.

அமுத: அதாவது, அரசியார் இப்போது வீரவரத்தைக்களையும் இவ்வினையாகக் கூறுகிறார்.

முனை: அப்படிச் சொல்லு. முன்னமந்தகிரியாரும் படைகளும் வடக்கு தேரக்கிப் புறப்படும் போது என்ன கூறினார் நம் தேனியாரென்று சொல்லமாட்டாரா அமுதவவனி?

அமுத: தெட்சணபதியில் வந்திறங்கிக் கோயில்கட்டுகிற வைநுடைய சமயத்து வீரனோடு உடனே சண்டைக்குப் போகவேண்டாம்; கூடியவரை சமாதானமாகப் பேசி, நூட்

என விட்டு வெளியேறுவென்றும், அவ்வது நமக்குத்திறைகட்டவேண்டும் என்று கேளுவர். அதற்கு அவன் இணங்காவிட்டால், போர் முனைக்கு, தேரில் நாளை வருவெவென்று நானும் குறித்துவரும்' என்று மீராபாரா மரீம் நமது அரசியார் அமைதியாகக் கொல்லி அனுப்பியிருக்கிறார்.

வள்ளி : என்ன அருமைமாகக் கூறியிருக்கிறாடி நம்மரசியார். தெய்வீகவகைக்கு வந்தி னப்பென் பேரழகராமே! அவர்தான் நானு தேவீக்கு வாய்க்கப் போகிறாரே?

புல்லி : நானும் அப்படித்தானடி திணைக்கிறேன்.

பூம் : இல்லாவிட்டால், அனரும் அங்குவர, இங் கு நம் தேவியாரிலும் இத்தனை மாற்றங்க ளேற்படுமா?

வள்ளி : தன்னுக்கொன்னும் பூங்கொடி! அந்தப் பேரழகர் நான்டைவிட்டேகவும், சிறைகட் டவும், சம்மதிக்காவிட்டால் தேரில், நாளே போருக்குப் போவதற்கு நான் குறித்துவரும் படி மூகவமைச்சரிடம் அரசியார் மட்டகை விட்டு அனுப்பியிருக்கிறார். அந்த நல்ல நான் உண்மையிலேயே புறம்போருக்குப் பயன்படு மோ, அவ்வது அகப்போருக்குத்தான் பயன் படப்போகிறதோ தெரியவில்லை, நமது தேவி யாரின் அழகை தேரிலே கண்டால் அந்த வையுளிய வீரர் எங்கெயடி இத்தாட்டை.

விட்டுப் போகப்போகிறார்? அவர் நம்மோ ருதொயிருக்கப்போகின்றாரோ?

முல்லை : அப்படியானால் நாமெவ்வோரும் முற்கு டியே அவையுளிய னைவராகிவிடுவதுதான் புத்தி. இல்லாவிடில், அரசியாரின் அந்தப் புத்தி வேலைதட நமக்கு இல்லாமற்போக லாம், (முல்லை கூறுவதைக் கேட்டுக்கொண்டு, அவ்வார் திரைமீது, அனாதிரார் அக்ரையிலுந் த புதிர்கொலத்தொடு அங்குவர, எவ்வோரும் பவந்த னதுக்குக்கூர்கள்.)

அரசி : இவ்வை, நீங்கள் னைநூலிய னைவர்களைக் காறவெவ்வடியுதிர். நமது இராமமூர்தி யும், நாம் வழிபாடியற்றிய இந்த அவிழக் திக்கிறந்தவத்திலே சிவலிங்கம் ஒன்றைக் கா னே வைத்துப் புதித்திருக்கிறார். நாம் எவ்வோ ருமே னைவர்கள்தான். ஆனால் எவ்வூலிய மாரக்கத்துர் னைவர்கள் நம்மிளும் பார்த்து எல்லாவேர குறுகிய மனக்கொண்டவர்க ளாதற் தெரிவின்றது. மிதுந்தகைக்கு இப்பா விநந்த ின புத்த அவையங்களை அவர்கள் இடித்துக் தள்ளியிருக்கின்றார்கள். அவர்க ளைதெகாண்டு, நாம் அவற்றைக் கட்டுவிக் கெண்டும், நமது மட்டகைப்படி இராச்சி யத்துத் தமழியவதற்றிலே, னைநூலிய சம யத்தார், புத்த சமயத்தார், விட்டுணு சம யத்தார் என்னும் எவாரீதும் வெறுப்பில்கை.

* தூக்கொல் மட்டக்கைய்புத் தமழிலே னைவமயத் ததனே இன்றும் குறிக்க வழங்குகின்றது.

பூம்: அப்படியானால், நூற்றாட்டுச் சமயங்கள் மீது வெறுப்புக்கொண்ட அந்த வஸ்துவியனுக்குத் தனது கண்ணை மெய்க்கவேண்டுமென்று முன்பு தம்மரசியார் கூறியது சரிதான்.

அரசி: இல்லையடி, என்னுடைய அந்தத் தீர்ப்புச் சரியில்லை. அவர்களுடைய நூறு கோவணங்கள் உணர்ச்செய்தல் வேண்டும். அதுனால் மந்திரியாரிடம் நான் முதுகிற் கூறிய கட்டையை இப்போது மாற்றிக் கூறிக் கொடுக்கிறேன்.

வள்ளி: ஏன் தெனீ! அப்படியானால் அந்த வீரரைச் சிறைப்பிடித்துவந்து தம்முடனேயே வைத்துவிட்டால் என்ன?

தம்பதி: சீ! அதில் யாருக்கு என்னடி காரம்? தம்முள் ரோத்துக்குத்தானடி தட்டம்.

அரசி: இல்லை; அப்படிச் சொல்லிலி முடியாது.

வள்ளி: (மந்திரி தோழியரைப் பார்த்து) துராம், இந்த அலிமுத்தி நீர்க்கதத்தில் ஆடியபின்னரே, நம்மரட்டுக்கு மன்னம் வரப்போகிறதென்று, இராமமூர்த்தி, தேவமொருங்குக் கண்ணிற் கூறியிருக்கிறார்களா? அந்த மங்கலம் இந்த வைதாலிய வீரரோடுதான் வரப்போகின்றதேதோ என்னவோ? (தோழியர் ஓடிவரை ஒருவர் பார்த்துச் சீக்கெடுத்துனர்.)

அரசி: (வணக்கத்துடன்) பேரங்கடி இப்பாங்கள்; உன் வரகிலிக்குச் சென்றுமற்று வேண்டிய ஏற்பாடுகளைப்போய்க் கவனிப்பீர்கள். மடலெழுப்பப்படுகோம். (எல்லோரும் செங்கிதனர்.)

4ம் காட்சி : 1ம் அங்கம்.

இடம் : தென்சாறுபதி எல்லை.

(மந்திரி பரம்பராயர் தெப்பாறுபதி எல்லைப் படை களைத்துக்குமாறு கொல்லிவிட்டுத் தனித்தனியாக விரிசார்.)

பிரம்ம: (தனக்குள்) இந்தப் புண்ணியவான் வந்து சிவப்பணிபுரியும் எல்லையுள் நாம் போய்ப் படைபுடன் செல்வது தகுதியானதா? இது சனாதிபதியைப் பார்த்துவிருமாறு நான் அனுப்பிய குற்றணையும் இன்னும் காணவில்லையே!..... (அங்கம் இங்கு நடைபெற.)

ஒற்றன்: மந்திரி பெருமாளே! வணக்கம். பித்தி வந்தகைமக்கு என்னை மன்னிக்கவேண்டும். தென்சாறுபதிக்குள்ளே காணவந்தவார்களின் விரந்து மீதுவெண்ணால் முடியவே முடியாது ஐயா.

பிரம்ம: சரி! எப்படியோ தீபிண்டு வந்துவிட்டாயே, என்ன செய்தி? அங்கே கோவில் கட்டி முடித்துவிட்டார்களா?

ஹாஸ் : தெட்சிணைகைக்கோவில் முடித்துதான் ருக்கிறது. ஆனால் இதனோடு விட்டுவிட்டால் இந்த மன்னனைக்கொண்டு சமநாடுமுழுதும், சிவனுக்குக் கோவில்கள் எடுப்பித்தான் நல்லதுபோற் தெரன்றுகிறது பெருமாளே!

பீரம் : நல்ல போராண். வேறென்ன புதினங்கள் அதிநுலந்தாய்?

ஹாஸ் : நல்ல கட்டழகம், கலங்காத மனஉரமும், விவாதமும், குடிசைத்தீர் பேரன்மும் நிறைந்த இந்தச் சொழுவேசத்து இளவரசனின் இப்பகுதியிலிருந்த விற்பரகன் நன்நாட்டைக் கொடுத்துவிட்டு, நானும் கோவில் கட்டும் திருப்பனையில் ஈடுபட்டு விட்டா னும்!

பீரம் : அந்தச்சிறுமகன் ஒரு புண்ணியவான் என்று கொன்றுகிறது!

ஹாஸ் : அமைச்சர்தலைவரே! எதிரிகட்குப் புதுக் கோளாகும், எந்த திணியிலும் மாணிக்கொளும் விளங்குகிற இந்த இளவரசன் 'மாணவீரன்' என்றும் 'மாணசேளன்' என்றும் மக்கள் போற்றுகின்றார்கள். தெட்சிணைகைக் கோவில் மட்டுமா எழுப்பப்பட்டிருக்கிறது! பக்கத்திலுள்ள காடுகளையெல்லாம் வள வயல்களாக்கி, அவற்றுக்கு தீர்ப்பாளர்களை நற்காலப் பல தளங்களும்வல்லவா கட்டப்பட்டுக்கின்றன. இந்தாட்டுமக்கள் அந்த இள

வரசனை எவ்வளவு புகழ்வினார்கள் என்பதைக்கற ஆரீதம் தாவுண்டா ஆதிசேடரு நாம்கு முடியாது ஐயா! நிவனுக்குப்பெரிய கோட்டமும், அதன் பணிவளர்த்த தென்னு பல குளங்களும் அமைத்த மன்னவனைக் 'குலக்கோட்டன்' என்று பொருள் மக்கள் தாழ் உள்ளக் கோயிலில் வைத்துப் பூசிக்கொள்ள.

பீரம் : ஆமப்பா! அந்த இளவரசன் ஒரு தேவ ஐதத்தான் இருக்கவேண்டும், அவன்சொல்லும் பணிபுர மிகப்பெரிய திருப்பணிதான். ஆனகயினுந்தான் நமது அரசியாரும் சமாதர னத்துக்கான வழிகளையே கூடியவரை கடைபிடிக்குமாறு கடைசிதேரத்திலே கூறியிருக்கின்றார்.

ஹாஸ் : அரசியார் கூறியதுதான் சரி. இந்த அரசருடன் சமாதானம் செய்யுகொண்டால் நமம் முழுவதுக்குமே அது நன்மைதான் ஐயா!

பீரம் : ஆம், நீ கூறுவதை நானும் ஒப்புக்கொள்கிறேன். எமது பண்பட்டாங்கங்களாயுந் இங்கேயே திற்பட்டும், எங்குதும் பல்லகளும் வேண்டாம். பட்டுப்பரிணட்டமும் வேண்டாம். குலக்கோட்டன் சபைக்கு நடத்தே செல்வேன். அதுவும் தலியாதவே சொல்வேன். (ஹாஸ் செல்லினான் மத்தியிலும் புறம் வருகொர்.)

4ம் கட்டி : 2ம் அங்கம்.

இடம் : குளக்கோட்டிலுள் மரணிகை.

(அரண்மனை மந்திரி காவிரியாசனமுடன் பெருங்குண பதினாறு நூலாக ஒழுகி, வயல்களும் பெருக்குதல் குதலானவை பற்றிப் பொருள்கொண்டிருக்கின்றார்.)

குளக்கோட்டி : மந்திரத்தலைவரே! உமது மதிநுட்பமும், சிறுதுணையுமே இங்கு என்று மனவிருப்பத்தை நன்றி நினைவேற்றிவைத்தன. ஆலயம் அழகுற முடிந்துவிட்டது. பலவாண் கொல்லம் போலுமற் இத்தகர் கோயில் பணி குறைவற நுகசவேண்டுமல்லவா!

மாவட்டமான் : பெருமாளே! அதற்குத்தானே! மறுமலின்று முப்பது குடிகளைக்கொண்டு நின்ற இப்பகுதியிற் குடியேற்றப் போவதாகச் சொல்லீர்கள். அது மிக மிக நல்ல யோசனை. ஏழ்குடிகளைத் தானத்தாராத நியமியுங்கள். பக்கத்தே, கிடத்தும் பள்ளவெளிப் பூமியில் அலர்கள் நெல் சினைவித்துக் கொள்ளட்டும், கோயில் தொழற்புக்கொண்டிற் குடிகளைப் பண்டராத்தாரென்ற நியமிய்போம். அவர்களுக்கிடையே வறும் பிணக்குகளை நீக்கிப் பரிபாலிப்பதற்காக மதுவாரியிருந்து காலிசனாற்புபாலன் குடியை வரவழைத்துக் குடியேற்றுவோம். அனைவரும் சைக்கொள்ளவேண்டிய நியதிகளைச்

செப்பேடு செய்து நாங்கள் கையெழுத்திட்டு வைத்துவிட்டாற் கொண்டுள்ள குறைவின்றி நடக்கும்.

குளக்கோட்டி : மிகவும் பொறுத்தாரவ யோசனை. இதன்படியே யாவற்றையும் சித்தம் செய்வதோடு, மேலும் ஆகவேண்டியவைகளையும் சரிவரக் கவனித்துத் திட்டம்பண்ணிவைக்கவும்.

காவிரி : எல்லாம்சரி அரசே! ஆனால் ஒன்றே ஒன்றுதான் குறைவாக இருக்கிறது.

குளக்கோட்டி : குறையா? எதைக்குறிப்பிடுகிறீர்கள்?

காவிரி : கோயிலும் குடியிருப்பும் சரி. வயல்வெளிக்குக்கும் குறைவிடில்லை. ஆயினும் குளக்கோட்டிப் பொறுத்தவரையில் நாம் மனநிறைய கொள்வதற்கில்லை. ஏனென்றால், நாம் இவ்வரை கட்டிய குளங்களோ மிகவும் சிறியவை. திருத்திவைத்திருக்கிற பூமியோ இரண்டாயிரத்தெழுநூறு அவணம் நெல்லிடைப்புத் தரை. இவ்வளவுக்கும் நீர்ப்பாய்ச்சும் வசதி கிடைக்கவில்லையே என்பதைத்தான் கூறுவந்தேன்.

குளக்கோட்டி : அதுதான் எவ்வித்தனையாயும் சிதைக்கிறது மந்திரியாரே. என்கே, எப்படி, ஒரு பெரிய குளத்தைக் கட்டலாமென்ற முடிவு தீர்மானிக்குவதற்கும் எட்டாமற்போனதன் மர்

மதவரன் எனக்கும் விளங்கவில்லை. ஏதோ தெட்சனாபதியரவந்தான் இவற்று ஒரு வழி காட்டவேண்டும். (தங்கவேலு தூதரே தெட்சனாபதி ஆவையாணி கேட்டுவந்தது.) அதோ கோனில் மணியேயுரை கேட்டுவந்தது. நமது எண்ணம் சரிவர விழைவேறும் காலம் வந்துவிட்ட தென்பதற்குள் மங்கல ஒலிதான் இது. (அங்கவேலு வலிந்தகாலம் உத்தேச வருகின்றது.)

வாழ்கவணம்: அரண் கொற்றார் வாழ்க! பா ரேர ஒருபெரியவர், சமீபத்தரயிரில் மத்தி ரியார், தங்களைக்காண வந்திருக்கிறார் மகா ராசாரணம்.

முன்கூறு: அப்படியா? தாமத மின் றி உடனே அழைக்குவர். (காலம் செல்ல, அரசர் தனது மந்திரிவாஸம் பார்த்து) காலங்கூராயிரே! சமீப தரதி ஆடக சவுந்தரின் முதுவணம் சரி பிரம்மராயர் தான் வருகின்றார். நம்மை இங் கெடுத்து தூத்தினிடுமாறு அரசியார் அவரைப் படைபா ன அனுப்பியிருப்பதாக நமது ஒய் றர் தலைவனும் முன்பே அறிந்தேன். ஆனால் இன்னே, பிரம்மராயர் காண்நடை யாதத் தளித்து வருகின்றார். என்ன மாற்றமென்று அறிவேமாம்.

(பிரம்மராயர் உள்ளேவருகிறார்.)

மட்டக்களப்பின் மாமத்திரக்கீழவரும், மதி வாணர் பெருந்தலைவரும் ஆயோ மதிப்பி

குதிய மத்திரி பிரம்மராயரே வாருங்கள். இப் படி அமருங்கள். ஏன் இப்படித் தளித்து நடந்து வந்தீர்கள்? செய்யி சொல்லி விட் டிருந்ததாம். என்ன ஆடகனை உங்களை ம் அனுப்பியிருப்பேனே!

பிரம்ம: (வளங்கி) அம்மான் ஒரு முறை வுமிக்கி அரண்! தங்களுக்கு என்னொயர் முழுவதும் நன்றி தெரிந்திருக்கிறேன். தங்களைப்பற்றி யான் கேள்விப்பட்டதெல்லாம் சரிதான்.

முன்கூறு: ஆம். நீங்கள் தென்னப்பட்டதொன் றும் பொய்யாயிராது. ஒற்றர்கள் மூலம் நா னும் எல்லாவற்றையும் அறிந்துள்ளேன். ஆயி றும் நீங்கள் இத்தனையுமெதிரும் அறிவதொன்றி எப்பறத மட்டும் தான் ஒருபொழுது கேள் விப்பட்டதெயிலும். உங்களுக்கு எனது பா ராய் நுகள் பிரம்மராயரே!

பிரம்ம: போழர்களுத்தேதான் தலை! எனக்கு நன் றுமே விளங்கவில்லை. மற்று விபரமாகத் சொல்லுவீர்களானால்

முன்கூறு: அப்போதுதான் தென்னாருமோ? நீர கறவந்தவற்றையெல்லாம் நான் கூறவேண் டும்! சரி; தெட்சனாபதியிலே கோனில் கட் டுகிற வைதாஸியனை உடனே படைகளுடன் சென்று அடித்துவிட்டால் குளையும் என்று உங்களை அரசியார் சொல்ல, அந்த வேலை யை நீங்கள் தனியாகவே செய்துவிட்டால்

மென்று படைக்கை எல்லையின் தீறுத்திவிட்டு,
நீங்கள் மட்டும் ஹதிரித்தொடு இங்கு வந்
ததைத்தான் சொன்னேன்.

மீறம்: (அவர்களுக்கும் அப்பா! ஆனால்
... .. எங்கள் அரண்மனை பின்பு தம் கட்ட
கையிற் சிமிழ் திருத்தம் செய்திருக்கிறார்
அரசே.

குளக்கோ: நெரிசும், என்னைத்திறைக்கேட்டிருக்கி
றார். இவ்வாஸிட்டான், நெரிலே பேரருந்தத்
தானே வருவதாகச் சொல்லியிருக்கின்றார்.
அவ்வளவுதானே! சரி, அவை இரண்டையுமே
செய்யலாம். ஆனால் என்னுடைய வேலை
யில் இன்னும் ஒன்று மட்டும் முடியாமலி
ருக்கிறது. அதையும் நிறைவேற்றி விடுவேனா
றுவ் வேண்டிய நிறைவேற்றச் செலுத்திவிட்டு
நானே நாட்டை விட்டுச் செல்லுமிடுவேன்.
தெட்சணபதித் தோட்டில் உங்கன் அரசியார்
நெரிலேவந்து பார்த்தபின்னர், இடிக்கெறிய
லென்றுமாதும் அப்படியே செய்யப்டும்.
என்கடன் பணி செய்து கிடப்பது மட்டும்
நான். அவனருளின் படி அப்பாக்களாவும்
நடக்கும். உங்கள் அரசி எனது வம்சத்தவ
ளானபடியால் அவனுடன் நான் ஒருபொ
துமே போர் செய்யப்போவதில்லை.

மீறம்: அரசே! நாங்கள் எவ்வளவு உயர்ந்து உள்
ளம் படைத்துவராக இருக்கின்றீர்கள், உங்க

ளது குறை எல்லவேன்று கூறினம், நாங்க
ளும் அது முடியார் வழியினத் தேடுவோம்.
இந்தச் செங்குத்தான மலையிலே அழகிய
பெரிய கோலிலொள்ளை இலகுவாக எழுப்
பிடிப்பீர்கள். "நாகண்ட இராவணன்" கா
லத்துக்குப்பிறகு, சுழத்தித்தீழ்ப்பல் மீண்டும்
அருள்ளைக்கேற்றிய தங்கவால் நிறைவேற்
தமுடியாததொரு குறைவும் உண்டாமோ!

குளக்கோ: ஆம். மந்திரியாரே! நானும் அப்ப
டித்தான் பெருமிகம் கொண்டிருந்தேன்.
எம்பெருமானது திருவகுப்பணியினைச் சேர
யும்போது சிறிதேனும் தற்செருக்கு இருந்
திலே ஊடாது என்பதையாளறிவேன். ஆகி
னும், என்னால் இத்திருப்பணி, இக்கண்சிறப்
பாக விரைவில் முடிந்துவிட்டதே என்றுண்
டான மதிப்பில்லில். ஒருவித செருக்குணர்ச்
சையும் கவந்திருந்தல் கூடும். கோயிற்பணி
தொடர்ந்து வளரக் குவம் தாட்டமுடியாது
நிற்கும் நிலையை அதனாலேதான் ஏற்பட்ட
தென்று உணருகிறேன்.....

மீறம்: அம்மகிழ்ச்சி இயற்கையானதுதான் அரச
ரே!

குளக்கோ: ஏதோ! இந்தத் தெட்சணபதி யக்கள்
வளம் பெருங்கி வாழவேண்டும்; விவாலயத்
திறப்பணி சிறிதும் குறைவில்லி ஊழ்காலம்
மட்டும் நடந்துவரவேண்டும், இதுவே எனது

ஆனல், அதற்காக, வற்றாத நீர் வந்து கடும் வண்டியிலே பெரிய குளமொன்றை அமைக்கும் வழியையே என்னவின் கவனத்திற்கேள். இதற்கு ஒருவழி சொல்லிக்கொள்ளல் உங்களுக்கு என்ன கவற்பாறு செய்யவேண்டுமாயினும் செய்வதற்குச் சித்தமாயிருக்கின்றேன் பிரம்மராயரே!

பிரம்ம : குளம்தானே! இத்தற் தெட்சிணைகலைக்குத் தெவ்வேற்கிலே. * தன்பலலெனிற்கு அப்பாறுந்ள இரண்டு மலைகளையும் போகும் சி, ஒரு அணைகட்டிவிட்டால் மின்பெரிதான குளம் ஒன்று அமையும். அம்மலைகளுக்கு உட்பாத எப்போதும் ஓடிச் செல்வதென்ற சிற்றூறுகளின் நீரினாற் குளமும் என்னும் வற்றாத நடவாக இருக்கும் அரரே!

குளக்கோ : இது என் ஆயுதமாதென்றுச் செய்து முடிக்கக்கூடிய ஒது வேலை அவ்வவே பிரம்மராயரே!

பிரம்ம : இல்லையரசே, செய்து முடிக்கக்கூடிய வேலைதான். எங்கள் அரசியாற் நிகழ்த்தாள் செய்யமுடியாதவேலை ஒன்றுமே இல்லை. அவர் விரும்புபவராயின், தனக்கு அடிமையாக இருக்கும் இராட்சதப் புதங்ககளின் ஆணையொடு ஒருசில நாட்களுக்குள்ளேயே

* இன்று நம்மவகாமம் என்பபடும் ஊர்.

இதனை முடித்துத்தருவார். குளம்தெனா டு வளம் பெருக்குவதில் எங்கள் அரசியாகும், அவரின் முன்னேறும் எப்போதுமே பெரிய விருப்பம்கொண்டவர்கள்.

குளக்கோ : அப்படியானால் மிகவும் நல்லது என்று நினைவே. இதற்கு நான் செய்யக்கூடிய பதில் உபகாரம் என்ன இருக்கிறது?

பிரம்ம : மன்னிக்கவேண்டும் அரரே! எங்கள் அரசியாரின் கருத்தை இந்த இடத்திலே தங்களுக்குத் தெரிவிக்க விரும்புகின்றேன். தன்மத ஆர்வத்தினாலே நீங்கள், இந்தப்பகுதியிலிருந்து புத்தாலயங்கள் இவ்வதென இடித்துத் தரைமட்டமாக்கவேண்டினர்கள். எங்கள் அரசியின் இராச்சியத்திலே தாழ்மதம், விட்டுணாமதம், புத்தமதம் என்ற பேதமே இல்லை. அதனுலேதான் பேதம் கற்பிக்கிற உங்கள் வைதூரியமத்ததை அரசியார் வெறுத்தார். எங்கள் நாட்டு மத ஒற்றுமையைக் குலைத்து, நீங்கள் இடித்த புத்தகொயில்களை உங்களைக் கொண்டு கட்டுவித்தல் வேண்டும் என்பது அரசியாரின் விருப்பம். நீங்கள் அதனைச் செய்வா முடிக்கச் சம்மதம் தெரிவிப்பீர்களாயின், குளம்கட்டும் உதவினை நான் அரசியிடமிருந்து பெற்றுத்தருவது இவகுவாயிருக்கும்.

குளக்கோ : பிரம்மராயரே! அப்பதான சமாதர அத்துவாவர் நீங்கள். இந்த உடன்பாடுகளை

யை நான் ஏற்றுக்கொள்கிறேன் என்று உங்கள் அரசியாரிடம் சொல்லுங்கள். செட்சுரூபதி ஆலயத்தை ஒருமுறை வந்துபார்க்குமாறு அரசியை நான் அழைப்பதாகவும் கூறுங்கள். அவரை வரவேற்க, இந்தத் திட்டச் சூரூபதி மிக்க மரிழ்வோடு கரத்திருக்கின்றது.

மலிக்: அரசே! இவர்களுடைய அரசி உங்கள் வமிசத்தைச் சேர்ந்தவள் என்றார்களே. அடியேன் அதனை அறியலாமா?

தளபதி: ஆம். எல்லாமறிந்த உங்களுக்கு இது தெரியாமலிராது என்றல்லவா நினைத்திருந்தேன். இத்தியாலிலே, கலிங்க நாட்டின் உட்கேசு அசோக்கிரி என்றும் பதி இருக்கிறதல்லவா?

மலிக்: ஆம். அதுதான் பேரரசராரோடு அசோக நத்தர மன்னவரின் தலைநகர். அம்மன்னர், தங்களுக்கு மாமன்முறையினர் என்றும் கேள்விப்பட்டிருக்கின்றேன்.

தளபதி: அவருடைய மனைவியாரி நான் மனோன் மணிகந்தரிகேவி.

காந்தக: ஆம் அரசே! அத்தேவியார் பெற்ற பெண் குழந்தை, தான் பிறக்கும்போதே முடித்த கூந்தலும் பேரழகுமுடையதாய் இருந்ததாமே. அதன் கழுத்தினடியில் இருந்

த அமங்கலமான பெரிய மறுவொன்று நாட் குக்குத் துர்ச்சகுளமென்று சொக்டீடர் கூறிய படியால், மன்னர் குழந்தையைப் பெட்டி யில் வைத்துக் கடலில் விட்டாரென்று ஒரு கதையும் இருந்ததறிவேன்.

தேவிய: உன்மை, முற்றும் உன்னமயே, அக் குழந்தைதான் ஆடகவந்தரி, பெட்டி கரை யில் வந்துபட்ட உடனே அதனைத்திறந்த தும், குழந்தை இல்லாதா வருந்தப்பட்டுக் கொண்டிருந்த மன்னர் மனுதேயகயவாகு வைப் பார்த்துக், குழந்தை மரிழ்வோடு சிறித்த சிரிப்பை நீங்கள் பார்த்திருக்கவேண் டும். அந்தச் சிரிப்பின் பெருமையிலுலே தான், திருக்கோலிலுக்குக் தெற்கே உள்ள அந்த இடத்துக்குப் * 'பரஸர் நகைதாதி' என்று மன்னர் பெயரிட்டிருக்கிறார்.

காந்தக: அப்படியா! கடலில் விடப்பட்டபிறகு அக்குழந்தைக்கு என்ன நடந்ததென்பதைத் தான் நான் அறியவில்லை. அக்குழந்தையே ஆடகவந்தரி என்றால், எங்கள் அரசர், உத்தரவிஸ்ஸாமல் அந்த அரசியாரின் இந்த நாட்டிலே இறங்கிய குற்றத்திற்காக அவர் கேட்கிற திறையைக் கொடுத்தல் முறை தானே!

* இப்போது 'பாணகை', 'பாணமை' என்ற பெயர்களால் வழங்கும் இடம்.

குளக்கோ : என்ன சொல்லினீர், காலிங்கராயரே?

காலிங்க : இங்கே அரசே, அரசியார் உங்களுடம் திறைபோடாதா இவர் கூறுகிறே அதுற்குச் சொல்லினேன்.

குளக்கோ : திறை கொடுக்கத்தான் கோகிறேன். குளத்தைக் குழித்தபடி கட்டிக்கத்தான், என்னையே திறைமாகக் கொடுக்கவும் சித்தரா யிருக்கின்றேன்.

பிரம்ம : அதைக்கூட நானும் எதிர்பார்த்தேன். நேன் அரசே! எங்கள் அரசியாருக்கு ஏற்று திறைப்பொருள் தாங்கவேதான்.

குளக்கோ : நிரிந்துகொண்டு, ஏழாட முத்துமாலைபோன் னது! பிரம்மராயடம்கொடுத்தது இது என்று சமாதானப் பிடு என்று உங்கள் அரசியிடம் கொடுங்கள்.

(பிரம்மராயர் முத்துமாலை வாரங்கொண்டு விடைபெற்றுச் செல்கிறார். சபை கலைகிறது.)

5ம் காட்சி : 1ம் அங்கம்

இடம் : உள்ளாசனகிரிப்புறத்தில் வீரன் என்ற பேரவீரனின் வீடு.

(வீரனும், அவனுடைய மகனும், மாறனும் அன்று நடந்த லில் அரசாங்க நிபந்தனைப்பற்றிய பேச்சிக்கொண் டிருக்கின்றனர்.)

மாறன் : என்ன வீரர்! நெட்டாணபதி யாத்தியை உங்களுக்குத் தெரல்லியாக முடிந்ததாமே!

வீரன் : அதை ஏன் கேட்கிறார். நமது மத்திய பிரம்மராயரையும் நம்பி, நாம் யாருடனும் போருக்குப்போக நினைக்கலாமா?

மாறன் : என்ன! அத்தனை யாருக்கொன்றியா அவர்?

வீரன் : அப்படியில்லை. அந்த மால்தன் ஒரு நஞ்சு ராகாடா! சமாதானம், சமாதானம் என்று தான் எடுத்ததற்கெல்லாம் செயல்பார்.

மாறன் : அப்படி என்னால்!

வீரன் : அப்படி என்னால், போர் எங்கே கிடைக் கப்போகிறது எங்களுக்கு, நெட்டாணபதி யில் வந்திருக்கிறிருக்கும் வைதூரிய வீர னோடு போர்செய்யவேண்டு எத்தனை அரசி யார் பிரம்மராயருடன் அனுப்பிவைத்தார், ஆனால் பிரம்மராயரே, அந்த அரசனோடு சமாதானம் நடப்படிக்கை ஒன்றைச் செய்து கொண்டு திரும்பிவிட்டாரே! இதுவும், போ ரைத்தேடித் தினவு எடுக்கப்படி இருக்கும் எங் கம் நோர்களுக்குத் தோல்விகான்.

மாறன் : அதை அவன் நான் செய்கின்றேன். பேரரி னே நீங்கள் தோற்றபடியால், குளக்கோ, மனுக்கு நமது இராணியார் தனது பூதப் படைகளைக்கொண்டு குளம் ஒன்று கட்டிக் கொடுக்கவேண்டிய நிபந்தனையை ஏற்று, நீங்கள் திரும்பியதாதவல்லோ என்று.

வீரன் : (கொபத்தோடு) ஆர்மோன்னது! (பங்கத்தி
யே கிடத்த சட்டிவைத் தூக்குகின்றான்)

மாறன் : அடேய்! என்னைக் குத்திப்போடாதே.
ஞாற்புலியான நீ கூடப்போயிருக்கும் போது
நமது படைக்குத்தோல்வி எப்படியடா
வரும்!

வீரன் : அதுதரனே பார்த்தேன்! (சட்டியைக்கீழே
போட்டுவிட்டுக் கொபம் தணித்து) ஞாம் வெட்டு
வது பற்றிய ரெய்டி என்ன தெரியுமோ?

மாறன் : தெரியும். தெரியும். குளங்கோட்டர
சர் நமது மந்தல் மந்திரியானால் கெஞ்சிக்
கேட்ட உதவியாம் அது!

வீரன் : அப்படிச்சொல்லு உண்மைனை. அதன்
படி இதுவரை நமது பூதப்படை ஞாம் கட
டவேண்டிய இடத்திற்குச் சென்றிருக்குமே!

மாறன் : ஒன்பதுநாட் திட்டத்திலே, பெரியதொ
ரு ஞாந்தைக் கட்டிவிட்டு நமது பூதப்ப
டைகள் நேற்றே கிரும்பிவிட்டன. இது
உங்குக்குத் தெரியாதா?

வீரன் : இருக்கும், இருக்கும். ஒன்பதுநாளில் முடி
யாவிட்டால், கொழி இளவரசனுக்கு எங்கே
கட்டுப்படியாகப்போகின்றது! நமது இராட்
சதப்பூதங்களுக்கு ஒரு நாளைக்கு இருபத்
தோர் அண்ணம் நெல்லீதம் சாப்பாட்டுச்
செலவுப் பொருத்தம் அல்லவா!

மாறன் : தனது ஆட்களால், நினைக்கவும் முடி
யாத பெரிய வேலையை இவ்வளவுவேக
மாக நமது பூதப்படைகள் செய்து முடித்
ததை மன்னர் வியந்து * கரந்தளை என்ற
நமது தலைமய் பூதத்தின் பெராளையே
ஞாந்துக்கும் சூட்டியிருக்கிறாராம். அதனோடு
காந்தளைக் ஞாந்துக்கும் பாது காவலராய்
இருக்குமாறு மூன்று குறட் பூதங்களையும்
அங்குவைத்துக்கொண்டாராம்.

வீரன் : எல்லாம் நமது அரசியாருக்கும், நமக்
கும் புகழ்தான்.

மாறன் : ஆமாம். அரசியானைப் பார்ப்பதற்
கென்று அந்தக்குளக்கோட்டு மகாராசா இய்
கே வருகிறாராமே! அடைப்பற்றிய சேதிகள்
வும் உங்குக்குத் தெரியுமா? (வீரன் கொலைதென்று
தன்னைக் குழை) எங்கே உன் மனைவி வன்னி?

வீரன் : அரசன்மனையிலிருந்து வன்னி இன்னும்
வரவில்லை. இனி வராதேராமாச்சது. எந்தால்
எல்லாம் தெரிஞ்சுபோச்சது (வன்னிவருகிறான்).

மாறன் : என்னைதங்கச்சி, இன்றைக்கு அரசன்
மனையில் ஏதும் விசேடம் கிசேடம் உண்டா?

வீரன் : அடே! நீ போய் அவனைக் கேட்கிறியே!
அவனைப்பார்க்கத் தெரியல்லியா! அங்கே

* இப்போது கந்தளாய்க் குளம் ஏன் வழங்கப்
படுகின்றது.

என்னவோ ஒரு விசேடம் இருக்கத்தான் செய்யுமென்று!

வள்ளி : ஒரு விசேடமா! எத்தனையோ விசேடம் இருக்குது தெரியுமா. இன்றைக்கு அரசன் மணியில்?

வீரன் : ஒவ்வொன்றாகச் சொல்லுவானி கேட்போம்.

வள்ளி : அதெல்லாம் பேசிக்கொண்டிருக்க இன்றைக்கு நேரமில்லை. நான் உடனே அவன் மனைக்குத்திரும்பிப்போயாகவேண்டும்.

வீரன் : என்னடி அம்மா அப்படி விசேடம்!

வள்ளி : தாதுபோய்வந்த முதல் மந்திரியாரும், அரசியாரும் இரண்டு மூன்று நாட்களாக என்னையோபற்றிப் பேசிக்கொண்டிருந்தாங்க. அதுக்குப்பிறகு, இப்பவெல்லாம் நம்ம அரசியார் ஒரு மோயாளிமாடிரி; நித்திரையில்கூட, நிமைஇல்லை; ஊண் இல்லை, உறக்கம் இல்லை. அவருடைய உடம்பெல்லாம் ஒரே கொதி. என்னுப்போட்டால் என்னுப் பெரியும், அடிக்கடி தெட்சணபதிக்குப் போக வேண்டுமென்று சொல்கிறார். பிறகு அப்படிச் சொன்னதற்காக வெட்கப்படுகிறார்.

வீரன் : அந்தத் தெட்சணபதி வீரர் இங்கே வருகிறாராமே உண்மையா? அரசியாருக்கும் அது தெரியும்தானே?

வள்ளி : ஆமாம். அதைக் கேட்டபிறகு அரசியார் பாடுபெரும்பாடு என்னடி இன்னும் காணோம் என்று அடிக்கடி கூறுவார். பாஸ அம்மா? என்று கேட்டால் ஒன்றும் இல்லை யடி என்பார்.

வீரன் : அப்படி பென்றால் இனிச்சரிதான். வருகிற குவக்கோட்டதும் திரும்பிப்போகப் போக தில்லை.

வள்ளி : சரி, சரி. அந்தப்புரத்து விடயங்களைப் பற்றி ஆடகர்களுக்கு என்ன பேச்சு. நேரமாகாது. நான் பேரயிட்டுக் கெதியாக வந்திருதான், அப்போ..... போய்வரட்டுமா....?

(வள்ளியோடு, ஸ்ரீலங்கா மாதனும் எழுந்து செல்கிறார்கள்.)

5ம் காட்சி : 2ம் அங்கம்.

இடம் : ஆடகசவுத்தரியின் அந்தப்புரம்.

(நோழியர் மட்டும் அங்கே உரையாடிக்கொண்டு நின்றுகொண்டிருக்கிறார்.)

வள்ளி : என்னடி! இந்த உன்னரககிரி இன்றைக்குக்கொண்டிருக்கிறகொலம்! வீதி எங்கும் என்ன அழகான சோடனைகள்.

தம்பதியன் : நம்ம ராசாத்தியுட மாப்பிள்ளை வருகிறாராமே! பிள்ளைக் கோட்சுவேண்டுமா?

பூங்கொடி : எடியே! மெல்லப்பேக. இரகசியமான பெரிய இடத்து விடயம். அரசி அதிஞ்சா நம்மப்பாடு அதோகதிதான்.

முல்லை : ஒன்றும் நடக்காது. இதைப்பற்றி நாம் பேசுவதை அரவியார் கேட்டால் இன்னும் மகிழ்ச்சி கொள்ளுவார்.

வள்ளி : அப்படியானால் எவ்வாறு ஒழுங்கும் சரி என்று சொல்லு.

முல்லை : ஆமாம். மந்திரி பிரம்மராயர் இருக்கிறாரே! பெரவளாத பேர்வழியடி அவர். பொன்னினைப்பற்றி மாப்பிளைக்குச் சொன்னால், மரப் பிளையைப்பற்றிப் பெண்ணுக்குச் சொன்னால், இரண்டு பேரின் மனத்துக்கும் இடமாற்றம். இது அங்கே. அது இங்கே.

வள்ளி : அப்படிச் சொல்லு சங்கதியை. குளக்கேரட்டார் ஆம்பிளையல்லவோ! அதனால், பெரவளக்கிலாலாது புறப்பட்டு இங்கே வாரா. நம்மராசரத்தி பாவம், இங்கேகிடந்து தடிக்குது!

பூங்கொடி : அடியே! குளக்கேரட்டார் அப்படிச் சம்மர புறப்பட்டு வரவில்லையடி. நமது முதன்மந்திரியார் தான் அழைத்திருக்கிறார். உன்னரசிராச்சியமே அரசரை வரவேற்கின்றது.

தங்கி : என்ன! இருமனைத்துக்காடி?

முல்லை : நீ ஒரு அவராத்காரியாடி. நம்மராசரத்தி அவரைப்பார்க்காமல் எப்படியடி இருமனைம் நடக்கும்? (அரோம அமுதவன்சி வருகிறார்)

அமுத : நடக்கத்தானடி போகின்றது திருமணம். மந்திரியார் குளக்கேரட்டு மன்னரது பாடம் ஒன்றைக் கொண்டு வந்து அரசியரிடம் கொடுத்தார். பார்த்ததும் ஆளந்தததாலே தேவியின் கன்னமிரண்டும் விவந்து விட்டது. அவரது வீரம், புகழ் என்பதைத்தான் முன்னரே அரசிக்குத்தெரியுமே! முதன்மந்திரியார் செய்த முன்னேற்பாட்டின்படி குளக்கேரட்டரும் உன்னரசிரிக்கு வந்து கொண்டிருக்கின்றார்.

வள்ளி : அப்படியெல்லாம் நம்மராசரத்தி தன் உள்ளத்தை அவரிடம் பறிகொடுத்து விட்டார் என்று சொல்லு.

அமுத : என்னடி. நீ இன்னும் சந்தேகத்தால் தான் கொடுக்கிறாய்? கேள், இன்னொரு சங்கதியை. தான் தென்று இராசரத்தியின் பூஞ்சேரலைக்குப் போனேன். அங்கே மெல்லிய குரலில் பாட்டொன்று கேட்டது. மெல்ல மறைந்ததுதின்கலவித்தேன். பாடியது வேறு யாருமில்லை நம் அரசியேதான்.

தங்கி : அத்தப்பாட்டைப் பாடுடி கேட்போம்.

அமுத : (பாடுகிறார்.)

1. குளக்கோட்டு மரசேகரன்
குறுகுகசெய் வீரன்
புகழ்கோடக ஆவர்பேரைப்
புகழ்நி நீ வண்டே!

2. உன்னாகத் தாய்மகத்தை
உலந்து கொண்ட சேரமன்
எம்மகன் வருகவென்று
இரம்பிடு நீ வண்டே!

(அந்தவாசலி ஒருமுறை பாடியவன் எங்கிலாகும்
செர்ந்து பாடுகின்றான். திடீரென்று அரசியார் வரு
கின்றார். உடனே பாட்டை நிறுத்துகின்றார்.)

அரசி: ஏன்டி திறுத்திலிட்டீர்கள்? பாடுங்கள்,
நானும் செர்ந்து பாடுகின்றேன். (அரசியை
நடுவில் விட்டு அனைவரும் வளைந்துநின்று பாடி ஆடு
கின்றனர். முடிந்ததும்.)

அமுத: (வண்ணையப்பார்த்து) அடி வள்ளி, உன்னு
டத்தேகம் தெளிந்ததா?

அரசி: எதில் அவளுக்குச் சந்தேகம்?

அமுத: இங்கிலயம்மா, குளக்கோட்டர் வருவ
தைப்பற்றிப் பேசிக்கொண்டிருந்தோம்.

அரசி: ஆமாம், நேரமாச்சு. சகல வரிசைகளோ
டும் அவரை எதிர்கொள்ளப் புறப்படுவோம்.

நாவி: என்மமாப் பேருக்கு வருபவரை அப்
படியா கொன்றுவரவேற்பது?

அரசி: என்னடி சொல்வினாய்?

நாவி: இங்கில அம்மா, உங்கல் நால்வகை
சேனைகளுடனும் போர் தொடுக்கத்தானே
வருகிறார் அந்தவீரர்.

அரசி: என்னடி பிதற்றுகிறீர்கள்!

நா: அம்மணி! கோபங் கொண்டவர்தீர்கள்.
நானும், மடம், அச்சம், பயிர்ப்பு ஆகிய
உங்கள் நால்வகைச் சேனைகளையும் எதிர்த்து
கொன்று, தமது பெண்ணை இரரச்சிறைத்துள்
ஆண்மை நலமுங்கலத்து புகழ் வீசும்பேர
கும் நன்னிகழ்ச்சியைத்தான் இவன் குறிப்
பிடுகிறான் என்று நினைக்கின்றேன்.
(அரசி நானத்தாம் கைகளுகின்றள்.)

அமுத: என்னடி, வினங்காமற் பேசுகின்றீர்கள்.
குளக்கோட்டு வீரரது பெயரைக் கேட்ட
மாதிரித்திலேயே நம்மரையொருடைய நரத்
ருணமாதிய படைகளும் தோற்றுப்போய்
விட்டதை நீங்கள் கண்டும், காணாமாதிரி
என்னென்னவோ பேசுகிறீர்களே!

அரசி: அமுதவல்லியும் இப்போது இவர்களோடு
செர்ந்து கொண்டாயா? சரி, அவர் வரப்
போகின்றார், எல்லாகும் எரவேற்புக்கும்
போகப் புறப்படுங்கள்.
(அனைவரும் செல்கின்றனர்.)

5ம் காட்சி: 3ம் அங்கம்.

இடம்: அரசன்மகிளப் பூத்தோட்டம்.

(சுரவெறு முடிந்த அன்று யாழை ஆசை வந்தவரும், குளக்கோரை யும் பிடிக்கொண்டிருக்கிறார்கள்.)

குளக்கோடல்: இன்று காலை வரவேற்பு மண்டபத்திலே அரசியாரது கம்பீரமான தோற்றத்தைக்கண்டு, எதற்கும் கவங்காத எனது கீர தெஞ்சமே தலைவணங்கிற்று.

சுரவந்தி: அது இந்த மாட்டு மகாராணியைக் காணும் எவருக்கும் உண்டாதும் உள்வந்து ஒரு அசைவுதான்.

குளக்கோ: என்னுடைய வித்திசுவம் முடிவாத மாபெரும் குளக்கட்டு வேலைவாழ்விக்கிறதில் முடிப்பித்துத்தந்து, எனது நன்மதச் செருக்கை மாற்றிமதமரச உளர்ச்சியையும் ஊட்டிய மாந்தரமியங்கு என்று தன்நிலைய மீண்டும் மீண்டும் கூறிக்கொள்ளவிரும்புகிறேன்.

ஆடக: இந்த இரண்டிலே ஒன்றும் பிரமாநதரில்கை.

குளக்கோ: அரசியார் குறிப்பிடுவது.....

ஆடக: ஒன்று, நான் குளங்கட்ட உதவி செய்தது மற்றையது நீங்கள் நன்றிசொல்ல விரும்புவது.

குளக்கோ: திருக்குளப்பணி உங்களுக்கு இவதுவா எனது என்று நீங்கள் சொல்லலாம், ஆனால்...

ஆடக: மற்றது அப்படித்தான். சோழநாட்டார் வெறுந் சொல்லில் வீரரானதானே! அனாதைமான் சொன்னேன், நீங்கள் நன்றி சொல்ல விரும்புவதில் ஒன்றும் பிரமாநதரில்லையென்று. (அங்கி கிளிக்கார்)

குளக்கோ: அய்யி! மன்னிக்கவேண்டும். யாரோ, எப்போது செய்த குற்றத்திற்காக இப்படி என்னைப் பழிவாங்காதீர்கள்.

ஆடக: இல்லையே; எனது முன்னோர்கள் ஒருவரான கலிங்க இளவரர் பதமீன்தேவியின் உள்வந்ததைக் கவர்ந்துசென்றுவிட்டு, அரசியல் காரணமாக ஏற்பட்ட மனந்தரங்கலுக்காய், அப்பெண்ணுக்குக் கொடுத்த வாக்கைக் காற்றிலே பறக்கவிட்ட ரொவ்விரணு வந்தேவன் உங்கள் உறுதிமனத்தானே! அவனை யாரோ வென்று சொல்லி நீங்கள் தப்பிவிட்டீராவே?

குளக்கோ: அப்பேரவரின் கலிங்கநாட்டுக்கும் உங்களுக்கிடமுள்ள தொடர்பை எல்லாம் பிரம்மராயர் கூறிவுள்ளார்பேரவரே!

ஆடக: அதுமட்டுமல்ல, உங்களுக்கு எங்கள் இரரசர் செய்ததென்பது ஏற்பட்டுள்ள உள்வந்ததொடர்பையும்பற்றித் தெளிவாகக் கூறிவிட்டார்.

குளக்கோ: அப்படியானால்.....

ஆடக: குளத்தைக் கட்ட உதவி செய்ததற்கு, நீங்கள் என்ன பரிசு தரவேண்டும் என்று தானே கேட்கின்றீர்கள்?

தளக்கோ: அனதப்பற்றி.....

ஆடா: (இடைபடுகிறது) அனதப்பற்றி இன்னும் என்னை வேண்டியிருக்கின்றது? துவதன்மம் கட்ட உதவி செய்தேன்; பதிவாக என் உய்ஸ்த் தைத் தெரட்டுவிட்டார்களே! பேரதாதா?

தளக்கோ: அப்பாடா! பாந்தே பெரய் விட்டேன், எங்கள் முன்னோன் ஒருவனது ரெய்கே அரசியார் நுத்திக்காட்டியபேரது சமாதானக் தந்தை பேரவா பிரயம்மராயுடைய கருத்து இதிலே பிழைத்து விட்டதோ என்று எண்ணினேன்.

ஆடா: அப்பா நடக்காது அரசே! பிரயம்மராயர் என்று தந்தைக்குச் சமமானவர். அவரது ரெய்கே எதுவும் என்று நன்மைக்கும், விருப்பத்துக்கும் மாறுக ளுதுபோதும் முடிந்ததே இம்மை. அதனால், அவர் நனைக்குச் சரி என்று காணும் எனதையும் என்னுடைய முடிபரிசுவே மற்றையோருக்குக் கூறும் உரிமையையும் அவருக்கு வழங்கியுள்ளேன்.

தளக்கோ: உங்கள் சொந்த வாழ்வு சம்பந்தமான வற்றிலுமா?

ஆடா: எனது சொந்த வாழ்வென்று ஒன்று எனக்கில்லை. நான் வாழ்வது இந்த நாட்டினதும் நாட்டு மக்களினதும் நலத்திற்காகவேதான். அந்த நலத்திற்கு எது உகந்த தென்று தீர்க்க தரிசியாயி ய பிரயம்மராயர் உணர்வென்றோ, அவர் அனதத் துடையின்றிச் செய்தேயா வார்!

தளக்கோ: அப்பாடா! பாந்தே.....

(சந்தேகத்தோடு அரசனைப் பார்க்கிறது)

ஆடா: ஆம், என்னை உங்களுக்குத் தருவதாக அவர் வரக்களித்து வந்தாரே! அதுவா? என்று தானே சந்தேகிக்கிறீர்கள்! சந்தேகம் வேண்டாம் அரசே! எந்த ஆடவரீதும் சொல்பதன் உய்ஸ்தாது. உங்கள் பெயரைக் கொட்டமாத்திரத்திலேயே தெரிந்வுறத் தெரடங்கி விட்டது. திருவருளின் சித்தம் அதுவென்று கொண்டு, அங்ங்லிருந்தே உங்களை என்மனத்தில் வரித்துக் கொண்டு விட்டேன்

தளக்கோ: அன்பே! எனது உய்ஸ்தும் நீண்ட நாட்களுக்குமுன்பே என்னிடமிருந்து வறப்பட்டு, உய்ஸ்தாககிரி அந்தப்பரத்திற்கு வந்து விட்டது.

ஆடா: அரசே! இனிமேல் இந்த ஆடா சவுத்தரி தங்கள் அடிமை. திரிசுக்களத்தின் கிழக்குப் பகுதியாகிய இந்த உய்ஸ்தாககிரி, மட்டக்களம், தெர்சனாபதி ஆகிய மூன்று இராச்சியங்களையும், இவற்றிலுள்ள குடி மக்கள், அவர்களின் நன்மை கிடைக்க ஆகிய யாவற்றையும் உங்கள் திருவாடி களிலேயே ஒப்படைக்கின்றேன். ஏற்றுக் கொள்ளுங்கள். (அரசனைப் பணிசெய்து, அவ்வளவிலே பிரயம்மராயரும் அங்கு வருகின்றார்.)

பிரம்ம: அரவி! இவ்வேனையின் இங்கே வந்ததற்கு
என்னை மன்னித்திருக்கின்றனார்களே.

ஆட: மன்னிப்பா? உங்களைப் பொறுத்தவரை
நீங்கள் அப்படிக்கேட்டிருக்கிறீர்கள் வேண்டாம்!

பிரம்ம: அரி, என்னை நீங்கள் உங்கள் தந்தை
போன்று கருதுவதாகத் தானே கற்று நான்
கூறினீர்கள்.

குளக்கோ: உன்னமனமாகத்தானே! கூறினோம்.

ஆட: ஆம், அப்படித்தான் லாரா.

பிரம்ம: நல்லது, இப்படி வரலாறுகள்! (இருவரும்
மீண்டும் அருகில் வருகின்றனர்.) இதோ, மாணிக்
கோ மரணம் என்னிதோ தோன்றியிருக்கும் இந்த
நவவேலைதான் ஆடம் சுவந்தரியாருக்கும் திரு
மணம் நடந்ததாக வேண்டும் என்பது அவரது
தந்தை அனாதகத்தரனது நம்பம். உங்கள்
நவவாழ்வுக்காக, எந்த ஆடம்பரமில்லா
உங்களிலுமுள்ளும் தந்தைபோன்ற ஒருவரை
அதிகமுறை தடைக்கியும் ஆகவேண்டும்
என்பதும் அரசர் ஆணை, (அரசியைப் பார்த்து)
மகனே! இப்படி அருகில்வா, நீ மிதநிலுவத்த
பெட்டியுள், உன்னுடைய தந்தை வைத்துவிட்ட
இரகசயத்திலே இவற்றை எல்லாம் கிரி
வாக அவர் எழுதிவைத்திருக்கிறார்.
(சாசனத்தை அரசிடம் காட்டுகிறார்)

இதோ, உன்னுடன் அந்தப் பேழையுள்
இருந்த கணையாழி! இதனைக் குளக்கோட்ட
சரணுவையிலே நீ அலிதல் வேண்டும். (இதை
கணையாழியை அரசர் வாய்க்கச் சுட்டுவதற்குப்
பொறுத்தார்)

குளக்கோ: தேவியார், அவசரத்திலே போகிறத்
தைச் சுட்டுவிரவில்லவா போட்டுவிட்டார்!

பிரம்ம: அப்படியா! அரியார் சொல்வதுண்டிய
வந்ததான் சொற்குக்கிறார். சுட்டுவிரவில்ல
திருமணமொதிரத்தையிப்போடுதல் தான் இம்
நாட்டின் மிகப் பழமையான வழக்கம். யான்
அதை இங்கே குறிப்பிட மறுத்து விட்டாலும்,
அரியார் மரபுப்படிதான் அதனைச் சொ
திருக்கிறார்.....

குளக்கோ: பெரியவரே! அந்தப் பேழையுள்
கத்தின் பெருஞ் சன்னிலென்று தான் அரி
யவரார்.....

பிரம்ம: அரசோ! நீர் ஒன்றைக் கட்டிக்காட்ட
விரும்பினாலும், அரசியாரே உமது சுட்டு விர
வில் தின்று அதனைக் காட்டுவதாக இருத்
தல் வேண்டும், அப்பாவது, மாறுபாடிவாத
மன ஒருப்பாடு, உவவன் மனைவியருக்குள்
இருக்கவேண்டும் என்பதுதான் இந்தப் பெ
பெரியாரின் வழிவழி விருப்பமாகும்.

குளக்கோ: மிகவும் நல்ல கருத்து, தான் இதனைப்
பெரியும் வரவேற்கின்றேன் மத்திரியாரே!

பிரமம்: தன்வறு, (அரசின் இரு கைகளையும் பிடித்துக் குலக்கொட்டினது எவ்வளவு கொடுமது) இந்த வானம், பூமி, உன்வம்மும், சந்திர சூரியர் உன்வம்மட்டும், உங்கள் புகழ் மன்காது வளர்வதற்கு! உங்கள் இவ்வற வரழ்வினே எல்லா நல்லதற்குமும், சகல மங்கலங்களுக்கும் பொருளுததாக! நீளிர் இளவிலும் நகழும் ரணதழும் போக, பூவும் மணமும்போக, தமிழும் அதன் இனிமையும் போக, இளைப்பிடுவதே நீடுழி வாழ்விற்களாக. நானு மூன்று இரட்சியங்களுக்கும் குலக்கொட்டுவன்னே இனிமையம் அடிபதியாகிறது. அதன் அடைமயரவமாய அவருக்கு முடிசூட்டும் விழா நாளைக்கலை நடைபெறும். அனைத் தொடர்ந்து நானு குலதெய்வமான திருக்கோவியிற் சித்திரவே வாயுத சனாரி தமிழனார், இவற்றுக்கு வேண்டிய ஏற்பாடுகளெல்லாம் செய்நாள்விட்டன.

குலக்கொட்டு: பின்னர்த் காந்தலை ஏரினையும், தொடர்ந்துபதி ஆவயத்தையும் அரசையாருக்கும் காட்டுதற்காக, அவரது குலக்கொட்டுமகாராரார், தவறு ஆடக சவுந்தரி மகாராணியை அழைத்துச் செல்வவும் ஏற்பாட்டாகி இருக்கும் அல்லவா மத்திரியாரே?

பிரமம்: ஆம் அரசே! எல்லாம் ஏழுங்காகவே செலுதிருக்கின்றேன். (மறபுறம் வரும்) நான் பிறந்ததலை பயலும் இன்னேடு நினைவேறி விட்டது. எனது வரழ்வினே மகிழ்ச்சி

இறைந்த நானும் இவ்வெவ்வான், நான் எல்லோரும் சென்று நாளைக்கலை குலக்கொட்டு மன்னரது முடிசூட்டு விழாவிற்கு வருவேமாம். மணமங்கள் நீடுழி வாழ்க!

(இளை)

ஆடக சவுந்தரி நிகழவு

நான் திறைவுறும்

மட்டக்களப்பு - மாமாங்கம்
(மாமங்கை நதி) தீர்த்தக்குளமும் கோவிலும். (பக்கம் 85)

மட்டக்களப்பு - திருக்கோவில்
சித்திரவேலாயுத சுவாமி கோவில்

Digitized by Noolaham Foundation.

noolaham.org | aavanaham.org

(பக்கம் 62, 66, 69, 126 etc.)